

# **ДЖЕНИ ХАН ДО ВСИЧКИ МОМЧЕТА, КОИТО СЪМ ОБИЧАЛА**

Част 1 от „До всички момчета, които съм обичала“

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2017

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На сестра ми Сюзън —  
момичетата Хан заедно завинаги.*

Обичам да опазвам разни неща. Не важни неща като китове, хора или околната среда. А глупости. Порцеланови звънчета, каквито продават в магазините за сувенири. Формички за сладки, които никога няма да влязат в употреба, защото на кого са притрябвали сладки с формата на стъпало? Панделки за коса. Любовни писма. Може да се каже, че любовните писма са най-ценното ми съкровище.

Държа ги в една синьо-зелена кутия за шапки, която мама ми купи от един антикварен магазин в центъра. Това не са любовни писма, написани от някого за мен. Нямам такива. Тези съм ги писала аз. Имам по едно за всяко момче, в което съм се влюбвала — общо пет.

Когато пиша такова писмо, не спестявам нищо. Пиша го, сякаш той никога няма да го прочете. Защото няма да го прочете. Изливам в писмото всяка тайна мисъл, всяко наблюдение, всичко, което тая в себе си. А щом приключа, го запечатвам, адресирам го и после го прибирам в синьо-зелената кутия за шапки.

Всъщност, строго погледнато, това не са точно любовни писма. Пиша ги, когато вече не искам да съм влюбена. Те са моето сбогуване. Защото, след като напиша писмото, вече не съм погълната от всепоглъщаща любов. Мога да си ям зърнената закуска и не се чудя дали и той я обича с банани; мога да пея с любовните песни, а не да ги пея за него. Ако любовта е вид обсебване, може би тези писма са моят екзорсизъм. Те ме освобождават. Или поне би трябвало.

# 1

Джош е приятелят на Марго, но може да се каже, че цялото ми семейство е донякъде влюбено в него. Трудно е да се определи кой най-много от всички. Преди да стане гадже на Марго, той беше просто Джош. Винаги беше тук. Казвам винаги, но май не е точно така. Премести се до нас преди пет години, но като че ли е тук от цяла вечност.

Татко обича Джош, защото Джош е момче, а татко е обграден от момичета. Наистина: по цял ден е сред жени. Татко е гинеколог, освен това е баща на три дъщери, така че, наистина — по цял ден само момичета. Той харесва Джош и защото Джош харесва комикси и ходи с него за риба. Татко веднъж се опита да вземе и нас: аз се разплаках, защото обувките ми се изкаляха, Марго се разплака, защото си намокри книгата, а Кити се разплака, защото тя на практика си беше още бебе.

Кити обича Джош, защото той играе с нея на карти и не му омръзва. Или поне се преструва, че не му омръзва. Сключват разни сделки: ако аз взема следващата ръка, ти ще ми направиш препечен сандвич с фъстъчено масло, но без корички. Това е Кити. Все се оказва, че няма фъстъчено масло, и Джо с голямо съжаление ѝ предлага нещо друго, но на Кити тези не ѝ минават и той хуква да купи фъстъчено масло, защото си е такъв.

Ако трябва да определя защо Марго го обича, мисля, че го обича, защото всички го обичаме.

В дневната сме и Кити лепи картинки на кучета върху огромен картон. Навсякъде около нея са пръснати парченца хартия. Тя си тананика и казва:

— Когато татко ме попита какво искам за Коледа, ще му кажа: „Избери ми една от тези породи и ще съм послушна“.

Марго и Джош седят на дивана; аз лежа на пода и гледам телевизия. Джош направи огромна купа с пуканки и аз им се посветих, грабя с шепи.

Започва реклама на парфюм: по улиците на Париж тича момиче, пъстрата ѝ рокля е тънка като салфетка. Какво не бих дала да съм това момиче, което тича с тънка като салфетка рокля из улиците на Париж напролет! Сядам толкова внезапно, че се задавам с пуканка. Между кашлянията казвам:

— Марго, нека се срещнем в Париж през пролетната ми ваканция! Вече си се представям как се вихря с фъстъчена сладка в едната ръка и малинова в другата.

Очите ѝ светват.

— Мислиш ли, че татко ще те пусне?

— Разбира се, заради културата. Трябва да ме пусне. — Но всъщност никога не съм летяла сама. Освен това никога не съм напускала страната. Дали Марго ще ме посрещне на летището, или ще се наложи да стигна до хостела сама?

Джош сигурно вижда внезапната тревога на лицето ми, защото казва:

— Не се тревожи. Баща ти определено ще те пусне, ако и аз дойда с теб.

Засиявам.

— Да! Може да отсядаме в хостели и ще ядем само пасти и сирене.

— Може да идем на гроба на Джим Морисън! — възкликва Джош.

— Може да идем в *парфюмерия* и да си поръчаме индивидуални аромати! — предлагам аз, а той сумти.

— Сигурен съм, че индивидуалните аромати в *парфюмерия* ще ни струват колкото седмичен престой в хостел — казва Джош и сръчква с лакът Марго. — Сестра ти страда от грандоманщина.

— Тя е най-изисканата от трите — съгласява се Марго.

— Ами аз? — изскимтява Кити.

— Ти ли? — изсумтявам. — Ти си *най-неизисканата* от момичетата Сонг. Налага се да те моля да си миеш краката преди лягане, какво остава да се изкъпеш.

Тя сбърчва лице и почервенява.

— Не говорех за това, тъпо додо. Говоря за Париж.

Аз я отрязвам небрежно:

— Ти си твърде малка, за да отседнеш в хостел.

Тя се примъква към Марго и се покатерва в скута ѝ, макар че вече е на девет и е прекалено голяма, за да сяда в хорските скутове.

— Марго, може ли и аз да дойда?

— Може да си направим семейна ваканция — казва Марго и я целува по бузата. — Ти, Лара Джийн и татко ще дойдете.

Смръщвам се. Не толкова пътуване до Париж си представях. Джош изрича беззвучно над главата на Кити: „Ще говорим после“, и аз дискретно вдигам палци.

\* \* \*

Късно през нощта е. Джош отдавна си е отишъл. Кити и татко спят. Ние сме в кухнята. Марго седи до масата пред компютъра си; аз седя до нея, оформям на топчета тесто за сладки и ги овалвам в канела и захар. Правя курабийки, за да си върна благоразположението на Кити. Когато отидох да ѝ пожелаая лека нощ, тя се обърна на другата страна и не ми продума, защото още е убедена, че се опитвам да я изключа от екскурзията до Париж. Планирам да сложа курабийките в чиния до възглавницата ѝ, за да усети аромата им, когато се събуди.

Марго е необичайно мълчалива, но внезапно вдига поглед от компютъра и казва:

— Тази вечер скъсах с Джош. След вечеря.

Тестеното топче пада от пръстите ми в купата със захар.

— Време беше — казва тя. Очите ѝ не са зачервени, не е плакала. Не, не е. Гласът ѝ е напълно спокоен. Изглежда съвсем добре. Защото Марго винаги изглежда добре, дори когато не е.

— Не разбирам защо трябваше да късате — казвам аз. — Не е нужно да късате само защото отиваш в колеж.

— Лара Джийн, аз отивам в Шотландия, а не в университета на Вирджиния. „Сейнт Андрюс“ е на шест хиляди и четиристотин километра от тук. — Тя намества очилата си. — Какъв смисъл има?

Не мога да повярвам, че го казва.

— Смисълът е, че това е Джош. Джош, който те обича повече, отколкото момче някога е обичало момиче!

Марго извърта очи. Мисли, че драматизирам, но е вярно — Джош така я обича. Той дори не поглежда друго момиче.

— Знаеш ли какво ми каза мама веднъж? — пита ме тя внезапно.

— Какво? — За миг забравям за Джош. Защото каквото и да правя, дори да споря с Марго или да ме връхлита автомобил, аз винаги ще спра, за да чуя нещо за мама. Всяка подробност, всеки спомен на Марго за нея — искам ги. Все пак съм в по-добро положение от Кити. Тя няма нито един свой спомен за мама. Толкова сме ѝ говорили за нея, че сега нашите спомени са и нейни.

— Помниш ли онзи път... — започва тя, после разказва историята, сякаш е участвала и не е била малко бебе. — Каза ми да не отивам в колеж, докато имам гадже. Не искала да се превърна в момичето, което плаче по телефона на гаджето си и казва „не“ вместо „да“ на всичко.

Предполагам, че Шотландия е нейното „да“. Разсеяно загребвам малко от тестото и го пъхам в устата си.

— Не яж сурово тесто — казва ми Марго.

— Джош никога не би те спрял да направиш нещо. Той не е такъв. Помниш ли, че когато искаше да станеш президент на ученическия съвет, той се зае с кампанията ти? Той е най-големият ти фен!

Устните на Марго се извиват надолу, аз ставам и я прегръщам през врата. Тя отпуска глава назад и се усмихва.

— Добре съм. — Но не е добре, знам, че не е.

— Още не е късно. Можеш да идеш при него сега и да му кажеш, че си размислила.

Марго клати глава.

— Свършено е, Лара Джийн. — Пускам я и тя затваря лаптопа. — Кога ще е готова първата партида? Гладна съм.

Поглеждам магнитния таймер на хладилника.

— След четири минути. — Сядам пак и добавям: — Не ме интересува какво казваш, Марго. С връзката ви не е свършено. Ти го обичаш твърде много.

Тя клати глава.

— Лара Джийн — започва с познатия, изпълнен с търпение глас, сякаш съм дете, а тя мъдра зряла жена на четиридесет и две.

Размахвам лъжица с тесто под носа ѝ, тя се поколебава, но после отваря уста. Храня я като бебе.

— Почакай и ще видиш, вие с Джош ще се съберете пак след ден, е, може би два. — Но още докато го изричам, знам, че не е вярно. Марго не е такова момиче, да скъса, а после да се върне; щом е решила нещо, край. Няма колебания, няма съжаления. Както тя казва: приключача ли, край.

Иска ми се (и тази мисъл ме е спохождала толкова пъти, че не мога да ги преброя) да приличам на Марго. Защото понякога имам чувството, че никога няма да приключача.

По-късно, след като измих съдовете, подредих сладките в чиния и ги положих на възглавницата на Кити, отивам в стаята си. Не включвам осветлението. Приближавам се до прозореца. У Джош още свети.

## 2

На сутринта Марго прави кафе, а аз сипвам зърнена закуска в купички и изричам онова, за което мисля, откакто станах.

— Сигурно знаеш, че татко и Кити много ще се разстроят.

Докато с Кити си мием зъбите, аз се изкушавам да изплюя камъчето, но тя още ми е ядосана заради снощи и затова си мълча. Дори не споменава сладките, макар че ги е изяла, защото в чинията бяха останали само трохи.

Марго въздиша тежко.

— Значи, трябва да остана с Джош заради теб, татко и Кити?

— Не, просто казвам.

— Той и без това ще продължи да идва често при вас, след като замина.

Смръщвам се. Не ми беше хрумнало, че Джош ще спре да идва, защото Марго я няма. Той идваше много преди да станат гаджета, затова не виждам причина да спира.

— Сигурно. Той много обича Кити.

Марго натиска бутона на кафе машината. Гледам я супервнимателно, защото винаги тя прави кафето, аз никога не съм го правила и след като замине (само след шест дни), няма да е зле да знам как става. С гръб към мен, Марго добавя:

— Може би не бива да им казвам.

— Хм, вероятно ще се досетят, ако той не дойде на летището, Гого. — Това е моят прякор за нея, като при го-го ботушките<sup>[1]</sup>. — Колко точно чаши вода слагаш? И колко лъжички кафе?

— Ще ти го запиша — уверява ме Марго. — В бележника.

Държим един бележник до хладилника. По идея на Марго, разбира се. В него са всички важни телефонни номера, графикът на татко и кой ще кара Кити на училище.

— Да не забравиш да запишеш и номера на новото химическо чистене — казвам аз.



— Вече го записах. — Марго реже банан за зърнената си закуска: всяко резенче е свършено тънко. — И без това не е нужно Джош да идва на летището с нас. Нали знаеш, че не обичам тъжните сбогувания. — Тя прави физиономия, която казва: „Ужас, емоции!“.

Да, знам.

Когато Марго реши да учи в Шотландия, го почувствах някак като предателство. Знаех, че този момент приближава, защото, разбира се, тя все някъде трябваше да учи в колеж. И разбира се, че ще иде в Шотландия да учи антропология, защото това е Марго, момичето с картите, пътеводителите и плановете. Разбира се, че един ден щеше да ни напусне.

Още съм ѝ ядосана, само мъничко. Само съвсееееем мъничко. Естествено, знам, че не е виновна тя. Но заминава толкова далече, а винаги сме казвали, че момичетата Сонг ще бъдат заедно завинаги. Първо Марго, аз в средата и после Кити. На кръщелното ѝ свидетелство пише Катрин: но за нас е Кити.

От време на време я наричаме Котенце, защото така ѝ казвах, когато се роди: приличаше на кльоцаво, плешиво котенце.

Ние сме трите момичета Сонг. Преди бяхме четири. С мама, Ив Сонг. За татко беше Иви, за нас „мама“, за всички останали — Ив. Сонг е, беше фамилното име на мама. Нашето фамилно име е Кови — като Бови, а не като Боуви. Ние се наричаме момичетата Сонг, а не момичетата Кови, защото мама все казваше, че цял живот щяла да си остане момиче Сонг, и Марго каза, че и ние така трябва да направим. Сонг е презимето ни, освен това ни отива повече от Кови, защото сме повече корейки, отколкото бели. Поне ние с Марго; Кити прилича на татко: косата ѝ е светлокестенява като неговата. Хората казват, че аз приличам най-много на мама, но на мен ми се струва, че Марго прилича най-много, защото има високи скули и тъмни очи. Вече минаха почти шест години и понякога имам чувството, че довчера е била с нас, а друг път — че никога не е съществувала, освен в сънищата ми.

Онази сутрин тя миеше пода; той блестеше и къщата миришеше на лимон и на чисто. Телефонът в кухнята иззвъня, тя изтича да го вдигне и се подхлъзна. Удари си главата в пода и изпадна в безсъзнание, но когато се свести, беше добре. Това бе нейният момент

на просветление. Така го нарекоха. Малко по-късно я заболя глава, легна на дивана и повече не се събуди.

Марго я намери. Тогава беше на дванайсет. Тя се погрижи за всичко: обади се на 911; обади се на татко; каза ми да се погрижа за Кити, която беше само на три. Аз ѝ пуснах телевизора в стаята за игра и седнах до нея. Аз свърших само това. Не знам какво щях да направя, ако Марго я нямаше. Тя е едва две години по-голяма от мен, но най-много на нея разчитам.

Когато възрастните научат, че татко сам отглежда три момичета, клатят глави с възхищение, в смисъл „Как се справя? Как се справя с всичко сам?“. Отговорът е Марго. От самото начало тя е организаторът, всичко е спретнато надписано, планирано и подредено.

Марго е добро момиче и предполагам, че с Кити следваме примера ѝ. Никога не съм мамила, не съм се напивала, не съм пушила, дори не съм имала гадже. Понякога подкачаме татко, че е късметлия, задето има такива добри момичета, но истината е, че ние сме късметлийките. Той е много, много добър баща. И полага големи усилия. Невинаги ни разбира, но се опитва, а това е важното. Ние, трите момичета Сонг, си имаме негласно споразумение: да улесняваме живота на татко възможно най-много. Но може би не е чак толкова негласно, защото Марго често казва: „Тихо, татко трябва да поспи, преди да се върне в болницата“, или: „Не занимавайте татко с това; направете го сами“.

Питала съм я какво щеше да бъде според нея, ако мама още беше жива. Дали щяхме да прекарваме повече време с корейските ни роднини, не само на Деня на благодарността и на Нова година? Пий...

Марго не вижда смисъл да предполага. Това е нашият живот; няма полза да се питаме „ами ако“. Никой не може да ти отговори. Аз се опитвам, наистина, но ми е трудно да приема този начин на мислене. Винаги се чудя какво щеше да бъде „ако“, какво щеше да стане, ако бях поела по другия път.

\* \* \*

Татко и Кити слизат едновременно. Марго му налива кафе, черно, а на Кити сипва мляко в зърнената закуска. Аз бутам купичката

пред нея, тя извърща глава и взема кисело мляко от хладилника. Носи го в дневната, за да яде пред телевизора. Още ми е сърдита.

— По-късно днес ще ходя в „Костко“, затова може да направите списък — казва татко и отпива от кафето. — Мисля да купя нюйоркски стекове за вечеря. Може да ги изпечем на скарата. Да взема ли и за Джош?

Главата ми рязко се извърща към Марго. Тя отваря уста и я затваря. После казва:

— Не, вземи само за нас четиримата, татко.

Гледам я с укор, а тя не ми обръща внимание. Досега не я бях виждала да се плаши, но вероятно така става при сърдечните дела, не можеш да предвидиш как ще реагира човек.

---

[1] Дамски ботуши с нисък ток, много модерни през шейсетте. Наименованието им идва от френската дума *à gogo*, която означава „изобилие, блясък“. — Б.пр. ↑

### 3

Това са последните дни от лятото и последните ни дни с Марго. Може би не е чак толкова зле, че скъса с Джош; така имаме повече време да сме само трите. Сигурна съм, че и за това е помислила. Сигурна съм, че е част от плана.

Пътуваме с колата из квартала и виждаме Джош. Миналата година се включи в маратон и сега тича всеки ден. Кити вика името му, но прозорците и без това са затворени — той се преструва, че не е чул.

— Обърни — казва Кити на Марго. — Може да иска да дойде с нас.

— Този ден е само за момичетата Сонг — казвам ѝ аз.

До обед сме в „Таргет“, купуваме някои последни неща, например десертчета за самолета, дезодорант и ластици за коса. Позволяваме на Кити да бутне количката, за да прави номера със засилката, а после да се качи на нея и да се вози като на карета. Марго я оставя да го направи само два-три пъти и я спира, за да не дразни другите купувачи.

След това се прибираме у дома и приготвяме салата с пиле и бяло грозде за обяд, а после става време за състезанието по плуване на Кити. Опаковаме сандвичи с шунка и сирене и плодова салата и вземаме лаптопа на Марго, за да гледаме филми, тъй като тези състезания понякога се проточват до вечерта. Освен това правим плакат с „Давай, Кити!“ и рисуваме едно кученце на него. Татко пропуска състезанието, защото изражда бебе, а това е много добра извинителна причина. (Момиченце е и го кръстиха Патриша Роуз — на двете баби. Татко винаги се интересува за имената, защото първо за това го питам, когато се прибере след раждане.)

Кити е много развълнувана, защото спечели две първи места и едно второ, и забравя да попита за Джош чак докато се качваме в колата. Седи на задната седалка, на главата ѝ е увита кърпа като тюрбан, а почетните ленти са окичени на ушите ѝ като обеци. Навежда се напред и казва:

— Хей! Джош защо не дойде на състезанието?

Виждам, че Марго се колебае, затова отговарям аз. Може би единствено в това съм по-добра от нея — в лъжите.

— Тази нощ е на работа в книжарницата. Но много искаше да дойде. — Марго посяга над лоста и стиска с благодарност ръката ми.

Кити издава долната си устна и роптае:

— Това беше последното състезание! Той обеща да ме гледа как плувам.

— Просто му се наложи — отвърнах аз. — Не е могъл да отмени смяната, защото един от колегите му е имал спешен случай.

Кити кима неохотно. Малка е, но разбира какво е да поемеш смяна при спешен случай.

— Хайде да си вземем сладолед — предлага внезапно Марго.

Кити засиява и Джош и въображаемата му спешна смяна са забравени.

— Да! Аз искам с вафлена фунийка! Може ли да си взема фунийка с две топки? Искам с мента и с фъстъци. Не, по-добре шарен шербет и две шоколадови. Не, чакай...

Аз се извъртам на седалката.

— Няма да можеш да изядеш две топки и фунийка. Може би ще се справиш с две топки в чашка, но не и с фунийка.

— Напротив, мога. Тази вечер мога. Умирам от глад.

— Добре, но само да не го изядеш. — Клатя пръст към нея, а тя извърта очи и се смее. Аз лично ще си взема каквото вземам винаги — черешов с шоколадови парченца в захарна фунийка.

Марго спира пред закусвалнята и изчакваме реда си.

— Обзалагам се, че нямат такъв сладолед в Шотландия — казвам аз.

— Сигурно нямат — съгласява се тя.

— Няма да опиташ такъв чак до Деня на благодарността — изтъквам.

Марго гледа право напред и ме поправя:

— До Коледа. Няма смисъл да изминавам толкова път само за Деня на благодарността, не помниш ли?

— Но без теб ще е гадно — цупи се Кити.

Аз мълча. Никога не сме празнували Деня на благодарността без Марго. Винаги тя прави пуйката, печените броколи и лукчетата със

сметана. Аз правя пайовете (тиквен и с орехи) и картофеното пюре. Кити е дегустаторът и сервира масата. Не знам как се пече пуйка. А и двете ни баби ще дойдат, а майката на татко от всички ни харесва най-много Марго. Все казва, че Кити я изтощавала, а аз съм била много отнесена.

Внезапно ме обзема паника и трудно си поемам дъх, вече не ми пука за черешовия сладолед с шоколадови парченца. Не мога да си представя Деня на благодарността без Марго. Не мога да си представя дори следващия понеделник без нея. Знам, че повечето сестри не се спогаждат, но за мен тя е най-близкият човек на света. Как ще бъдем момичетата Сонг без Марго?

## 4

Най-старата ми приятелка Крис пуши, излиза с момчета, които не познава добре, и два пъти я отстраняваха от училище. Веднъж се явява в съда заради бягство от часове. Не знаех какво е това, преди да срещна Крис. Пропуснеш ли твърде много учебни часове, си имаш неприятности със закона.

Почти съм сигурна, че ако с Крис се бяхме запознали сега, нямаше да сме приятелки. Ние сме съвсем различни. Но невинаги е било така. В шести клас Крис обичаше пособията за писане и спането у приятелки, стоеше будна цяла нощ, за да гледа филмите с Джон Хюс, също като мен. Но в осми клас, след като татко си лягаше, тя се измъкваше, за да се среща в мола с момчета. Те я изпращаха обратно до нас, преди да съмне. Аз я чаках будна и ужасена, че може да не се е прибрала, когато татко се събуди. Тя обаче винаги се връщаше навреме.

Крис не е от приятелките, на които се обаждаш всяка вечер или с които обядваш всеки ден. Тя е като трамвай, идва и си отива, когато пожелае. Не може да се спре на едно място или при един човек. Понякога не я виждам с дни, а после, посред нощ някой чука на прозореца на стаята ми и какво да видя — Крис, свита под магнолията. Винаги държа прозореца отключен заради нея. Крис и Марго не могат да се понасят. Крис смята Марго за много задръстена, а Марго смята Крис за биполярна. Мисли, че ме използва; а Крис пък мисли, че Марго ме контролира. Аз мисля, че вероятно и двете донякъде са прави. Но важното е друго — важното е, че с Крис се разбираме, а според мен това означава повече, отколкото хората предполагат.

\* \* \*

Крис се обажда, че идвала към нас; майка ѝ била откачила и тя щяла да остане при мен за няколко часа, имаме ли нещо за ядене?

С Крис тъкмо поделяме купичка остатъци от нъоки в дневната, когато Марго се прибира, след като е оставила Кити на празника на отбора по плуване в края на сезона.

— Здравей — казва тя. После забелязва, че Крис е оставила чашата си с диетична кола на масичката за кафе, без да ползва подложка. — Би ли използвала подложка?

Още щом Марго се качва на горния етаж, Крис заявява:

— Ужас! Защо сестра ти е такава гад?

Аз плъзгам подложка под чашата ѝ.

— Днес смяташ всички за гадове.

— Защото са! — Крис извърта очи към тавана и казва на висок глас: — Трябва да си извади бастуна от задника.

А Марго крещи от стаята си:

— Чух те!

— Това беше целта! — крещи в отговор Крис и загребва и последната хапка нъоки.

Въздъхвам.

— Тя скоро заминава.

Крис се хили.

— Джоши сигурно ще пали всяка нощ свещица за нея, докато се върне?

Аз се поколебавам. Не знам дали още е тайна, но знам, че Марго не би искала Крис да научава за личните ѝ неща. Затова казвам само:

— Не съм много сигурна.

— Чакай малко. Да не го е разкарала? — пита Крис.

Кимам неохотно.

— Но нищо не ѝ казвай — предупреждавам я. — Още ѝ е мъчно.

— На Марго? Да ѝ е мъчно? — Крис започва да си гризе ноктите. — Марго не е способна на нормални човешки чувства.

— Просто не казвай нищо — повтарям аз. — Освен това не могат всички да са като теб.

Тя се хили до уши. Има остри предни зъби, заради които винаги изглежда малко гладна.

— Вярно е.

Крис е кълбо от емоции. Казва, че понякога трябва да изкрешиш чувствата си; ако не го направиш, те ще заберат като цирей. Онзи ден



крещя на една жена в бакалията, защото я беше настъпила неволно по крака. Не мисля, че при нея има опасност от загнояване на емоциите.

— Не мога да повярвам, че след няколко дни няма да я има — казвам аз, внезапно се натъзвавам.

— Тя не умира, Лара Джийн. Няма за какво да ревеш. — Крис дърпа един конец от червените си панталонки. Толкова са къси, че когато е седнала, се вижда белъто ѝ. То също е червено, за да пасва на панталонките. — Всъщност смятам, че това е добре за теб. Време е да започнеш да се справяш сама и да не чакаш заповеди от кралица Марго. Това ще ти е предпоследната година в гимназията. Предполага се, че трябва да се забавляваш. Сваляй момчета, поживей си малко, сещаш се.

— Аз си живея — отвърщам.

— Да, в старческия дом — хили се Крис и аз я гледам кръвнишки.

Марго се записа доброволка към старческия дом „Белвю“, когато си взе шофьорската книжка; помагаше в следобедните забави на обитателите на дома. Понякога ходех с нея. Сервирахме фъстъци, наливахме питиета и се случваше Марго да свири на пианото, но обикновено това го вършеше Сторми. Сторми е примата на „Белвю“. Тя командва там. Много обичам да слушам историите ѝ. А госпожица Мери е с деменция и не я бива особено в разговорите, но ме научи да плета.

Сега си имат нов доброволец, но знам, че в „Белвю“ колкото повече посетители — толкова по-добре. Голяма част от възрастните хора там не са посещавани често. Трябва скоро да ида пак; липсват ми. И никак не ми харесва, че Крис се подиграва с тях.

— Хората в „Белвю“ са живели повече, отколкото всичките ни познати, взети заедно — казвам ѝ аз. — Има една дама, Сторми, която е пяла за войниците през Втората световна война! Получавала е по сто писма на ден от влюбени в нея войници. А един ветеран, който изгубил крака си, ѝ изпратил диамантен пръстен!

Крис внезапно изглежда заинтригувана.

— Тя пази ли го?

— Да — признавам. — Не ми се струва редно, че го е задържала, защото не е имала намерение да се омъжва за него, но ми го показва —

красив е. Диамантът е розов, много рядък. Обзалагам се, че сега е доста скъп.

— На мен Сторми ми се струва гаднярка — казва намусено Крис.

— Може някой ден да дойдеш с мен в „Белвю“. Ще идем в часа за коктейли. Господин Перели обича да танцува с нови момичета. Ще те научи на фокстрот.

Крис прави ужасена физиономия, сякаш съм ѝ предложила посещение на градското сметище.

— Не, благодаря. Какво ще кажеш аз да *те* заведа на танци? — Тя вирва брадичка към стълбите. — Сега, когато сестра ти заминава, можем добре да се позабавляваме. Аз винаги се забавлявам.

Вярно е, Крис винаги се забавлява. Понякога прекалено, но все пак се забавлява.

## 5

Нощта преди заминаването на Марго и трите сме в стаята ѝ, помагаме ѝ да опакова и последните дреболии. Кити подрежда спретнато принадлежностите за баня в прозрачен несесер. Марго се чуди кое палто да вземе.

— Дали да взема само вълненото, или и пухенката? — пита ме тя.

— Само вълненото. Става за всички случаи. — Лежа на леглото ѝ и направлявам процеса по опаковането. — Кити, затегни добре капачката на лосиона.

— Съвсем нов е. Естествено, че е затегната! — сопва ми се Кити, но все пак проверява.

— В Шотландия застудява по-рано, отколкото тук — казва Марго, сгъва палтото и го слага върху куфара си. — Мисля, че ще взема и двете.

— Не знам защо питаш, след като вече си решила. Освен това, доколкото помня, каза, че ще се върнеш за Коледа. Нали не си размислила?

— Не, ако спреш да се заяждаш — отвърща тя.

Честно казано, Марго не взема прекалено много багаж. Тя не се нуждае от много неща. Ако бях аз, щях да опаковам цялата стая, но не и тя. Нейната си изглежда същата, почти.

Сяда до мен, Кити се качва на леглото и се настанява в края му.

— Всичко се променя — въздъхвам.

Марго прави физиономия и ме прегръща.

— Всъщност нищо не се променя. Момичетата Сонг завинаги, забрави ли?

Татко стои на прага. Чука, макар че вратата е отворена и всички го виждаме.

— Започвам да товаря в колата — обявява той. Гледаме как помъква единия куфар по стълбите, после се връща за другия и казва сухо: — Не, не ставайте. Не си правете труда.

— Не се тревожи, няма — пропяваме ние.

През последната седмица татко е в режим на пролетно почистване, макар че не е пролет. Разкарва всичко — машината за хляб, която никога не сме използвали, дискове, стари одеяла, старата пишеща машина на мама. Всичко отива в „Гудуил“. Един психиатър вероятно би свързал това със заминаването на Марго, но аз не мога да проумея значението му. Каквото и да е — много ме дразни. Наложил се на два пъти да го пропъждам от колекцията ми стъклени еднорози.

Положих глава в скута на Марго.

— Значи, наистина ще си дойдеш за Коледа, нали?

— Наистина.

— Искат ми се да можех да дойда с теб — цупи се Кити. — Ти си по-добра от Лара Джийн.

Спечели си ощипване.

— Виждаш ли? — грачи тя.

— Лара Джийн ще бъде добра — отвръща Марго, — стига ти да си послушна. И двете трябва да се грижите за татко. Не му позволявайте да работи твърде много съботи. Настоявайте да кара колата на преглед всеки месец. И купувайте филтри за кафе машината. Винаги забравяте да купите филтри.

— Слушам, сержант — отвръщаме с Кити в един глас.

Взирам се в лицето на Марго, търся тъга, страх или притеснение, някакъв признак, че се страхува да замине толкова надалече, че ще ѝ липсваме толкова много, колкото и тя на нас. Но не виждам нищо.

Тази нощ трите спим в нейната стая.

Кити заспива първа, както винаги. Аз лежа в тъмното до нея с отворени очи. Не мога да заспя. Мисълта, че утре вечер Марго няма да е в тази стая, е непоносима. Най-много от всичко мразя промяната.

Марго пита от тъмното до мен:

— Лара Джийн... мислиш ли, че някога си била влюбена? Истински влюбена?

Хваща ме неподготвена; нямам отговор на този въпрос. Опитвам се да измисля някакъв, но тя продължава:

— Ще ми се да се бях влюбвала повече от веднъж — казва с копнеж. — Мисля, че трябва да се влюбиш поне два пъти в гимназията. — После въздъхва тихо и заспива. Марго така заспива — една въздишка и вече е в страната на сънищата.

\* \* \*

Събуждам се посред нощ и Марго я няма. Кити се е свила до мен, но не и Марго. Непрогледен мрак е; само лунната светлина се процежда през завесите. Ставам от леглото и се приближавам до прозореца. Дъхът ми секва. Те са там: Джош и Марго стоят на алеята. Тя е извърнала лице от него към луната. Джош плаче. Не се докосват. Разстоянието между тях ми показва, че Марго не е променила решението си.

Пускам пак завесата и се връщам в леглото, Кити се е преместила към средата. Избутвам я няколко сантиметра, за да направя място за Марго. Ще ми се да не бях виждала това. Твърде лично е. Твърде истинско. Трябваше да си е само тяхно. Ако имаше начин да го развидя, щях.

Обръщам се настрани и затварям очи. Какво ли е едно момче толкова да те харесва, че да плаче за теб? И не кое да е момче. А Джош. Нашият Джош.

Моят отговор на въпроса ѝ е „да“. Мисля, че съм била истински влюбена. Но само веднъж. В Джош. В нашия Джош.

## 6

Ето как Марго и Джош станаха гаджета. Всъщност аз разбрах за това от Джош.

Беше преди две години. Седяхме в библиотеката по време на свободния час. Аз си правех домашното по математика, а Джош ми помагаше, защото го бива по математика. Бяхме свели глави над тетрадката, толкова близо, че усещах аромата на сапуна, с който се е измил сутринта. „Ирландска пролет“.

Тогава той каза:

— Искам да се посъветвам с теб за нещо. Харесвам един човек.

За част от секундата си помислих, че говори за мен. Помислих си, че ще каже, че съм аз. Надявах се. Беше началото на учебната година. От август бяхме заедно почти всеки ден, понякога с Марго, но предимно само двамата, защото тя ходеше на стаж в плантацията „Монпелие“ три дни в седмицата. Често плувахме. Имах страхотен тен от плуването. Та за тази част от секундата си помислих, че ще изрече моето име.

Но когато го видях как се изчерви и погледна в празното пространство, разбрах, че не съм аз.

Прекарах наум списъка с възможните момичета. Не беше дълъг. Джош не се виждаше с хиляди момичета; имаше много добър приятел, Джърси Майк, който дойде от Ню Джърси още в прогимназията, и още един най-добър приятел, Бен. Това е.

Можеше да е Ашли, новопостъпила във волейболния отбор. Веднъж той каза, че била най-сладката от всички новобранки. В негова защита ще заявя, че аз го принудих да го каже: попитах го кое е най-красивото момиче от всеки клас. За най-красива от моя набор избра Джаневив. Не бях изненадана, но все пак ме прободеше леко в сърцето.

Можеше да е и Джоди, колежката му от книжарницата. Джош често говореше колко била умна, колко била културна, защото била учила в Индия и сега беше будистка. Ха! Та аз съм наполовина

корейка. Аз го научих да яде с пръчици. Той опита за първи път кимчи у нас.

Тъкмо щях да го питам коя е, когато библиотекарката дойде и ни каза да пазим тишина, и ние се върнахме към работата си. Джош не повдигна отново въпроса и аз не настоях. Честно казано, не исках да знам. Не бях аз и само това имаше значение.

Дори за секунда не ми хрумна, че момичето, което харесва, е Марго. Не че не я виждах като момиче, което може да бъде харесано. Тя беше излизала с определен тип момчета. Умни момчета, с които правеше проекти по химия или с които се състезаваше на изборите за председател на училищния съвет. Сега като се замисля, не е толкова странно, че Джош хареса Марго, защото и той е такова момче.

Ако някой ме попита какъв е Джош — бих отговорила, че е съвсем обикновен. Прилича на момче, което разбира от компютри и нарича комиксите графични романи. Кестенява коса. Не някакво особено кестеняво, а съвсем обикновено. Зелени очи, които са по-мътни в центъра. По-скоро е към кльощавите, но е силен. Знам го, защото веднъж си навехнах глезена на старото бейзболно игрище и той ме отнесе на конче до дома. Има лунички, с които изглежда по-малък от възрастта си. И трапчинка на лявата буза. Винаги съм я харесвала тази трапчинка. Без нея лицето му ще е твърде сериозно.

Изненадващото, шокиращото беше, че и Марго го харесваше. Изненадващо не заради него, а заради нея. Никога, нито веднъж не я бях чувала да казва, че харесва някого. Аз бях вятърничавата и капризната, както твърди бялата ми баба. Не и Марго. Марго беше над тези неща. Тя съществуваше на някаква по-висша планета, където момчета, гримове и дрехи нямаха никакво значение.

Случи се съвсем внезапно. Един ден през октомври Марго се върна късно от училище; бузите ѝ бяха порозовели от студения планински въздух, беше сплела косата си на плитка, а на шията си имаше шал. Работеше по училищен проект и вече бе станало време за вечеря, аз готвех пиле с пармезан и спагети с рядък доматиен сос.

Тя влезе в кухнята и обяви:

— Трябва да ти кажа нещо. — Очите я сияеха; спомням си как разви шала от врата си.

Кити си пишеше домашното на кухненската маса, татко бе на път за дома, а аз бърках редкия сос.

— Какво? — попитахме с Кити.

— Джош ме харесва. — Марго сви доволно рамене и те стигнаха почти до ушите ѝ.

Аз се вкамених. После изпуснах дървената лъжица в соса.

— Джош? Джош? Нашият Джош? — Не смеех да я погледна. Страхувах се какво може да види.

— Да. Днес ме изчака след училище, за да ми каже. Каза ми... — Тя се усмихна с копнеж. — Каза, че съм момичето на мечтите му. Представяш ли си?

— Еха... — опитах се да вложа щастие в тази дума, но не знам дали се получи. Чувствах единствено отчаяние. И завист. Така гъста и черна завист, че направо ме давеше. Затова опитах отново, този път с усмивка. — Еха, Марго.

— Еха... — отекна Кити. — Значи, вече сте гаджета?

Стаих дъх в очакване на отговора ѝ.

Марго взе щипка пармезан и го пъкна в устата си.

— Да, предполагам. — После се усмихна, а очите ѝ омекнаха и се навлажниха. Тогава разбрах, че и тя го харесва. Много.

Тази нощ написах моето писмо до Джош.

Скъпи Джош...

Много плаках. Всичко беше свършило просто така. Беше свършило, без дори да имам шанс. Не защото Джош бе избрал Марго. А защото тя го беше избрала.

И това е. Изплаках си очите; написах си писмото. Зарязах тази история. Оттогава не съм мислила за него по този начин. С Марго са един за друг. Те са СЕД. Създадени един за друг.

Още съм будна, когато Марго се връща в леглото, но бързо затварям очи и се преструвам на заспала. Кити се е свила до мен.

Чувам приглушен звук и отварям едно око да погледна Марго. Лежи с гръб към нас; раменете ѝ се тресат. Плаче.

Марго никога не плаче.

Сега, когато я видях да плаче за него, повече от всякога съм сигурна — те не са приключили.



На следващия ден караме Марго на летището. Отвън товарим куфарите ѝ на количка — Кити се опитва да се качи отгоре и да танцува, но татко веднага я сваля. Марго настоява да продължи сама, точно както твърдеше, че ще направи.

— Марго, нека поне да откарам багажа за чекиране — казва татко и опитва да се добере до количката. — Искам да се уверя, че минаваш през проверката.

— Ще се оправя, тате — отвърща тя. — И преди съм летяла сама. Знам как се чекира багаж. — Вдига се на пръсти и слага ръце на раменете му. — Ще се обадя още щом пристигна, обещавам.

— Обаждай се всеки ден — шепна аз. Буцата в гърлото ми нараства и от очите ми потичат сълзи. Надявах се да не се разплача, защото знаех, че тя няма да заплаче, а е самотно да плачеш сам, но не мога да се сдържа.

— Да не си посмяла да ни забравиш — предупреждава я Кити.

Това кара Марго да се усмихне.

— Не бих могла. — Прегръща ни поред отново. Оставя мен последна, както и предполагам. — Грижи се за татко и Кити. Сега ти командваш.

Не искам да я пусна, прегръщам я силно. Още чакам и се надявам на някакъв знак, на някакъв признак, че ще ѝ липсваме толкова много, колкото тя ще липсва на нас. После Марго започва да се смее и аз я пускам.

— Чао, Гого — казвам и бърша очи с крайчеца на ризата си.

Всички гледаме как бута количката с куфарите към гишето за чекиране. Аз вече плача усилено, бърша очи с опакото на дланта си. Татко ни прегръща.

— Ще изчакаме, докато се нареди на опашката за проверка — казва той.

Когато чекира багажа, тя се обръща и ни поглежда през стъклените врати. Вдига ръка и ни маха, а после се отправя към

опашката за проверка. Гледаме я, надяваме се, че ще се обърне отново, но тя не го прави. Вече изглежда толкова далече. Уверената Марго, способната Марго. Съмнявам се, че когато дойде време аз да замина, ще съм толкова силна. Но пък кой е?

Плача по целия път до дома. Кити ми казва, че съм по-голямо бебе от нея, но когато посяга от задната седалка и стиска ръката ми, разбирам, че и на нея ѝ е мъчно.

Макар че Марго не е шумен човек, вкъщи става по-тихо без нея. Някак празно. Какво ли ще е, когато и аз замина след две години? Какво ще правят татко и Кити тогава? Не искам да си представям как се прибират в празна тъмна къща, без мен и без Марго. Може би няма да замина надалече; може би дори ще живея у дома, поне през първия семестър. Мисля, че така трябва да постъпя.

## 8

По-късно този следобед Крис се обажда и казва, че ще ме чака в мола; иска мнението ми за едно кожено яке, а за да придобия цялостно впечатление, трябва да го видя лично. Горда съм, че търси моден съвет от мен, пък и ще е добре да изляза от вкъщи и да спра да тъгувам, но съм твърде нервна, за да шофирам сама до мола. Смятам се (а и другите ме смятат) за плах шофьор.

Предлагам да ми изпрати снимка, но тя ме познава твърде добре.

— Неее — отвърща. — Ще си довлечеш задника тук, Лара Джийн. Никога няма да станеш добър шофьор, ако не рискуваш да опиташ.

Затова го правя: тръгвам с колата на Марго към мола. Имам шофьорска книжка, просто не съм особено уверена. Много пъти съм шофирала с татко и с Марго, и с тях в колата се справям добре, но сама съм неспокойна. Плаши ме именно смяната на платната. Не обичам да откъсвам поглед от случващото се точно пред мен нито за секунда. Освен това не обичам да карам твърде бързо.

Обаче най-лошото е, че имам склонност да се губя. Единствените места, до които със сигурност мога да се добера, са училището и бакалията. Не съм съвсем наясно как да стигна до мола, защото винаги Марго кара до там.

Но сега трябва да се справям, защото ще карам Кити насамнатам. Макар че, честно казано, тя се ориентира по-добре от мен в посоките; знае как да стигне до сума ти места. Но аз не искам да се налага да ми дава напътствия. Искам да се чувствам като голямата сестра; искам тя да е спокойна на задната седалка, да е спокойна, че Лара Джийн ще я откара където трябва, също както правеше Марго.

Разбира се, мога просто да използвам GPS, но би било глупаво да следвам указания за маршрута до мола, където съм ходила хиляди пъти. Трябва да го правя интуитивно, лесно, без дори да се замислям. А не да се тревожа за всеки завой, да се чудя на всеки знак за

магистралата — север ли е това, юг ли е, тук ли да завия, или на следващата?

\* \* \*

Но днес всичко върви добре. Слушам радио, пея си, дори държа волана само с една ръка. Правя го, за да симулирам увереност, защото колкото повече симулирам, толкова по-реална ще я усещам.

Всичко върви толкова добре, че поемам по краткия път, вместо по магистралата. Поемам през един краен квартал и се чудя дали това все пак е чак толкова добра идея. След няколко минути вече нищо не ми изглежда особено познато и осъзнавам, че е трябвало да завия наляво, вместо надясно. Потискам паниката, която се надига в гърдите ми, и се опитвам да се върна по същия път.

*Мога да се справя, мога да се справя.*

Отново кръстовище със знак стоп. Не виждам никого, затова поемам напред. Не забелязвам колата вдясно; първо я усещам.

Пищя като луда. Усещам метален вкус в устата си. Кървя ли? Да не съм си прехапала езика? Докосвам го — още си е там. Сърцето ми препуска; усещам тялото си влажно и лепкаво; опитвам се да поемам дълбоко дъх, но въздухът не иска да влезе.

Слизам с треперещи крака от колата. Другият шофьор вече е слязъл и оглежда колата си със скръстени на гърдите ръце. Стар е, по-стар от татко, със сива коса, облечен с шорти на червени омарчета. Нищо й няма на колата му; моята обаче е сплескана отстрани.

— Не видя ли знака „Стоп“? — пита той. — Да не си писала съобщение на телефона?

Клатя глава; гърлото ми се свива. Не искам да плача. Ако не плача...

Той като че ли усеща това. Бръчките от раздразнение по челото му се отпускат.

— Е, моята кола изглежда невредима — казва неохотно. — Ти добре ли си?

Пак кимам.

— Много съжалявам.

— Хлапетата трябва да внимават повече — казва той, сякаш не ме е чул.

Буцата в гърлото ми става още по-голяма.

— Много, много съжалявам, господине.

Той изсумтява.

— Трябва да се обадиш на някого да те вземе. Искаш ли да изчакам?

— Не, благодаря ви. — Ами ако е сериен убиец или отвлича деца? Не искам да оставам сама с този непознат.

Той потегля.

В този момент ми хрумва, че може би трябваше да повикам полиция, докато беше още тук. Нали трябва да се обадиш в полицията при злополука на пътя, каквато и да е? Сигурна съм, че ни казаха това на шофьорския курс. Ето, още една грешка.

Сядам на тротоара и се втрещвам в колата на Марго. Моя е от два часа и вече я потроших. Отпускам глава на коленете си и оставам така свита на кравай. Вратът започва да ме боли. Тогава рукват и сълзите. Татко няма да е доволен. Марго също. Вероятно и двамата ще решат, че не бива да шофирам из града сама, и може би ще са прави. Шофирането е огромна отговорност. Сигурно още не съм готова за нея. Може би никога няма да бъда готова. Може би дори когато остареея, сестра ми или татко още ще ме карат насам-натам, защото съм напълно безполезна.

Вадя телефона си и се обаждам на Джош. Когато вдига, казвам:

— Джош, ще ми направиш ли една услуга? — Гласът ми така трепери, че се смущавам.

Той, разбира се, чува това, защото е Джош. Веднага се напруга и пита:

— Какво е станало?

— Ударих колата. Дори не знам къде съм. Ще дойдеш ли да ме вземеш? — Голямо треперене пада.

— Ранена ли си? — пита той.

— Не, добре съм. Просто... — Ако кажа и една дума повече, ще се разплача.

— Какви улични табели виждаш, някакви магазини?

Проточвам врат да се огледам.

— „Фалстоун“. — Виждам го на най-близката пощенска кутия.  
— Аз съм на Фалстоун Роуд 8109.

— Тръгвам. Искаш ли да остана на телефона?

— Не, няма нужда. — Затварям и започвам да плача.

Не знам от колко време плача на тротоара, когато пред мен спира кола. Вдигам глава и виждам черното ауди на Питър Кавински, с тъмните прозорци. Единият се спуска надолу.

— Лара Джийн? Добре ли си?

Кимам и му махам с ръка да продължава. Той вдига пак прозореца и решавам, че наистина ще отmine, но той отбива и спира до тротоара. Слиза и започва да оглежда колата ми.

— Добре си я подредила. Взе ли застрахователните данни на другия шофьор?

— Не, неговата кола е наред. — Бърша крадешком бузите си. — Вината беше моя.

— Имаш ли право на пътна помощ?

Кимам.

— Значи, вече си се обадила?

— Не, но един човек ще дойде да ме вземе.

Питър сяда до мен.

— Откога седиш тук сам-самичка и плачеш?

Извъръщам глава и пак бърша лицето си.

— Не плача.

С него преди бяхме приятели, преди да стане Кавински, когато беше още Питър К. В прогимназията бяхме цяла компания. Момчетата бяха Питър Кавински, Джон Амброуз Макларън и Тревър Пайк. Момичетата — Джаневив, аз и Али Филдман, която живее на нашата улица, и понякога Крис. Докато растяхме, Джаневив живееше през две улици от нас. Странно е колко много неща в детството се предопределят от подобна близост. Най-добрият приятел се определя от това, колко близо са къщите ви; кой ще седи до теб по музика зависи от близостта на имената ви в азбучния ред. Ей такава игра на случайности. В осми клас Джаневив се премести в друг квартал и приятелството ни продължи още малко. Тя се връщаше при нас от време на време, но някак вече беше различно. До гимназията вече ни беше изключила. Още бе приятелка с момчетата, но не движеше с момичетата. С Али бяхме приятелки, докато тя не се премести

миналата година, но в това винаги е имало нещо донякъде унижително, сякаш бяхме два изостанали крайшника, от които се получаваше доста сух сандвич.

Вече не сме приятели. Нито с Дженевив, нито с Питър. Ето защо ми е така неловко да седя до него на тротоара, сякаш нищо не се е променило.

Телефонът му изжужава и той го вади от джоба си.

— Трябва да тръгвам.

Подсмърквам.

— Къде отиваш?

— При Джен.

— Тогава по-добре тръгвай. Тя ще откачи, ако закъснееш.

Той изпуктява, но се надига доста чевръсто. Чудя се какво е да имаш такава голяма власт над едно момче. Не мисля, че бих искала подобно нещо; голяма отговорност е да държиш нечие сърце в ръцете си. Той се качва в колата си и добавя, сякаш му е хрумнало току-що:

— Искаш ли да извикам „Пътна помощ“?

— Не, няма нужда — казвам. — Благодаря, че спря. Беше много мило от твоя страна.

Усмива се. Той си е такъв — много обича да подкрепя хората.

— Сега по-добре ли си?

Кимам. Наистина съм по-добре.

— Хубаво.

Прилича на хубавец от друга ера. Би могъл да е красив войник от Първата световна, толкова красив, че едно момиче да чака с години завръщането му, толкова красив, че да го чака вечно. Може да е и с червено бейзболно яке, да кара кабриолета си корвет с една ръка на волана, а другата да е на бедрото на момичето. Неговата хубост като че ли принадлежи повече на миналото, отколкото на настоящето. И момичетата точно това харесват в него.

Първата ми целувка беше с него. Сега ми е толкова странно да мисля за нея. Сякаш е било преди цяла вечност, а не само преди четири години.

\* \* \*

Джош пристига след минута, докато пиша съобщение на Крис, че все пак няма да ида в мола. Ставам.

— Доста се забави!

— Ти ми каза 8109, а това е 8901!

Отговарям уверено:

— Не, сигурна съм, че ти казах 8901.

— Не, определено каза 8109. И защо не си вдигаш телефона? — Той слиза от колата си и когато вижда моята, ченето му увисва. — Господи! Обади ли се на „Пътна помощ“?

— Не. Може ли ти да се обадиш?

Той го прави, а после сядаме в колата му, за да чакаме на хладно. Понечвам да седна отзад, но после си спомням. Марго вече не е тук. Толкова пъти съм се возила в колата му, но май никога не съм сядала отпред.

— Хм... нали знаеш, че Марго ще те убие?

Извързвам така рязко глава, че косата ми ме шибва по лицето.

— Марго няма да разбере, да не си посмял да й кажеш!

— И кога точно ще й кажа? Ние скъсахме, не помниш ли?

Гледам го смръщена.

— Много мразя, когато хората правят така — казваш им да запазят нещо в тайна, а вместо да кажат „да“ или „не“, те отвърщат: „Че на кого ще кажа?“.

— Не съм казал това!

— Просто ми кажи „да“ или „не“. Недей да увърташ.

— Няма да кажа нищо на Марго — заявява той. — Ще си остане между нас. Обещавам. Така добре ли е?

— Да. — После и двамата мълчим; чува се само шумът от климатика.

Стомахът ми се свива при мисълта как ще кажа на татко. Може би трябва да му го съобщя със сълзи в очите, за да ме съжали. Или пък да заявя, че имам добра и лоша новина. Добрата е, че съм добре, без драскотина, а лошата е, че потроших колата. Може би „потроших“ не е най-подходящата дума.

Разсъждавам над подходящата дума, когато Джош казва:

— И какво? Вече не говориш с мен само защото с Марго скъсахме, така ли? — Звучи шеговито огорчен или горчиво шеговит, ако е възможна такава комбинация.



Поглеждам го изненадана.

— Не ставай глупав. Разбира се, че още ти говоря. Но не и на публично място. — Тази роля играя с него. Ролята на дразнешката помалка сестра. Сякаш съм като Кити. Сякаш не е само с година по-голям. Джош не се усмихва, изглежда мрачен, затова удрям леко глава в неговата.

— Шегувам се, глупчо!

— Тя каза ли ти, че ще го направи? Имам предвид, винаги ли го е планирала?

Аз се колебая и той добавя:

— Хайде де. Знам, че ти казва всичко.

— Не точно. Не и този път. Честно, Джош. Не знаех нищо. Кълна ти се. — И дори правя кръстен знак с пръсти.

Джош приема това. Дъвче долната си устна.

— Може би ще размисли. Възможно е, нали?

Не знам кой отговор ще е по-жесток — „да“ или „не“, защото и в двата случая ще боли. Защото, макар да съм 99,99999 процента сигурна, че тя ще се върне при него, все пак има малка вероятност да не го направи и не знам дали трябва да събуждам надеждите му. Затова мълча.

Той преглъща и адамовата му ябълка подскача нагоре-надолу.

— Не, права си. Когато Марго реши нещо, няма връщане назад.

*Моля те, моля те, моля те, не плачи.*

Отпускам глава на рамото му и казвам:

— Никога не се знае, Джош.

Той се взира право напред. Една катерица се стрелва по ствола на дебел дъб в двора. Нагоре-надолу и пак нагоре. И двамата я гледаме.

— Кога ще пристигне?

— След часове.

— А... ще си дойде ли за Деня на благодарността?

— Не. Там не го празнуват и нямат почивен ден. Това е Шотландия, Джош. Не празнуват американски празници! — Пак го дразня, но със свито сърце.

— Така е — отвръща той.

— Но ще си дойде за Коледа. — И двамата въздъхваме.

— Може ли пак да идвам при вас? — пита ме Джош.

— При мен и Кити?

— И при баща ти.

— Ами че ние няма да ходим никъде — уверявам го аз.

Той изглежда доволен.

— Добре. Не искам да загубя и вас.

При тези думи сърцето ми пропуска удар, забравям да поема дъх и за секунда се замайвам. А после така бързо, както се появи, това усещане, странното пърхане в гърдите, изчезва и идва „Пътна помощ“.

Когато пристигаме пред нас, Джош предлага:

— Искаш ли да съм с теб, когато казваш на баща си?

Засявам, но после си спомням думите на Марго, че вече аз командвам. И съм сигурна, че това включва и поемането на отговорност за допуснатите грешки.

## 9

Все пак татко не се ядоса чак толкова. Аз избрах варианта с добрата и лошата новина, а той само въздъхна и каза:

— Важното е, че ти си добре.

За колата е нужна специална част, която ще дойде чак от Индиана или Айдахо, не помня точно. Междувременно ще трябва да карам колата на татко и да ходя с автобус на училище или пък да моля Джош да ме откара, което всъщност възнамерявам да правя.

Марго се обажда вечерта. С Кити гледаме телевизия и аз викам на татко да дойде бързо. Седим на дивана и си подаваме слушалката, разговаряме поред с нея.

— Марго, познай какво стана днес! — вика Кити.

Аз трескаво въртя глава и оформям с устни: „Не й казвай за колата“. Гледам я предупредително.

— Лара Джийн... — Кити прави изнервяща пауза и добавя: — Татко й се скара. Да, беше лоша с мен и татко й каза да е по-мила, затова се скараха.

Грабвам слушалката от ръката й.

— Не сме се карали, Гого. Кити просто беше дразнеща.

— Какво ще вечеряте? Сготви ли пилето, което размразих снощи? — пита ме Марго. Гласът й звучи от много далече.

Усилвам звука на телефона.

— Да, но не се тревожи за това. Настани ли се вече в стаята си? Голяма ли е? Каква е съквартирантката ти?

— Мила е. От Лондон е и има много изискан акцент. Казва се Пенелъп Сейнт Джордж-Диксън.

— Боже! Дори името й е изискано. Ами стаята?

— Стаята е почти същата като онази, която гледахме в университета на Вирджиния, само че по-стара.

— Кое време е там сега?

— Почти полунощ. Ние сме пет часа напред, забрави ли?

*Ние сме* пет часа напред, сякаш вече смята Шотландия за свой дом, а е там едва от ден, няма и толкова!

— Вече ни липсваш — казвам ѝ.

— И вие на мен.

След вечеря пиша съобщение на Крис, питам я дали иска да намине, но тя не ми отговаря. Вероятно е с някое момче. Няма проблем. Тъкмо ще наваксам с албума.

Надявах се да довърша албума на Марго, преди да замине за колежа, но всички, които са се захващали с това, знаят, че Рим не е построен за един ден. Можеш да се занимаваш с един албум цяла година, че и повече.

Пускам си момичешката група „Мотаун“, всичко необходимо е подредено в полукръг около мен. Перфораторът, който изрязва сърчица, листове хартия, снимки от списания, пистолет за лепило, машинката за тиксо с ленти в различни цветове. Сувенири като афиш от мюзикъла „Злата вещица“, който гледахме в Ню Йорк, рецепти, картинки, панделки, копченца, стикерчета, амулетчета. Един хубав албум трябва да е подобаващо ръбест, да има издутинки, които да му пречат да се затвори.

Сега работя по страницата на Джош и Марго. Не ми пука какво казва Марго. Те ще се съберат. Знам го. И дори да не се съберат, не веднага, тя не може просто да го изтрие от миналото си. Той беше голяма част от последната ѝ година в гимназията. И затова и голяма част от живота ѝ. Склонна съм само на един компромис — ще спестя тиксото на сърчица за тази страница, но пък като лепя обикновено тиксо на снимките, цветовете не изглеждат добре.

Затова решавам да използвам това със сърчицата. И поклащайки се на музиката, изрязвам с шаблон сърце тяхна снимка от бала. На Марго ще ѝ хареса.

Внимателно залепвам сухо розово листенце от корсажа на роклята на Марго, когато татко чука на вратата.

— Какво ще правиш тази вечер? — пита ме той.

— Това — отвръщам и лепя още едно листенце. — Ако продължа, вероятно ще го довърша до Коледа.

— О... — Татко не си тръгва. Просто виси на прага и ме гледа. — Ами аз ще гледам новия документален филм на Кен Бърнс, ако искаш да се присъединиш.

— Може — казвам, за да съм мила. Ще е твърде трудно да сваля всичко долу и пак да го подреда. Сега тъкмо съм набрала скорост. —  
Защо не започнеш без мен?

— Ами добре. Оставям те тогава. — Татко слиза по стълбите.

Отнема ми голяма част от нощта, но довършвам страницата на Джош и Марго и тя става наистина много хубава. На съседната, която е „сестринска страница“, за фон използвам хартия на цветя и залепям отгоре снимка на трите ни отпреди много време. Мама я направи. Стоим пред дъба пред къщата с дрехите, с които сме били на църква. И трите сме с бели роклички и еднакви розови панделки в косите. Най-хубавото в тази снимка е, че ние с Марго се усмихваме сладко, а Кити си бърка в носа.

Усмихвам се. Кити ще получи удар, като я види. Нямам търпение.

## 10

Марго казва, че предпоследната година в гимназията е най-важна, най-натоварена, толкова важна, че всичко останало в живота зависи от нея. Затова предполагам, че би трябвало да приключа с всички четива за удоволствие, преди тя да започне официално следващата седмица. Седя на стълбите пред вкъщи и чета романтичен шпионски роман от осемдесетте, който купих за седемдесет и пет цента от разпродажба „Приятели на библиотеката“.

Тъкмо стигам до най-интересното (Кресидата трябва да съблазни Найджъл, за да се добере до шпионските шифри!), когато Джош излиза от дома си, за да вземе пощата. Вижда ме; вдига ръка, сякаш да ми помахва, без да идва, но после все пак тръгва.

— Здравсти, хубава пижама — казва той, докато върви по алеята.

Дрехата е избеляло светлосиня на слънчогледи и се връзва на врата. Взех я от магазин за старомодни вещи със 75 процента отстъпка. И не е пижама.

— Това е *дреха за слънце* — казвам му и се връщам към книгата си. Опитвам се леко да скрия корицата с ръка. Последното, което ми трябва, е Джош да ми се подиграва, че чета боклуци, когато просто се опитвам да се насладя на един спокоен следобед.

Усещам, че ме гледа, скръстил ръце, чака.

Вдигам глава.

— Какво?

— Искаш ли довечера да гледаме филм в „Бес“? Дават някакъв на „Пиксар“. Може да вземем Кити.

— Разбира се, пиши ми съобщение, когато решиш да тръгнем — отвърщам и отгръщам страницата. Найджъл тъкмо разкопчава блузата на Кресидата и тя се чуди кога сънотворното, което е пуснала в мерлото му, ще се задейства, като едновременно с това се надява ефектът да не е така бърз, защото Найджъл всъщност се целува доста добре.

Джош посяга надолу и опитва да види книгата. Аз плясвам ръката му, но не и преди да е прочел на глас:

— „Сърцето на Кресида запрепуска, когато Найджъл плъзна ръка по бедрото ѝ.“ Какво четеш, за бога?

Бузите ми пламват.

— О, я млъквай.

Той отстъпва и се хили.

— Тогава те оставям с Кресида и Ноел.

Викам след него:

— Найджъл е, за твоя информация!

\* \* \*

Кити полудява от радост, че ще излизаме с Джош. Когато той моли момичето на щанда да сложи масло върху пуканките (на дъното, по средата и отгоре) и двете кимаме одобрително. Кити сяда между нас и се смее така силно, че рита с крака във въздуха. Тя е толкова лека, че седалката постоянно се свива. С Джош се споглеждаме, усмихнати, над главата ѝ.

Когато ходехме на кино с Джош и Марго, тя винаги сядаше в средата. За да може да шепне и на двама ни. Не искаше да се почувствам изолирана, защото тя е с момче, а аз — не. Беше толкова внимателна в това отношение, че отначало се притеснявах да не усети нещо от преди. Но тя не е мнителен човек, който ще настоява да научи истината. Тя просто е една много добра голяма сестра. Най-добрата.

И все пак понякога се чувствах изолирана. Не в романтичен смисъл, а в приятелски. С Джош винаги сме били приятели. Но когато той прегръщаше Марго, докато чакахме на опашка за пуканки или в колата, когато си шепнеха тихо, аз се чувствах като дете на задната седалка, което не може да чуе за какво говорят възрастните, и донякъде имах усещането, че съм невидима. Те ме караха да искам да има и аз с кого да си шепна на задната седалка.

Сега ми е странно да съм на предната седалка. Отзад гледката не е толкова различна. Всъщност всичко изглежда хубаво, нормално и същото, а това е успокоително.

\* \* \*

Крис ми се обажда по-късно вечерта, докато си лакирам ноктите на краката в различни оттенъци на розовото. При нея е толкова шумно, че трябва да крещи:

— Познай!

— Какво? Едва те чувам! — Тъкмо лакирам кутрето си в розово ала плодов пунш, наречено „Уцели ме с най-добрия си изстрел“.

— Чакай. — Тя отива в друга стая, защото става по-тихо. — Сега чуваш ли ме?

— Да, много по-добре.

— Познай кой е скъсал.

Минавам на светлорозово, което прилича на бяло с капчица червено.

— Кой?

— Джен и Кавински! Тя го разкарала.

Ококорвам се.

— Еха! Защо?

— Явно е срещнала някой от университета във Вирджиния, нали работи там като домакинка. Гарантирам ти, че е мамила Кавински цяло лято. — Някакво момче я вика и тя казва: — Трябва да вървя. Сега е мой ред на боче. — Крис затваря, без да се сбогува, както винаги прави.

Всъщност се запознах с нея покрай Дженевив. Те са братовчедки: майките им са сестри. Крис се отбиваше понякога, когато бяхме малки, но с Джен никак не се разбираха дори тогава. Все се караха чия Барби ще свали Кен, защото имаше само един Кен. Аз дори не се опитвах да се боря за него, макар че технически беше мой. Е, на Марго. В училище някои хора дори не знаят, че те са братовчедки. Изобщо не си приличат: Джен е дребна, с добре оформени ръце и слънчеворуса коса с цвят на маргарин. Крис също е руса, но перхидролено, и е по-висока, с широки рамене на плувкиня. Все пак между тях има нещо общо.

Крис доста се раздивя през първата година в гимназията. Ходеше на всяко парти, напиваше се, движеше с по-големи момчета. Тогава един голям от отбора по лакрос разправяше на всички, че била правила секс с него в мъжката съблекалня, и това изобщо не беше вярно. Дженевив накара Питър да го заплаши, че ще му нарита задника, ако не каже на всички истината. Реших, че е много мило от нейна страна



да направи това за Крис, но Крис настояваше, че го правела само защото не искала хората да си мислят, че е роднина на курва. След това Крис спря да се подвизава така, или по-скоро продължи, но с хора от друго училище.

Все още обаче има репутацията от първата година. Държи се, сякаш не ѝ пука, но аз знам, че ѝ пука, поне мъничко.

## 11

В неделя татко прави лазаня. Той ѝ слага и салца с черен боб, за да я джазира, и може би звучи ужасно, но всъщност е вкусно и бобът изобщо не се усеща. Джош също се отбива и изяжда три порции, което доставя голямо удоволствие на татко. Когато на вечерята се споменава името на Марго, аз поглеждам Джош и виждам, че се сковава. Мъчно ми е за него. Кити сигурно също забелязва, защото променя темата на десерта, който е браунита с фъстъчено масло, които съм изпекла следобед.

Тъй като татко е сготвил, ние, децата, трябва да почистим кухнята. Той използва всяка налична тенджерка, когато прави лазаня, затова пада голямо чистене, но си струва.

След това тримата се отпускат пред телевизора. Неделя вечер е, но не се усеща неделно вечерно настроение, защото утре е Денят на труда и ни остава само един ден преди началото на училището. Кити се занимава с колажа си с кучета, *каква изненада!*

— Коя порода ти харесва най-много? — пита я Джош.

Кити отговоря мълниеносно:

— „Акита“.

— Мъжко или женско?

Пак бърз отговор.

— Мъжко.

— Как ще го кръстиш?

Кити се колебае и аз знам защо. Превъртам се и я щипя по босия крак.

— Знам как ще го кръстиш — припявам.

— Млъквай, Лара Джийн! — пици тя.

Сега вече съм привлякла вниманието на Джош.

— Хайде, кажи ни — моли той.

Поглеждам Кити и срещам кръвнишкия ѝ поглед.

— Няма значение — отвърцам, внезапно притеснена. Кити е най-малката, но не е човек, с когото можеш да се закачаш.

Тогава Джош ме дърпа за вързаната на опашка коса и казва:

— О, хайде, Лара Джийн! Не ни дръж в напрежение.

Надигам се на лакът и Кити се опитва да ми запуши устата с длан.

Аз казвам през смях:

— На момчето, което харесва.

— Млъкни, Лара Джийн, млъкни!

Кити ме рита и без да иска, скъсва една от снимките на кучетата. Надава вик, пада на колене и я оглежда. Лицето ѝ е зачервено от усилието да не се разплаче. Чувствам се като пълен задник. Сядам и се опитвам да я прегърна за извинение, но тя се извърта и ме рита толкова силно по крака, че изпъшквам. Вземам снимката и се опитвам да я залепя, но преди да успея, Кити я дърпа от ръцете ми и я дава на Джош.

— Джош, оправи я. Лара Джийн я повреди.

— Кити, само се закачах — роптая аз. Нямахте да кажете името на момчето. Никога не бих го направила.

Тя не ми обръща внимание, а Джош пригласява снимката и с концентрацията на хирург залепва двете парченца. Избърсва чело.

— Оф! Мисля, че стана.

Ръкопляскам и опитвам да уловя погледа на Кити, но тя не ме поглежда. Знам, че си го заслужих. Момчето, по което Кити си пада, е Джош.

Кити издърпва колажа си от Джош и казва сковано:

— Ще се кача горе да продължа. Лека нощ, Джош.

— Лека, Кити — отвърща той.

Аз казвам плахо:

— Лека нощ, Кити — но тя вече тича по стълбите и не ми отговаря.

Когато чуваме, че вратата на стаята ѝ се затваря, Джош се обръща към мен.

— Много го загази.

— Знам. — Имам гадно усещане в стомаха. Защо го направих? Още докато го правех, знаех, че не бива. Марго никога не би ми причинила такова нещо. От големите сестри не се очаква да се държат така с малките, особено когато съм толкова по-голяма от Кити.

— Кого харесва хлапето?

— Едно момче от училище.

Джош въздъхва.

— Че не е ли малка да си пада по момчета? Струва ми се твърде малка за такива неща.

— Аз си падах по момчета, когато бях на девет — казвам му. Все още мисля за Кити. Чудя се как да я накарам да ми се отсърди. Имам чувството, че този път няма да мина с курабийки.

— Кой е? — пита Джош.

— Кой какво? — Може би ако успея да убедя татко да ѝ купи кученце...

— Кое е първото момче, по което си падаше?

— Ами... Първата ми *истинска* тръпка ли? — Случваше ми се в детската градина, в първи и във втори клас, доста често, но те всъщност не се броят. — Първото, което има значение ли?

— Разбира се.

— Ами... предполагам, че Питър Кавински.

Джош буквално се задавя.

— Кавински? Майтапиш ли се? Той е толкова очевиден. Мислех си, че ти би харесала някой по-... не знам, не толкова очевиден. Питър Кавински е такова клише. Той е като картонен макет на „готин тип“ от филм за гимназисти.

Свивам рамене.

— Ти попита.

— Леле... — казва той и клати глава. — Просто... леле.

— Той тогава беше друг. Искам да кажа, че пак си беше Питър, но не чак толкова. — Джош не изглежда убеден и аз добавям: — Ти си момче, затова не можеш да разбереш за какво говоря.

— Права си. Не разбирам!

— Хей, ами ти нали си падаше по госпожица Ротсчайлд!

Сега е негов ред да почервене.

— Тя беше много красива тогава!

— Да бе — поглеждам го многозначително. — Тя беше „много красива“. — Съседката от отсрещната къща, госпожица Ротсчайлд, косеше моравата си по хавлиени шорти и горнище на бански. По онова време съседските момчета се събираха да играят в двора на Джош — удобно близо.

— Както и да е, тя не ми е първата тръпка.

— Не е ли?

— Не. Ти беше.

Трябват ми няколко секунди да смеля това. Дори тогава успявам да изрека само:

— Ъ?

— Когато се нанесохме тук, преди още да те опозная добре. — Изритвам го в пиццала заради това и той изохква. — Тогава бях на дванайсет, а ти на единайсет. Дадох ти да караш моята тротинетка, не помниш ли? Най-ценното ми притежание. Събирах за нея пари цели два рождени дни. И ти позволих да се повозиш.

— Реших, че просто си щедър.

— Ти я счупи и хубаво се ожули — продължава той. — Помниш ли?

— Да, помня, че ти плака.

— Не съм *плакал*. Бях разбираемо разстроен. И това беше краят на малката ми тръпка. — Той става да си върви и излизаме в коридора.

Преди да отвори вратата, Джош се обръща и ми казва:

— Не знам какво щях да правя, ако не беше наблизо, след... като Марго ме разкара. — Лицето му става розово под сладките лунички по бузите. — Ти ми помагаш да продължа, Лара Джийн. — Той ме поглежда и аз чувствам отново всичко — всеки спомен, всеки прекаран заедно миг. После ме прегръща бързо и силно и изчезва в тъмното.

Стоя пред отворената врата и мислите в главата ми се щурат толкова бързо и неочаквано, че не мога да възпра една от тях: „Ако беше мой, никога нямаше да скъсам с теб, никога, никога“.

## 12

Ето как срещнах Джош. Бяхме устроили чаен пикник за плюшените мечета на задната морава с истински чай и мъфини. Трябваше да е в задния двор, че да не ни вижда никой. Бях на единайсет, твърде голяма за това, а Марго на тринайсет — твърде, твърде голяма. Идеята ми хрумна, защото го бях прочела в една книга. Благодарение на Кити можех да се престоря, че е заради нея, и убедих Марго да играе с нас. Мама беше починала преди година и оттогава Марго рядко отказваше на нещо, щом е заради Кити.

Бяхме подредили всичко на старото бебешко одеялце на Марго, което беше синьо на врабченца. Аз бях сложила нащърбения сервиз за чай на Марго, минимъмфини с боровинки и гранулирана захар, която накарах татко да купи от бакалията, и по едно плюшено мече за всяка от нас. Бяхме с шапки по мое настояване: „Трябва да сте с шапка на чаено парти“ — повтарях, докато Марго накрая сложи нейната само за да млъкна. Тя беше със сламената градинарска шапка на мама, Кити — с тенис козирка, а аз се бях издокарала със старата кожена шапка на баба, като й забучих няколко пластмасови цветя отгоре.

Тъкмо наливах хладкия чай от термоса в чашите, когато Джош се появи на оградата и започна да ни зяпа. Предния месец от стаята за игри на горния етаж бяхме гледали настаняването им в съседната къща. Надявахме се на момичета и когато видяхме новодомците да свалят от камиона момчешко колело, се върнахме към заниманията си.

Джош седна на оградата, без да каже нищо, и Марго направо замръзна от смущение; бузите й почервеняха, но не свали шапката. Кити му извика:

— Здравей, момче.

— Здравсти — рече той.

Косата му беше рошава и той не спираше да я отмята от очите си. Беше с червена тениска с дупка на рамото.

Кити го попита:

— Как се казваш?

— Джош.

— Трябва да играеш с нас, Джош — изкомандва го тя.

И той го направи.

Тогава не знаех колко важно ще стане това момче за мен и за хората, които обичам най-много. Но дори да знаех, бих ли могла да сторя нещо различно? Тогава нямаше да сме аз и той.

## 13

Мислех си, че съм приключила с него.

Когато написах писмото, за да се сбогувам, го мислех наистина, кълна се. Дори не беше толкова трудно, не съвсем. Не и когато знаех колко много го харесва Марго, колко много го обича. Как бих могла да искам първата любов на Марго? Марго, която пожертва толкова много за всички ни. Тя винаги, винаги поставяше мен и Кити преди себе си. Да се откажа от Джош, беше моят начин да сложа Марго на първо място.

Но сега, докато седях сама в дневната и сестра ми беше на шест хиляди и четиристотин километра от мен, а Джош в съседната къща, не можех да мисля друго, освен: „Джош Сандерсън, аз те харесах първа. По право се полагаше на мен. И ако аз бях твоето момиче, щях да те сложа в куфара си и да те отнеса със себе си или, знаеш ли какво — щях да остана. Никога нямаше да те напусна. И след милион години, заради нищо на света“.

Тези мисли и чувства са повече от предателски. Знам го. Те са адски предателски. Карат ме да чувствам душата си мръсна. Марго я няма по-малко от седмица и вижте ме колко съм бърза. Колко бързо я предадох. Аз съм от най-ужасните предатели, защото предавам собствената си сестра, а няма по-голямо предателство от това. И сега какво? Какво би трябвало да направя с тези чувства?

Предполагам, че мога да направя само едно. Ще му напиша друго писмо. Нещо като послепис от толкова страници, колкото е нужно, за да елиминирам всякакви остатъчни чувства към него. Ще сложа тази история при останалите веднъж завинаги.

Отивам в стаята си и откривам специалната си химикалка, която пише много леко с много черно мастило. Изваждам плътната хартия и започвам.

П.П. Все още те обичам.



Все още те обичам и това е огромен проблем за мен, и освен това огромна изненада. Кълна се, че не знаех. През цялото време си мислех, че съм приключила. Как да не съм, когато ти обичаш Марго? Винаги си обичал Марго...

Когато приключвам, оставям писмото в дневника си, вместо в кутията за шапки. Имам чувството, че не съм съвсем готова, че трябва да кажа и друго, само дето още не съм го измислила.

Кити още ми е сърдита. След признанието на Джош съвсем бях забравила за нея. Тя не ми обръща внимание цяла сутрин и когато я питам какво иска да ѝ купя от магазина за училищни пособия, се сопва:

— С коя кола ще отидеш? Ти потроши колата на Марго.

Ох.

— Ще взема колата на татко, когато се върне от супермаркета. — Отдалечавам се от нея достатъчно, че да не може да ме изрита или удари. — Няма нужда да ставаш гадна, Катрин.

Кити буквално изръмжава и точно на такава реакция се надявах. Мразя, когато е сърдита и мълчи. Но после тя се извърта и с гръб към мен, казва:

— Не ти говоря. Знаеш какво направи, затова не ми се умилквай. — Следвам я из стаята, опитвам се да я провокирам да говори с мен, но няма смисъл. Оставам пренебрегната. Затова се отказвам и се връщам в стаята си, пускам саундтрака на „Русалки“. Подреждам дрехите си за първата училищна седмица на леглото, когато получавам съобщение от Джош. Лека тръпка плъзва по гръбнака ми, щом виждам името му на телефона, но строго си напомням какво съм се зарекла. *Той още е на Марго, не е твой.* Няма значение, че са скъсали. Той първо беше неин, което значи, че е неин завинаги.

*Искаш ли да караме колела по алеята до парка?*

Карането на колело е типично за Марго. Тя обича да обикаля по пътеки и алеи — пеша или с колело. Не и аз. Джош също го знае. Аз дори нямам вече колело, а това на Марго е твърде голямо за мен. Колелото на Кити ми е повече по мярка.

Пиша му, че не мога; трябва да помогна на татко вкъщи. Не е съвсем лъжа. Татко наистина ме помоли да му помогна да пресади няколко растения.

*За какво има нужда от помощ?*

Какво да отговоря? Трябва да внимавам с извиненията; Джош лесно ще погледне през прозореца и ще разбере дали съм у дома. Отговарям неясно:

*Просто разни работи.*

Доколкото го познавам, ще се появи с лопата или гребло, или друг инструмент, необходим за разните работи. После ще остане за вечеря.

Той каза, че му помагам да продължи. Аз, Лара Джийн. Искам да съм този човек за него, искам да съм онази, която му помага да продължи в труден момент. Искам да съм неговият пазач на фара, докато чакаме завръщането на Марго. Но е трудно. По-трудно, отколкото си мислех.

Събуждам се щастлива, защото обичам първия учебен ден повече от последния учебен ден. Първите са най-хубави, тъй като са начала.

Докато татко и Кити се мият на горния етаж, аз правя пълнозърнести палачинки с резенчета банан, любимите на Кити. Закуската за първия учебен ден винаги беше голямо събитие за мама, после Марго я пое, а сега предполагам, че е мой ред. Палачинките са твърде плътни, не така леки и пухкави като на Марго. А кафето... е, кафето трябва да е кафяво като какао, нали? Когато татко слиза, казва ведро:

— Надушвам кафе! — После отпива, вдига палец към мен, но забелязвам, че не повтаря. Предполагам, че все пак съм по-добър пекар, отколкото готвач.

— Приличаш на селянка — казва ми Кити с лека злоба и аз разбирам, че все още ми е малко ядосана.

— Благодаря — отвърщам. Облечена съм с къс гащеризон и риза на цветя с висока яка. Наистина изглежда малко фермерско, но според мен по хубав начин. Марго е оставила кафявите си боти с връзки, които са ми само с половин размер по-големи. С по-дебели чорапи ми стават идеално.

— Ще ми сплетеш ли косата настрани? — питам Кити.

— Не заслужаваш да ти правя плитка — отвърща тя, докато облизва вилицата си. — Освен това ще отнеме много време.

Кити е само на девет, но има много добър вкус за мода.

— Съгласен съм — казва татко, без да вдига поглед от вестника си.

Слагам чинията си в мивката и после поставям торбичката с обяда на Кити до чинията ѝ. Сложила съм най-любимите ѝ неща: сандвич с бри, чипс барбекю, шарени сладки и хубав ябълков сок.

— Да изкарате чудесен първи ден — казва татко и приготвя буза за целувка, аз се навеждам и му давам една.

Опитвам се да целуна и Кити, но тя се извърща.

— Сложих ти от любимия ябълков сок и любимото сирене — казвам умолително. Наистина не искам да започваме учебната година в лошо настроение.

— Благодаря ти — изсумтява тя.

Преди да успее да ме спре, я прегръщам и я стискам така силно, че тя изписква. После вземам новата си раница на цветя и тръгвам към вратата. Нов ден, нова година. Имам чувството, че ще е хубава.

Джош вече е в колата и аз хуквам към него, отварям вратата и сядам вътре.

— Тъкмо навреме — казва той. Вдига ръка, за да удари дланта му, аз го правя и се получава много задоволителен плясък. — Тази беше добра — отбелязва той.

— Поне осмица — съгласявам се.

Профучаваме покрай басейна, покрай табелата за нашия квартал и после покрай „Уендис“.

— Кити прости ли ти за онази вечер?

— Не съвсем, но се надявам да е скоро.

— Никой не може да се сърди като Кити — казва той и кимам в пълно съгласие.

Аз лично никога не издържам дълго, но Кити ще продължи да се цупи, сякаш животът ѝ зависи от това.

— Направих ѝ страхотен обяд за първия учебен ден, мисля, че ще помогне.

— Ти си добра голяма сестра.

— Добра като Марго?

И заедно скандираме в отговор:

— Никой не е добър, колкото Марго.

## 16

Училището официално започва и влиза в ритъм. Първите няколко дни както винаги са малко хаотични — раздават се учебници и програми, ориентираш се с кого и къде ще стоиш. Сега вече училището започва наистина.

По физическо тренъор Уайт ни пуска да се порадваме на слънцето, докато още го има. С Крис вървим по пистата. Тя ми разказва за купон, на който е ходила в уикенда на Деня на труда.

— Едва не се скарах с онова момиче, което не спря да повтаря, че имам екстеншъни. Не съм виновна, че косата ми е разкошна.

Когато завиваме за третата си обиколка, виждам, че Питър Кавински ме гледа. Първо решавам, че ми се е сторило, че се взира в мен, но го засичам вече за трети път. Той играе фризби с някакви момчета. Когато минаваме покрай тях, Питър притичва до нас и казва:

— Може ли да поговорим за минутка?

С Крис се споглеждаме.

— С нея или с мен? — пита тя.

— С Лара Джийн.

Крис ме прегръща покровителствено.

— Давай, слушаме те.

Питър извърта очи.

— Искам да говоря с нея насаме.

— Хубаво — сопва се тя и се отдалечава. Поглежда ме през рамо ококорена, в смисъл на „К’во става?“, аз свивам рамене в смисъл на „Представа си нямам!“.

Питър казва съвсем тихо и спокойно:

— Искам само да знаеш, че нямам никакви болести, предавани по полов път.

Моля?! Взiram се в него с отворена уста.

— Не съм казвала, че имаш такива болести.

Гласът му още е тих, но изпълнен с гняв.

— Освен това невинаги вземам последното парче от пицата.

— За какво говориш?

— Това си написала в писмото. Че съм бил егоист, който заразява момичетата с БППП — болести, предавани по полов път. Помниш ли?

— Какво писмо? Никога не съм ти писала писмо!

Чакай. Писах му. Наистина му написах писмо преди милион години. Но той не говори за него. Няма как.

— Напротив. Писала си. Адресирано е до мен от теб.

О, господи! Не. Не. Това не може да се случва. Това не е истина. Сънувам. Аз съм в стаята си и сънувам, а в съня ми Питър Кавински се кара с мен. Затварям очи. Сънувам ли? Това истинско ли е?

— Лара Джийн?

Отварям очи. Не сънувам, истинско е. Това е кошмар. Питър Кавински държи писмото ми в ръката си. Това е моят почерк, моят плик, всичко е мое.

— Как... откъде го взе?

— Дойде по пощата вчера. — Въздъхва и добавя намусено: — Виж, не е кой знае какво. Надявам се просто да не започнеш да разправяш на хората...

— По пощата ли дойде? У вас?

— Да.

Прималява ми. Наистина ми прималява. Моля те, нека припадна сега, защото, ако припадна, вече няма да съм тук, в този момент. Ще е като по филмите, когато някое момиче припада от ужас и боят преминава, докато тя е в безсъзнание, а после се буди в болницата с някоя и друга синина, но е пропуснала най-гадното. Много ми се ще да съм на нейно място.

Усещам, че започвам да се потя, и бързо казвам:

— Трябва да знаеш, че написах това писмо преди много време.

— Добре.

— Направо преди години. Много, много години. Дори не си спомням какво пише в него. — „Отблизо лицето ти е не просто хубаво, а направо красиво.“ — Наистина, това е писмо от прогимназията. Дори не знам кой ти го е изпратил. Може ли да го видя? — Посягам към писмото, опитвам се да съм спокойна и да не звуча отчаяна. Просто най-спокойна.

Той се колебае, после се усмихва с неговата типична съвършена усмивка.

— Не, искам да го задържа. Никога не съм получавал такова писмо.

Скачам напред и бързо като котка го изтръгвам от ръката му. Той се смее и вдига ръце в знак, че се предава.

— Добре де, хубаво, вземи го. Господи!

— Мерси. — Започвам да отстъпвам от него. Листът трепери в ръката ми.

— Чакай — казва той. — Виж, наистина нямах намерение да ти открадвам първата целувка. Искам да кажа, че не това беше намерението ми...

Аз се смея насилено и фалшиво и звучи откачено дори в моите уши. Хората се извърщат и ни гледат.

— Извинението се приема! Това е праистория! — После хуквам. Бягам по-бързо от всякога. Чак до момичешката съблекалня.

Как се е случило това?

Свличам се на пода. Сънувала съм как се появявам гола в училище. Сънувала съм и комбинация: че отивам гола в друг клас и съм забравила да си науча за изпит; и друга комбинация — гола-изпит-някой-се-опитва-да-ме-убие. Това е същото, но умножено по безкрайност.

А после, защото вече няма какво друго да направя, вадя писмото от плика и го чета.

Скъпи Питър К,

Първо на първо, няма да те наричам Кавински. Ти си мислиш, че е готино изведнъж да започнат да ти викат на фамилия. Само че Кавински звучи като име на стар човек с дълга бяла брада.

Знаеш ли, че когато ме целуна, аз се влюбих в теб? Понякога си мисля, че знаеш. Определено знаеш. И знаеш ли защо? Защото ти си мислиш, че ВСИЧКИ те обичат, Питър. Точно това най-много мразя в теб. Защото наистина всички те обичат. Включително и аз. Преди. Вече не.

Ето и най-лошите ти качества:

Оригваш се и не се извиняваш. Просто предполагаш, че всички ще го сметнат за очарователно. А ако не, на кого



му пука, нали? Не! На теб ти пука. На теб много ти пука какво мислят хората.

Винаги вземаш последното парче пица. Никога не питаш дали го иска някой друг. Това е грубо.

Ти си добър във всичко. Прекалено добър. Би могъл да дадеш и на другите шанс да бъдат добри, но не го правиш.

Целуна ме без причина. Макар да знаех, че харесваш Джен, и ти знаеше, че харесваш Джен, и Джен знаеше, че харесваш нея. Но ти все пак го направи. Просто защото можеше. Наистина искам да разбера: Защо ми го причини? Първата ми целувка трябваше да е специална. Чела съм за това, усещането трябва да е, сякаш се взривяват фойерверки и падат мълнии, чуваш как вълни се разбиват в ушите ти. А аз нищо такова не почувствах. Заради теб тя беше толкова неспециална, колкото неспециална може да бъде една целувка.

И най-лошото е, че именно тази тъпа никаква целувка ме накара да те харесвам. Никога не те бях харесвала. Джен все казваше, че ти си най-хубавото момче в нашия клас, и аз се съгласявах, защото ти си такъв. Но все пак не виждах нищо привлекателно в теб. Много хора изглеждат добре. Това не ги прави интересни, забележителни или готини.

Може би ти точно заради това ме целуна. За да установиш умствен контрол над мен, да ме накараш да те видя по този начин. Стана. Малкият ти номер проработи. Оттогава те виждам. Отблизо лицето ти е не просто хубаво, а направо красиво. Колко красиви момчета си виждал? За мен беше само едно. Ти. Мисля, че е най-вече заради миглите ти. Имаш много дълги мигли. Нечестно дълги.

Макар че не го заслужаваш, ще премина към всички неща, които харесвам(х) в теб:

Веднъж в час по физика никой не искаше да работи с Джефри Сътълман, защото той миришеше гадно, а ти прояви желание, сякаш не е кой знае какво. Внезапно всички решиха, че Джефри не е чак толкова лош.

Все още си в хора, макар че всички останали момчета отидоха в група или оркестър. Дори пееш сола. И танцуваш, без да се притесняваш.

Ти последен от момчетата порасна висок. А сега си най-високият, но сякаш си си го заслужил. Освен това, когато беше нисък, на никого не му пукаше, че си нисък — момичетата пак те харесваха, а момчетата те избираха първи за баскетбол по физическо.

След като ме целуна, те харесвах до края на седми клас и голяма част от осми. Не беше лесно да те гледам с Джен, как се държите за ръце и тичате към автобуса. Ти вероятно я караш да се чувства много специална. Защото това е твоят талант, нали? Ти умееш да накараш хората да се чувстват специални.

Знаеш ли какво е да харесваш някого толкова много, че да не можеш да издържаш и да знаеш, че той никога няма да чувства същото към теб? Вероятно не. Хората като теб не страдат от подобни неща. Стана по-лесно, когато Джен се премести и вече не бяхме приятели. Поне тогава не трябваше да слушам за това.

А сега, когато годината почти приключи, знам със сигурност, че и аз съм приключила с теб. Вече имам имунитет към теб, Питър. С гордост мога да кажа, че съм единственото момиче в училището, което е имунизирано срещу чара на Питър Кавински. Само защото в седми клас (и значителна част от осми) поех доста голяма доза от теб. Сега никога няма да се тревожа да не те прихвана отново. Какво облекчение! Обзалагам се, че ако някога те целуна пак, определено ще прихвана нещо, но няма да е любов. Ще е БППП!

Лара Джийн Сонг

Ако можех да пропъльзя в някоя дупка, да се заровя хубавичко в нея и там да прекарам остатъка от дните си, е, точно това щях да направя.

Защо трябваше да отвърщам на онази целувка? Защо?

Още помня всичко от онзи ден в къщата на Джон Амброуз Макларън. Бяхме в мазето и миришеше на плесен и на прах за пране. Аз бях с бели шорти и бродирано синьо-бяло потниче, което откраднах от дрешника на Марго. За първи път бях със сутиен без презрамки. Той пък беше на Крис и аз не спирах да го намествам, защото се чувствах особено.

Това беше едно от първите ни събирания с момчета през уикенда, и то вечер. Беше ми странно, защото се чувствах някак с цел. Не е, като да идеш в къщата на Али след училище и съседските момчета да са се събрали при нейния брат близък. Не беше и като да идеш в мола, където може да се натъкнеш на момчета. Това бе свързано с планиране, слагане на специален сутиен, и то в събота вечер. Нямахме родители, само ние в ултрауединеното мазе на Джон. По-големият му брат уж трябваше да ни наглежда, но Джон му плати десет долара да си остане в стаята.

Не че се случи нещо вълнуващо, например някоя импровизирана игра на бутилка или седем минути в рая — две възможности, за които ние, момчетата, се бяхме приготвили с дъвка и блясък за устни. Всъщност момчетата играха видео игри, а ние ги гледахме, играехме на телефоните си и си шушукахме. А после родителите ни ни взеха и се получи доста вяло след толкова планиране и очакване. За мен беше разочароващо не защото харесвах някого, а защото харесвах романтиката и драмата и се надявах да се случи нещо вълнуващо с някого.

И то се случи.

С мен!

С Питър бяхме сами долу, щяха да ни вземат последни. Седяхме на дивана. Аз не спирах да пиша съобщения на татко:

„Къде сииии?“ А той играеше на телефона си.

И тогава, сякаш изневиделица, Питър каза:

— Косата ти мирише на кокос.

Дори не седяхме близо един до друг.

— Наистина ли? Усещаш ли я оттам?

Той се приближи и я подуши, кимна.

— Да, напомня ми за Хавай.

— Благодаря! — отвърнах. Не бях сигурна, че е комплимент, но толкова приличаше на такъв, че си заслужаваше благодарност. — Сменям този кокосовия с бебешкия на сестра ми, за да експериментирам с кой косата ми става по-мека...

Това Питър Кавински се наведе надясно и ме целуна, а аз се сковах.

Преди тази целувка никога не бях мислила за него по този начин. Той беше твърде хубав, твърде готин. Не беше моят тип. Но след като ме целуна, не можех да мисля за нищо друго месеци наред.

Ами ако Питър е само началото? Ами ако... ами ако и другите ми писма са били някак разпратени? До Джон Амброуз Макларън. До Кени от лагера. До Лукас Крапф.

Джош.

О, господи, Джош!

Скачам от пода. Трябва да намеря кутията за шапки. Трябва да намеря онези писма.

Връщам се на игрището. Не виждам никъде Крис, затова предполагам, че пуши отзад. Отивам право при тренъора, който седи на скамейките с телефона си.

— Не мога да спра да повръщам — изскимтявам. Превивам се и притискам стомаха си с ръце. — Може ли да отида при сестрата?

Той почти не вдига очи от телефона си.

— Разбира се.

Още щом излизам от полезрението му, хуквам като луда. Физическото е последният ми час за деня, а живея само на три километра от училище. Тичам с всички сили. Не мисля, че съм бягала по-бързо през живота си, и надали ще го направя отново. Тичам толкова силно, че няколко пъти се налага да спирам, защото имам

чувството, че наистина ще повърна. Но тогава си спомням за писмата, за Джош и „Отблизо лицето ти е не просто хубаво, а направо красиво“ и пак хуквам.

Когато се добирам до дома, търча по стълбите и отварям дрешника си, за да намеря кутията за шапки. Тя не е на горната лавица, където обикновено стои. Не е и на пода или зад купчината настолни игри. Няма я. Коленича и започвам да ровя из пуловери, кутии с обувки, материали за апликиране. Търся и на места, където не може да е, защото е кутия за шапки и е голяма, но все пак проверявам. Няма я никъде.

Свличам се на пода. Това е филм на ужасите. Животът ми се превръща във филм на ужасите. До мен телефонът жужи. Джош е.

*Къде си? Крис ли те откара до дома?*

Изключвам телефона и слизам в кухнята, за да се обадя на Марго от стационарния. Все още това е първият ми импулс, когато нещата се объркат: да ида при нея. Просто ще пропусна частта с Джош и ще се концентрирам върху тази с Питър. Тя ще знае какво да направя; тя винаги знае какво трябва да се направи. Готова съм да избълвам: „Того, липсваш ми толкова много и без теб всичко се обърка“, но когато тя вдига телефона, звучи сънлива и разбирам, че съм я събудила.

— Спеше ли? — попитах.

— Не, просто лежа — лъже ме тя.

— Напротив, спеше! Но при вас още няма десет. Чакай, да не бъркам сметките?

— Не, така е. Просто съм много изморена. Станах в пет, защото... — Замълчава. — Какво има?

Колебая се. Може би не бива да я товаря с всичко това. Все пак тя току-що отиде в колежа: толкова се труди, това е сбъднатата ѝ мечта. Трябва да се забавлява и да не се тревожи какво става у дома без нея. Освен това какво ще ѝ кажа? „Написах куп любовни писма и те са разпратени, включително едно до твоето гадже?“

— Всичко е наред — отвърщам.

Постъпвам както би постъпила тя, което означава да се справя сама.

— Определено ми се струва, че е станало нещо. — Марго се прозява. — Каж ми.

— Продължавай да спиш, Гого.

— Добре — отвръща тя и пак се прозява.

Затваряме и аз си правя сладолед с плодов сироп направо в картонената кутия: шоколадов сос, бита сметана, натрошени ядки. Всичко. Вземам го в стаята си и го ям легнала. Приемам го като лекарство, докато не го изяждам всичкия, до последната хапка.

## 18

Малко по-късно се събуждам и виждам, че Кити стои пред леглото ми.

— По чаршафите ти има сладолед — информира ме тя.

Изстенвам и се обръщам настрани.

— Кити, днес това е най-малкият ми проблем.

— Татко пита дали искаш пиле за вечеря, или хамбургери. Аз гласувах за пиле.

Сядам. Татко си е у дома! Може той да знае нещо. Нали го беше обхванала манията да почиства и изхвърля разни неща. Може би е сложил кутията ми за шапки някъде другаде и писмото до Питър е просто нещастна случайност.

Скачам от леглото и тичам надолу, сърцето ми бумти в гърдите. Татко е в кабинета си, сложил е очилата си и чете дебела книга за картините на Одюбон.

Питам на един дъх:

— Тате-виждал-ли-си-ми-кутията-за-шапки?

Той вдига поглед, изглежда разсеян и осъзнавам, че още е с птиците на Одюбон и не е напълно съсредоточен върху трескавото ми състояние.

— Каква кутия?

— Моята кутия за шапки, която мама ми даде!

— О, онази ли... — казва той, но още изглежда объркан. Сваля очилата си. — Не знам. Може да е последвала ролерите ти.

— Какво означава това? Какво говориш?

— „Гудуил“. Има някаква възможност да съм ги отнесъл в „Гудуил“.

Ахвам и татко казва отбранително:

— Онези ролери дори не ти стават вече. Само заемаха място!

Свличам се на пода.

— Те бяха розови и много стари, пазех ги за Кити... но не става дума за тях. Не ми пука за ролерите. Пука ми за кутията за шапки!

Татко, нямаш представа какво си направил. — Той става и се опитва да ме вдигне от пода. Съпротивлявам се и се просвам по гръб като обърнала корем златна рибка.

— Лара Джийн, дори не знам дали съм я изхвърлил. Ела да огледаме къщата, става ли? Не се паникьосвай все още.

— Можеше да е само на едно място, а я няма там. Няма я.

— Тогава утре ще проверя в „Гудуил“ на път за работа — казва той и кляка до мен. Гледа ме с онзи поглед — съчувствен, но и изнервен и объркан, като „Как е възможно моята разумна и разсъдлива ДНК да създаде такава откачена дъщеря?“.

— Късно е. Късно е. Няма смисъл.

— Какво в тази кутия беше толкова важно?

Усещам как мелбата се пресича в стомаха ми. За втори път днес имам чувството, че ще повърна.

— Всичко.

Той прави гримаса.

— Наистина не знаех, че е от майка ти или че е толкова важна. — Когато тръгва към кухнята, добавя: — Ще искаш ли една мелба преди вечеря? Ще ти оправи ли настроението?

Сякаш десерт преди вечеря може да ми оправи настроението, да не съм на годините на Кити, аз съм на шестнайсет и карам седемнайсетата. Дори не го удостоявам с отговор. Просто лежа на пода, залепила буза за хладното дърво. Освен това не остана сладолед, но той сам ще го разбере скоро.

Дори не ми се мисли, че Джош ще прочете онова писмо. Не искам да мисля. Твърде ужасно е.

\* \* \*

След вечерята (пиле, по заявка на Кити) мия чиниите в кухнята, когато на вратата се звъни. Татко отваря и чувам гласа на Джош:

— Здравейте, доктор Кови. Лара Джийн тук ли е?

О, не. Не не не не не. Не мога да го видя сега. Знам, че ще се наложи все някога, но не днес. Не точно в тази секунда. Просто не мога.



Пускам чинията в мивката и бягам през задната врата, по стълбите на верандата, през задния двор към двора на Пиърс. Катеря се по дървената стълба и се качвам в старата къщичка на дървото на Каролин Пиърс. Не съм идвала тук от прогимназията. Преди това понякога се качвахме тук нощем — с Крис, Дженовив и Али, а няколко пъти и с момчета.

Свита на топка, надничам през дървените дъски и чакам, докато Джош тръгва към дома си. Щом се уверявам, че е влязъл, слизам по стълбата и се връщам въщи. Днес доста потичах. Като се замисля, направо съм изтощена.

На следващата сутрин се събуждам нов човек. Вече съм момиче с план. Просто ще избягвам Джош завинаги. Чисто и просто. Ако не завинаги, поне докато това отшуми и той забрави за писмото ми. Все още съществува миниатюрен шанс дори да не го е получил. Вероятно е изпратено само писмото до Питър! Не се знае.

Мама винаги казваше, че оптимизмът е най-хубавото ми качество. Крис и Марго твърдят, че е дразнещо, но аз отвърщам, че никой не е умрял, защото е гледал на живота откъм хубавата му страна.

Когато слизам, татко и Кити вече са на масата и ядат сандвичи. Аз си правя купа зърнена закуска и сядам при тях.

— Ще се отбия в „Гудуил“ на път за работа — казва татко, докато дъвче сандвича над вестника си. — Сигурен съм, че кутията за шапки ще се появи.

— Няма я кутията ти за шапки? — пита ме Кити. — Онази, която мама ти даде.

Кимам и пълня уста със зърнената закуска. Трябва скоро да изляза, иначе рискувам да се натъкна на Джош.

— А какво имаше в нея? — пита Кити.

— Лично е — отвърщам. — Достатъчно е да знаеш, че за мен беше много ценно.

— А ще се ядосаш ли на татко, ако никога не си върнеш тази кутия? — пита Кити и сама си отговаря: — Съмнявам се. Ти не можеш да се сърдиш дълго.

Вярно е. Никога не съм могла да се сърдя дълго.

Татко поглежда над вестника си и пита Кити:

— Какво имаше в тази кутия, за бога?

Тя свива рамене и казва с пълна уста:

— Вероятно френски баретки?

— Не, не са френски баретки — отвърщам и ги гледам гадно. — Сега, ако ме извините, не искам да закъснявам за училище.

— Не тръгваш ли малко рано?

— Днес ще взема автобуса. — Вероятно всеки ден, докато оправят колата на Марго, но не е нужно те да знаят това.

Случи се някак странно спокойно. Като влакова катастрофа на забавен кадър. Защото, за да стане такъв тотален провал, всичко трябва да се пресече и сблъска по точния начин в точния погрешен момент.

Ако шофьорът на автобуса не беше излязъл трудно от задънената улица, заради което стигна до училище с четири минути закъснение, никога нямаше да се натъкна на Джош.

Ако колата на Джош беше запалила и не се бе наложило баща му да го докара, никога нямаше да мине покрай моето шкафче.

И ако Питър не трябваше да отиде в кабинета на училищния съветник госпожица Утън, той нямаше да мине по коридора десет секунди по-късно. И може би всичко това изобщо нямаше да се случи. Но се случи.

Аз съм до шкафчето си; вратата заяжда, опитвам се да я отворя. Накрая успявам и ето го Джош, стои до мен.

— Лара Джийн... — Изглежда смаян, объркан. — От снощи се опитвам да говоря с теб. Идвах, но не те намериха... — Държи писмото ми. — Не разбирам. Какво е това?

— Не зная... — чувам се да казвам някак много отдалече.

Сякаш се нося над себе си и гледам как протичат събитията.

— Искам да кажа... от теб е, нали?

— О, ами. — Поемам дъх и вземам писмото. Едва потискам желанието да го скъсам. — Откъде се взе това?

— Дойде по пощата. — Джош пъха ръце в джобовете си. — Кога си го писала?

— Ами преди много време — отвърщам. Изсмивам се тихичко. — Дори не помня кога. Сигурно е било в прогимназията.

Браво, Лара Джийн. Продължавай.

Той казва бавно:

— Ясно... но ти споменаващ, че си ходила на кино с Марго, Майк и Бен. Това беше преди година-две.

Прехапвам долната си устна.

— Вярно. Искам да кажа, че беше *горе-долу отдавна*. Така, принципно погледнато. — Усещам, че сълзите ми ще избият в очите, ако изгубя концентрация дори за секунда, а тогава ще се разрева и ще влоша положението още повече, ако това изобщо е възможно. Трябва да съм спокойна, небрежна и непукистка. Сълзите ще прецакат всичко.

Джош се вира така усилено в мен, че се налага да извърна поглед.

— Ами тогава... Ти... имала ли си чувства към мен, или...?

— Аз... ами да, разбира се, по едно време си падах по теб, преди с Марго да започнете да излизате. Преди милион години.

— А защо не си ми казала? Защото, Лара Джийн... Господи. Не знаех. — Не сваля очи от мен, объркан е, но има и нещо друго. — Това е откачено. Дойде ми изневиделица.

Сега ме гледа така, че внезапно се пренасям назад във времето, в един летен ден, когато бях на четиринайсет, а той на петнайсет и се връщахме към дома отнякъде си. Той ме погледна така интензивно, че бях сигурна, че ще опита да ме целуне. Притесних се, затова се скарах с него и той повече не ме погледна така.

Досега.

*Недей. Моля те, недей.*

Каквото и да си мисли, каквото и иска да каже, просто не ща да го чувам. Ще направя всичко, буквално всичко, за да не го чуя.

Затова бързам да заявя:

— Излизам с едно момче.

Ченето му увисва.

— Какво?

*Какво?*

— Аха. Излизам с едно момче и много, много го харесвам, затова, моля те, не се тревожи по въпроса. — Размахвам писмото, все едно е просто хартийка, боклук, сякаш навремето не съм си изплаквала, буквално, сърцето над него. Пъхам го в чантата си. — Когато го писах, бях много объркана; дори не знам как така е изпратено. Честно, не си струва да говорим за него. Така че, моля те, моля те, не казвай на Марго.

Той кима, но не е достатъчно. Трябва ми вербално потвърждение. Трябва да чуя как думите излизат от неговата уста. Затова добавям:

— Заклевах ли се? В живота си? — Ако Марго някога научи...  
ще ми се прииска да умра.

— Добре, заклевам се. Та ние не сме говорили, след като замина.  
Издишвам продължително.

— Супер. Благодаря. — Понечвам да си тръгна, но Джош ме  
спира.

— Кой е той?

— Кой?

— Онзи, с когото излизаш.

И тогава го виждам. Питър Кавински върви по коридора. Като по  
магия. Красив, тъмнокос Питър. Заслужава направо саундтрак, толкова  
добре изглежда.

— Питър. Кавински. Питър Кавински! — Звънецът бие и аз се  
понасям покрай Джош. — Трябва да вървя! Ще говорим по-късно!

— Чакай! — вика той.

Хуквам към Питър и се хвърлям в прегръдките му като оръдейно  
гюле. Увивам ръце на врата му и крака на кръста му, дори не знам  
откъде тялото ми се сеца за такива неща, защото абсолютно никога не  
съм докосвала така момче, през целия си живот. Сякаш сме във филм и  
се лее музика, а зад нас се разбиват вълни. Само дето Питър изглежда  
смаян и недоумяващ, вероятно и малко развеселен, защото Питър  
обича да бъде развеселяван. Вдига вежди и казва:

— Лара Джийн? Какво по...

Не отговарям. Просто го целувам.

Първата ми мисъл е: „Устните ми помнят неговите“.

Втората: „Надявам се, че Джош гледа. Трябва да гледа, че иначе  
всичко ще е напразно“.

Сърцето ми бие толкова бързо, че забравям да се страхувам дали  
постъпвам правилно. Защото за около три секунди той отвърща на  
целувката ми. Питър Кавински, момчето, за което мечтае всяко  
момиче, отвърща на целувката ми.

Не съм целувала много момчета досега. Питър Кавински, Джон  
Амброуз Макларън, братовчедата на Али Филдман със странните очи, и  
сега пак Питър.

Отварям очи и той се взира в мен със същото изражение. Казвам  
му много искрено:

— Благодаря ти.

Той отговаря:

— Моля, няма защо. — Аз изскачам от прегръдката му и хуквам в противоположната посока.

\* \* \*

Минава целият час по история и доста от английския, преди сърцето ми да се успокои. Целунах Питър Кавински. В коридора, пред всички. Пред Джош.

Явно е, че не го бях обмислила добре. Точно това би казала Марго, включително и най-вече с „явно“. Ако го бях обмислила, щях да измисля някакво гадже, а нямаше да избира истинско момче. И по-конкретно, нямаше да избира Питър К. Той буквално е възможно най-лошият избор, защото всички го познават. Той е Питър Кавински, за бога! Кавински от Джен и Кавински. Няма значение, че са скъсали. Те са институция в тази институция.

Прекарвам остатъка от деня в криене. Дори ям обяда си в женската тоалетна.

Последният час за деня е физическо. С Питър. Треньор Уайт ни води при уредите с тежести и ние трябва да се упражняваме да се учим да ги използваме. Питър и приятелите му вече знаят как да ги използват, затова се отделят от групата и се състезават да целят коша, и аз нямам възможност да говоря с него. По едно време усеща, че го гледам, и ми смига, от което ми се приисква да се съсухря и да пукна.

След часа го чакам пред момчешката съблекалня, мисля какво ще му кажа, как ще му обясня. Ще започна със: „Та значи, за сутринта...“, и после ще се изсмея леко, в смисъл на: Голяма веселба падна, нали!

Питър излиза последен. Косата му е мокра от душа. Странно е, че момчетата се къпят в училище, а момичетата никога не го правят. Чудя се дали имат отделни кабинки, или просто няколко душа и никакво усамотение.

— Здравсти — казвам му, когато ме вижда, но той не спира.

Занареждам бързо след него:

— За тази сутрин... — смея се, той се обръща и просто ме гледа.

— О, да. Какво за това?

— Беше глупава шега — започвам.

Той скръства ръце и се обляга на шкафчетата.

— Има ли нещо общо с писмото, което ми изпрати?

— Не. Всъщност да. Косвено.

— Виж — казва той внимателно. — Мисля, че си сладка. По един откачен начин. Но с Джен тъкмо скъсахме и в момента не съм в състояние да мисля за ново гадже. Така че...

Ченето ми увисва. Питър Кавински ме разкарва! Та аз дори не го харесвам, а пък той ме разкарва. Освен това съм била „откачена“? Колко да съм „откачена“? „Сладка по един откачен начин“ е обида. Тотална обида!

Той още говори, още ме гледа милозливо.

— Искам да кажа, че определено съм поласкан. Ласкаещо е, че си ме харесвала толкова време, нали разбираш?

Стига толкоз. Предостатъчно ми е.

— Не те харесвам — казвам високо. — Така че нямаш причини да си поласкан.

Сега е негов ред да се сепне. Бързо се озърта дали някой е чул. Навежда се напред и шепне:

— Тогава защо ме целуна?

— Целунах те, *защото* не те харесвам — обяснявам, сякаш е очевидно. — Виж, някой друг е разпратил писмата ми. Не съм аз.

— Чакай малко. „Писмата“? И колко са точно?

— Пет. И момчето, което *наистина* харесвам, също е получило едно...

Питър се мръщи.

— Кой е?

Защо пък да му казвам?

— Това е... лично.

— Хей, мисля, че имам право да знам, след като ме въвляче в тази малка драма — казва той и ме гледа настойчиво. Прехапвам горната си устна и клатя глава, а той добавя: — Ако изобщо има такова момче.

— Има такова момче! Джош Сандерсън.

— Той не ходи ли със сестра ти?

Кимам. Изненадана съм, че знае това. Не мислех, че Джош и Марго са влезли в радара му.



— Те скъсаха. Но аз не искам той да разбира, че имам чувства към него... по очевидни причини. Затова... му казах, че ти си ми гадже.

— И значи, ме използва, за да замажеш положението?

— Ами в общи линии. — В общи линии съвсем така си беше.

— Ти си странно момиче.

Първо съм била сладка по откачен начин, сега пък съм била странно момиче. Знам какво означава това.

— Както и да е, благодаря ти, че не ме издъни, Питър. — Озарявам го с, надявам се, победоносна усмивка и се извъръщам. — До скоро!

Той посяга и сграбчва раницата ми.

— Чакай! Значи, Сандерсън си мисли, че аз съм ти гадже, така ли? И какво ще му кажеш?

Опитвам да се освободя, но той не ме пуска.

— Още не съм измислила тази част. Но ще го направя. — Вирвам брадичка. — Нали съм си малко откачена.

Той се смее силно с отворена уста.

— Наистина си забавна, Лара Джийн.

## 21

Телефонът ми вибрира, Крис е.

— Вярно ли е? — Чувам я как дърпа от цигарата.

— Кое да е вярно?

Лежа по корем на леглото. Мама ми е казвала, че като те боли стомах, трябва да легнеш по корем, за да се стопли, и ще ти стане по-добре. Не мисля, че помага обаче. Стомахът ми цял ден е стегнат на възел.

— Вярно ли е, че си се хвърлила върху Кавински и си го целунала като маниачка?

Затварям очи и изскимтявам. Ще ми се да кажа, че не е вярно, че не съм такъв човек. Но го направих, затова предполагам, че съм такъв човек. Все пак причините ми бяха основателни! Искам да кажа на Крис истината, но цялата история е толкова смущаваща.

— Да. Хукнах към Питър Кавински и го целунах. Като маниачка.

Тя издиша.

— По дяволите!

— Знам.

— Какво ти стана, за бога?

— Честно ли? И аз не знам. Просто... го направих.

— Стига бе. Не знаех, че имаш такъв кураж. Направо съм впечатлена.

— Благодаря.

— Но ти нали осъзнаваш, че сега Джен ще те погне? Може и да са скъсали, но тя още си въобразява, че притежава задника му.

Стомахът ми подскача.

— Да, знам. Изплашена съм, Крис.

— Ще направя каквото мога да те защитя от нея, но нали я знаеш каква е. По-добре си пази гърба — казва тя и затваря.

Сега се чувствам дори по-зле от преди. Ако Марго беше тук, вероятно щеше да каже, че първо, е било безсмислено да пиша онези писма, и второ, щеше да ми се скара, че съм казала такава голяма лъжа.

Но после щеше да ми помогне да намеря решение. Само че Марго я няма, тя е в Шотландия — и нещо още по-важно, тя е последният човек, с когото бих могла да говоря. Тя никога-никога-никога няма да разбере какво чувствам към Джош.

\* \* \*

След малко ставам от леглото и тръгвам към стаята на Кити. Тя е на пода и рови в долното чекмедже на скрина си. Без да ме поглежда, казва:

— Да си ми виждала пижамата на сърчица?

— Вчера я изпрах, затова вероятно е в сушилнята. Тази вечер искаш ли да гледаме филм и да играем „Уно“? — Може да пробвам да се разведря.

Кити се изправя.

— Не мога. Ще ходя на рожден ден на Алиша Бърнард. Написано е в тетрадката с графика.

— Коя е Алиша Бърнард? — Сядам на неоправеното й легло.

— Тя е ново момиче. Покани всички момичета от класа. Майка й ще ни прави френски палачинки за закуска. Знаеш ли какво е френска палачинка?

— Да.

— А яла ли си? Чух, че може да са сладки или солени.

— Да, яла съм с нутела и с ягоди. — С Джош и Марго ходихме до Ричмънд, защото Марго искаше да види музея на Едгар Алан По. Обядвахме в едно кафене в центъра и тогава ядох палачинки.

Тя ококорва лакомо очи.

— Надявам се, че майка й така ги прави. — После хуква нанякъде, вероятно да търси пижамата си в пералното на долния етаж.

Вземам плюшеното й прасенце и го гушвам. Значи, дори деветгодишната ми сестра има планове за петък вечер. Ако Марго беше тук, щяхме да идем на кино с Джош или да се отбием до старческия дом „Белвю“ в часа за коктейли. Ако татко си беше у дома, вероятно щях да събера кураж да взема колата му или да го помоля да ме закара, но и това не мога да сторя.

След като взеха Кити, се връщам в стаята си и започвам да си подреждам колекцията от обувки. Малко е рано да сменям сандалите със зимни обувки, но продължавам, защото съм в такова настроение. Мисля да си подредя и дрехите, но това е твърде мащабно начинание. Затова сядам и пиша писмо на Марго на хартията, която баба ми купи в Корея. Тя е светлосиня с бордюрге от пухкави бели агънца. Разказвам ѝ за училище, за новата учителка на Кити, за лилавата пола, която си поръчах от японски уеб сайт и която съм сигурна, че ще иска да вземе назаем, но не ѝ казвам за важните неща.

Толкова ми липсва. Нищо не е същото без нея. Осъзнавам, че годината ще е много самотна, защото Марго не е до мен, и Джош също, сам-сама съм. Имам Крис, но не съвсем. Ще ми се да имам повече приятели. Ако имам повече приятели, може би нямаше да направя такава глупост, като да целуна Питър К. в коридора и да кажа на Джош, че той ми е гадже.

Събуждам се от бръмчене на косачка.

Събота сутрин е и аз не мога да заспя отново, затова лежа и се вирам в стените, в снимките и нещата, които си пазя. Мисля си, че искам да направя разместване. Може да пребойдисам стаята си. Единственият въпрос е в какъв цвят? Лилаво? Може би бонбоненорозово? Нещо дръзко, като тюркоаз? Може просто да направя някакъв акцент? Едната стена на маргаритки, а другата розова. Трябва хубаво да помисля. Вероятно ще изчакам Марго да се прибере, преди да взема такова монументално решение. Освен това никога не съм боядисвала сама стаята си, Марго го е правила, с една организация, която строи къщи за бедните. Тя ще знае как.

В съботите обикновено приготвяме нещо хубаво за закуска, например палачинки или фритата със замразени настъргани картофи и броколи. Но Кити я няма, няма я и Марго, затова ям зърнена закуска. Къде се е чуло и видяло да се правят палачинки или фритата за един човек? Татко е станал отдавна; вече коси моравата. Не искам да ме хване да помагам на двора, затова си намирам работа в къщата и чистя долния етаж. Минавам с прахосмукачката, обирам прахта, бърша масите и през цялото време в главата ми се върти мисълта как да изляза от ситуацията с Питър К. с поне частица достойнство.

Когато Кити се прибира, аз сгъвам прането. Тя се тръшва по корем на дивана и ме пита:

— Какво прави снощи?

— Нищо. Стоях си вкъщи.

— И?

— Подреждах си дрешника. — Унизително е да го изрека на глас. Бързо сменям темата: — Е, майката на Алиша сладки палачинки ли направи, или солени?

— И двете. Първо ядохме с шунка и сирене, а после с нутела. Как така никога нямаме нутела?

— Мисля, че е, защото на Марго ѝ се възпаляваше гърлото от лешниците.

— А може ли да купим?

— Разбира се. Просто ще трябва да изядем целия буркан, преди тя да се прибере.

— Няма проблем — казва Кити.

— По скалата от едно до десет колко ти липсва Гого? — питам я аз.

Тя се замисля и накрая казва:

— Шест и половина.

— Само шест и половина?

— Да, много съм заета — отвръща, претъркаля се и ритва с крака. — Почти нямам време да ми липсва Марго. Нали знаеш, ако излизаш повече, може и на теб да не ти липсва толкова.

Хвърлям чорап към главата ѝ и тя изпада в див кикот. Гъделичкам я под мишниците, когато татко влиза с пощата.

— Връщат някакво твое писмо, Лара Джийн — казва той и ми подава плик.

Моят почерк! Ставам и го грабвам от ръцете му. Това е писмото ми до Кени от лагера. Върна се при мен!

— Кой е Кени? — пита татко.

— Просто едно момче, което срещнах в църковния лагер преди много време — отвръщам и отварям плика.

Скъпи Кени,

Това е последният ден на лагера и вероятно последният път, в който някога ще те видя, защото живеем далече един от друг. Помниш ли втория ден, когато се страхувах да стрелям с лък и ти каза онази шега за рибките, и беше толкова смешно, че едва не се напишках?

Спирам да чета. Шега за рибки? Колко смешна може да е?

Беше ми мъчно за дома, но ти ме накара да се почувствам по-добре. Мисля, че сигурно щях да си тръгна

от лагера по-рано, ако не беше ти, Кени. Така че ти благодаря. Освен това си наистина невероятен плувец и ми харесва смехът ти. Ще ми се да беше целунал мен до лагерния огън снощи, а не Блеър Х.

Пази се, Кени. Желая ти прекрасно лято и много хубав живот.

С обич,

Лара Джийн

Притискам писмото до гърдите си.

Това е първото ми любовно писмо. Радвам се, че се върна при мен. Обаче предполагам, че нямаше да е много зле, ако Кени Донати беше разбрал, че е помогнал на двама души на онзи летен лагер — на хлапето, което едва не се удави в езерото, и на дванайсетгодишната Лара Джийн Сонг Кови.

Когато татко има почивен ден, готви корейска храна. Не е съвсем автентична и понякога просто отива до корейския магазин и купува полуготови гарнитурни и мариновано месо, но друг път се обажда на баба, за да я пита за рецепта, и опитва да приготви ястието. Там е работата: опитва се. Той не го казва, но аз знам, че го прави, защото не иска да загубим връзката си с корейската ни част и храната е единственият начин да допринесе за това. След като мама почина, той се опитваше да ни накара да играем с други корейчета, но винаги ставаше някак неловко и насилено. Само дето аз наистина си паднах по Едуард Ким. Слава богу, че тази тръпка така и не прерасна в истинско влюбване — иначе щях да съм написала писмо и на него, и той щеше да се превърне в поредния човек, когото трябва да избягвам.

Татко прави бо сам, което представлява нарязана свинска плешка, увита с маруля. Предната вечер я накисва в саламура от захар и сол и я пече цял ден. С Кити все я проверяваме; мирише толкова хубаво.

Когато най-сетне идва време да ядем, татко е подредил масата много красиво. Сребърна купа с листа маруля, току-що измити, по тях още блестят капчици вода; купа от рязано стъкло с кимчи, което купи от „Хоул Фудс“, малка купичка с люта паста, соев сос с лук и джинджифил.

Татко прави артснимки на масата.

— Ще изпратя една на Марго, за да я види и тя — казва той.

— Кое време е там сега? — питам го. Днес е уютно: почти шест часът е, а още съм по пижама. Седя на голямото кресло с облегалки за ръцете в трапезарията и прегръщам коленете си.

— Единайсет. Сигурен съм, че още не си е легнала — казва татко и продължава да снима. — Защо не поканиш Джош? Ще ни трябва помощ, за да изядем всичката тази храна.

— Сигурно е зает — отвръщам бързо. Още не съм измислила какво ще му кажа за мен и Питър, особено пък за мен и него.



— Е, опитай. Той обича корейска храна. — Татко премества плешката към центъра на масата. — Побързай, преди моето бо сам да изстине!

Преструвам се, че пиша съобщение. Малко ми е гузно, че лъжа, но татко би разбрал, ако знаеше фактите.

— Не разбирам защо вие, децата, все пишете съобщения, когато можете да се обадите. Така ще получите отговор веднага, без да чакате.

— Татко, много си старомоден — отвръщам и поглеждам телефона си. — Джош не може да дойде. Хайде да ядем. Кити! Вечерята!

— Идаааа — вика Кити от горния етаж.

— Е, може би той ще се отбие по-късно и ще хапне от остатъците — казва татко.

— Татко, Джош си има свой живот. Защо ще идва тук, когато Марго я няма? Освен това те дори вече не са заедно, забрави ли?

Татко прави объркана физиономия.

— Какво? Не са ли?

Предполагам, че Марго все пак не му е казала. Макар че той можеше да се досети и сам, когато Джош не дойде на летището да я изпрати. Как така татко не знае нищо? Нали има очи и уши?

— Не, не са. И между другото, Марго е в колеж в Шотландия. А аз се казвам Лара Джийн.

— Добре, добре, баща ти хич го няма — отвръща той. — Схванах. Няма нужда да прекаляваме. — Почесва се по брадичката. — Господи, мога да се закълна, че Марго не е споменавала нищо...

Кити връхлита в трапезарията.

— Мяс, мляс, мляс. — Тръшва се на стола и забива вилицата в месото в чинията си.

— Кити, трябва първо да се помолим — казва татко и сяда на стола си.

Ние се молим преди хранене само когато ядем в трапезарията, а ядем в трапезарията само когато татко готви корейско или в Деня на благодарността, или на Коледа. Мама ни водеше на църква, когато бяхме малки, а след като тя умря, татко се опита да продължи, но понякога работеше в неделя и започнахме да ходим на църква все по-рядко.

— Благодарим ти, Господи, за храната, с която си ни благословил. Благодаря ти за моите красиви дъщери и моля те, грижи се за Марго. В името на Исуса Христа, амин.

— Амин — отекнахме ние.

— Изглежда страхотно, нали, момичета? — Татко се хили, докато пълни листо маруля със свинско, ориз и кимчи. — Кити, ти знаеш как се прави, нали? Като малко тако.

Кити кима и следва примера му.

И аз правя рулце от маруля и едва не го изплювам. Свинското е много, много солено. Толкова солено, че ще се разплача. Но продължавам да дъвча, Кити ми прави ужасена физиономия, но аз поглеждам предупредително — тихо. Татко още не е опитал; снима чинията си.

— Много е хубаво, татко — казвам. — Като в ресторант.

— Благодаря, Лара Джийн. Стана като за снимка. Не мога да повярвам колко красиви и хрупкави изглеждат отгоре. — Той най-сетне отхапва и се мръщи. — На вас солено ли ви е?

— Не съвсем — отвърщам.

Той отхапва отново.

— На мен ми е много солено. Кити, какво мислиш?

Тя гълта вода.

— Не, хубаво е, татко.

Аз тайно вдигам палец към нея.

— Хм, не, определено е солено. — Той преглъща. — Следвах точно рецептата... може би съм използвал неправилен вид сол за маринатата? Лара Джийн, опитай отново.

Аз отхапвам мъхъничка хапка и се опитвам да скрия този факт, като вдигам листото маруля пред лицето си.

— Ммм.

— Може би ако отрежа от вътрешността.

Телефонът ми на масата жужи. Съобщение от Джош.

*Ходих да тичам и виждам, че в трапезарията свети.*

Съвсем нормално съобщение, сякаш вчера нищо не е станало.

*Корейска храна??*

Джош има шесто чувство кога татко готви корейска храна, защото се появява и души наоколо точно когато сядаме да ядем. Той обича корейска храна. Когато баба ни е на гости, не се отлепя от нея.

Дори гледат заедно корейски сериали. Тя му реже парченца ябълка и му бели праскови като на бебе. Моята баба харесва момчетата повече от момичетата.

Сега като се замисля, всички жени в семейството ми много обичат Джош. Освен мама, която не го познава. Но съм сигурна, че и тя щеше да го обича. Тя би обикнала всеки, който се държи така добре с Марго.

Кити изпъва врат, за да надникне над рамото ми.

— Джош ли е? Идва ли?

— Не! — Оставям телефона и той изжужава отново.

*Може ли да се отбия?*

— Казва, че иска да дойде!

Татко наостря уши.

— Кажи му да дойде! Искам да си каже мнението за този бо сам.

— Вижте какво, всички в това семейство трябва да приемат, че Джош вече не е част от него. Той и Марго са... — Поколебавам се. Дали и Кити не знае? Не мога да си спомня дали трябваше да е тайна. — Искам да кажа, че сега, когато Марго е в колеж и са разделени...

— Знам, че са скъсали — казва Кити и си прави рулце от маруля само с ориз. — Марго ми каза по видео чата.

От другата страна на масата татко прави печална физиономия и пъха парче маруля в устата си.

Кити продължава с пълна уста:

— Не разбирам защо не можем да си останем приятели с него. Той е приятел на всички ни. Нали, татко?

— Точно така — съгласява се татко. — Освен това връзките са страшно непостоянно нещо. Може пак да се съберат. Може да останат приятели. Кой знае какво ще се случи в бъдеще? Аз смятам, че не можем да го изключим все още.

Приключваме вечерята, когато получавам още едно съобщение от Джош.

*Както и да е.*

\* \* \*

Налага се да ядем солената свинска плешка до края на уикенда. На следващата сутрин татко прави пържен ориз и реже плешката на малки парченца, като казва: „Мислете за нея като за бекон“. За вечеря аз изпробвам тази теория, като смесвам плешката с макарони и сирене и накрая изхвърлям всичко, защото има ужасен вкус.

— Ако имахме куче... — не спира да повтаря Кити.

Аз правя обикновени макарони.

След вечеря извеждам Милата Сади на разходка. Така със сестрите ми наричаме Сади; тя е голдън ретривър, който живее по-надолу по улицата. Семейство Шах са извън града и ме помолиха да я храня и разхождам. Обикновено Кити би молила да го върши тя, но сега ще дават някакъв филм по телевизията и чака да го гледа.

Със Сади минаваме по обичайния си маршрут из нашата задънена уличка, когато срещаме Джош да тича. Той кляка да я погали и казва:

— Е, как вървят нещата с Кавински?

„Странно, че повдигаш въпроса, Джош, защото тъкмо приключих с тази история веднъж завинаги. С Питър се скарахме по видео чата тази сутрин (в случай че Джош е забелязал, че не съм излизала от вкъщи целия уикенд) и скъсахме, а аз съм направо съсипана, защото съм влюбена в Питър Кавински още от седми клас, но това е животът.“

— Всъщност с Питър скъсахме тази сутрин. — Прехапвам устна и се опитвам да изглеждам тъжна. — Доста е... тежко, нали разбираш? След като го харесвам от толкова време и най-сетне и той ме хареса. Но не ни било писано. Не мисля, че все още е преодолял предишната си връзка. Май не може да забрави Дженевив, затова в сърцето му няма място за мен.

Джош ме поглежда странно.

— Той не каза това днес в „Макколс“.

Какво, за бога, е правил Питър К. в книжарницата? Той не си пада по книжарници.

— Какво каза? — Опитвам се да звуча небрежно, но сърцето ми бумти така силно, че Сади със сигурност го чува.

Джош продължава да я гали.

— Какво каза? — Сега просто се опитвам да не звуча трескаво.  
— Какво точно каза?

— Когато му се обадох да дойде, го попитах кога сте станали гаджета и той отвърна, че е наскоро. Каза, че много те харесва.

*Какво...*

Сигурно изглеждам точно толкова шашната, колкото съм всъщност, защото Джош се изправя и казва:

— Да, и аз се изненадах.

— Изненадал си се, че той би ме харесал?

— Ами донякъде. Кавински не е точно от момчетата, които ще излизат с момиче като теб. — Когато се втренчвам в него кисело, той се опитва да се поправи: — Искам да кажа, че ти не си, нали разбираш...

— Каква не съм? Не съм красива като Джаневив?

— Не! Нямам това предвид. Опитвам се да кажа, че ти си сладко, невинно момиче, което обича да е у дома със семейството си, а... не знам, предполагам, че Кавински не ми прилича на човек, който ще си падне по това.

Преди да каже още нещо, вадя телефона от джоба на якето си и казвам:

— Е, Питър ми се обажда в момента, така че явно харесва домошарки. До скоро, Джош! — отдалечавам се бързо, като влача Сади след себе си. По телефона казвам: „О, здравей, Питър“.

## 24

По химия Питър седи на предната редица.

Пиша му бележка. *Защо си казал на Джош, че сме...* Колебая се и после довършвам с *нещо*?

Ритам стола му и той се обръща, а аз му подавам бележката. Отпуска се на мястото си, за да я прочете; после го виждам как надрасква бързо нещо. Килва стола си назад и пуска бележката на чина ми, без да ме поглежда.

Нещо? Хаха.

Натискам така силно, че моливът се чупи.

Моля те, отговори на въпроса.

Ще говорим по-късно.

Въздъхвам, вбесена, и Мат, моят лабораторен партньор, ме поглежда странно.

След часа Питър се омита с всичките си приятелчета; излизат на голяма група. Аз си събирам раницата, когато се връща сам. Сяда на масата.

— Е, да поговорим — казва супернехайно.

Прочиствам гърлото си и се опитвам да се овладея.

— Защо си казал на Джош, че сме... — едва не добавям пак „нещо“, но го променям на „заедно“.

— Не схващам защо се ядосваш. Направих ти услуга. Лесно можех да прецакам цялата история.

Замълчавам. Прав е. Можеше.

— Тогава защо не го направи?

— Определено странно се отблагодаряваш. Но моля те, няма защо.

Автоматично казвам:

— Благодаря ти. — Чакай. Защо му благодаря? — Оценявам, че ми позволи да те целуна, но...

— Няма защо — повтаря той.

Ох! Толкова е непоносим. Само заради това ще го подразня малко.

— Това беше... много щедро от твоя страна. Да ми позволиш да го направя. Но аз вече обясних на Джош, че между нас не се е получило, защото Джаневив ти е видяла сметката, така че вече всичко е наред. Можеш да спреш да се преструваш.

Той ме гледа кръвнишки.

— Не ми е видяла сметката.

— Нима? Вие двамата сте заедно от седми клас. В общи линии си нейна собственост.

— Нямах представа за какво говориш — сопва се Питър.

— Миналата година се носеше слух, че те е накарала да си татуираш инициалите ѝ на задника си за рождения ѝ ден. — Пауза. — Е, направи ли го? — Посягам зад него и се преструвам, че искам да вдигна ризата му. Той отскача и аз избухвам в смях. — О, значи, *наистина* имаш татуировка!

— Нямам татуировка! — вика той. — И с нея вече не сме заедно, затова можеш да спреш с тези глупости? Скъсахме. Приключихме. Аз приключих с нея.

— Чакай, не скъса ли *тя* с теб?

Той ме поглежда кръвнишки.

— Беше взаимно.

Казвам бързо:

— Е, сигурна съм, че скоро ще се съберете отново. И преди сте късали, нали? Но пак се събирате почти веднага. Вероятно защото и двамата сте си първи. Ето защо не можете да се разделите. Чувала съм, че така ставало с първите, особено при момчетата.

Той ме гледа с отворена уста.

— Откъде знаеш...

— О, всички знаят. Направили сте го през първата година от гимназията в мазето на родителите ѝ, нали?

Той кимва с изсумтяване.

— Видя ли? Дори аз знам, а аз съм никоя. Дори да твърдиш, че този път сте скъсали наистина, в което се съмнявам, това не означава, че всяко момиче може да излиза с теб. — Добавям многозначително: — Да не забравяме какво се случи с Джамила Синх.

Миналата година Питър и Дженовив бяха скъсали за месец и той започна да излиза с Джамила Синх. Джамила може би е дори по-красива от Дженовив — с друг вид красота. По-знойна. Има дълга чуплива черна коса, тънка талия и голям задник. Нека кажем просто, че за нея това не свърши добре. Дженовив не само че я изключи от компанията им, но и каза на всички, че семейството ѝ има индонезийски роб, а той беше просто неин братовчед. Почти съм сигурна, че именно Дженовив пусна слуха онлайн, че Джамила мие косата си само веднъж месечно. Последната капка беше, когато родителите на Джамила получиха анонимен имейл, в който се твърдеше, че е спала с Питър. Веднага я прехвърлиха в частно училище. Следващият срок Дженовив и Питър отново бяха заедно.

— Джен казва, че няма нищо общо с това.

Пак го изгледах многозначително.

— Моля те, Питър. Познавам я добре, теб също. Е, поне нея. Не мисля, че същността на хората се променя. Те са такива, каквито са.

Питър отвърща бавно:

— Така е. Вие с нея бяхте най-добри приятелки навремето.

— Бяхме приятелки — съгласявам се. — Не бих казала най-добри, но...

Чакай малко, защо отново говорим за мен?

— Всички знаят, че Дженовив каза на родителите на Джамила. Не е нужно да си детектив, за да се досетиш, че Дженовив ревнуваше от нея. Джамила беше най-хубавото момиче в нашия клас, след Дженовив. Джен винаги е била много ревнива. Помня как един път татко ми купи...

Питър се взираше в мен някак замислено и това ме изнерви.

— Какво?

— Нека продължим още малко.

— Какво?

— Нека оставим хората да си мислят, че сме гаджета.

Какво...?



— Джен откача, като не знае какво става с мен и теб. Защо да не я накараме да се попече още малко? Идеално се получава. Ти излизаш с мен, после Джен ще разбере, че сме скъсали. Ти ще разчупиш печата. — Вдига вежда. — Ти дори не знаеш какво означава това, нали?

— Напротив, естествено, че знам. — Нямам представа какво означава. Отбелязвам си наум да попитам Крис следващия път като я видя.

Питър се приближава до мен и аз отстъпвам. Той се смее, килва глава настрани и слага ръце на раменете ми.

— Тогава ми счупи печата.

Изсмивам се нервно.

— Ха-ха, съжалявам, Питър, но не се интересувам. От теб.

— Да, ами точно там е въпросът. Аз също не се интересувам от теб. Изобщо. — Той потреперва. — Е, какво ще кажеш?

Размърдвам рамене, за да се освободя от ръцете му.

— Аз нали току-що ти обясних, че Джен ще убие всяко момиче, което припари до теб!

Питър пренебрегва това.

— Джен само си говори. Не би направила нищо на никого. Ти не я познаваш, както я познавам аз. — Мълча и той приема това като добър знак. — И за теб ще е добре. С онова хлапе Джош. Нали се притесняваше да не се изложиш пред него? Това ще ти спести допълнително унижение. Защо ще си с него, когато можеш да си с мен? Е, да се преструваш, че си с мен. Просто бизнес. Тъкмо и ти няма да се влюбиш в мен.

Доставя ми огромно удоволствие да гледам неговото красиво момчешко лице и да казвам мило:

— Питър, аз дори не искам да се преструвам на твое гадже, камо ли да съм наистина такава.

Той примигва.

— Защо?

— Прочете писмото ми. Не си моят тип. Никой няма да повярва, че съм те харесала.

— Ти си знаеш. Просто се опитвам да направя услуга и на двама ни. — После свива рамене и поглежда над рамото ми, все едно е отегчен от този разговор. — Но Джош определено повярва.

И без дори да се замисля, казвам:

— Добре, да го направим.

\* \* \*

След няколко часа лежа в леглото си и още се чудя за всичко това. Какво ще кажат хората, като ме видят да вървя по коридора с Питър Кавински.

На следващата сутрин Питър ме чака на паркинга, когато слизам от автобуса.

— Здравсти — казва той. — Ти наистина ли хващаш автобуса всеки ден?

— Колата ми е на ремонт, забрави ли? Катастрофата?

Той въздъхва, сякаш фактът, че ходя на училище с автобуса, някак го обижда. После ме хваща за ръка и тръгваме заедно към входа.

За първи път вървя по коридора с момче за ръка. Трябваше да е монументално, специално, но не е, защото не е истинско. Честно казано, никакво не е.

Емили Нюсбаум се сепва, когато ни вижда. Емили е най-добрата приятелка на Джен. Взира се така втренчено, че съм изненадана, че не ни засне с телефона си, за да ни изпрати на Джен.

Питър все спира, за да се поздравява с разни хора, аз стоя до него и се усмихвам, сякаш това е най-естественото нещо на света. Аз и Питър Кавински.

По едно време се опитвам да пусна ръката му, защото моята започва да се поти, но той затяга хватката.

— Ръката ти е много гореща — изсъсквам.

Той отвърща през зъби:

— Не, твоята е гореща.

Сигурна съм, че ръцете на Джаневив никога не се потят. Тя сигурно може да държи ръцете на хората с дни, без нейните да се сгорещат.

Когато стигаме до шкафчето ми, най-сетне се пускаме, за да мога да оставя учебниците си вътре. Заклучвам шкафчето, а Питър се навежда и опитва да ме целуне по устата. Така се стряскам, че извърщам глава и удряме чела.

— Ох! — Питър потърква челото си и се взира ядосано в мен.

— Не се прокрадвай така! — И мен ме боли челото. Доста здраво ги халосахме, като цимбали. Ако вдигна глава сега, ще видя сини

птички като в анимациите.

— По-тихо говори, глупаче — казва той през зъби.

— Глупаче ли ме нарече, глупако — шепна в отговор.

Питър въздъхва тежко, все едно наистина ми е ядосан.

Тъкмо мисля да отвърна, че той е виновен, не аз, когато зървам Джаневив да се носи по коридора.

— Трябва да вървя — отсичам и се стрелвам в противоположната посока.

— Чакай! — вика Питър.

Но аз не спирам.

\* \* \*

Лежа с възглавницата върху лицето и преживявам отново онази ужасна несбъдната целувка. Опитвам се да я блокирам, но тя не спира да се завръща.

Слагам ръка на челото си. Не мисля, че ще се справя. Всичко е толкова... искам да кажа, целуването, потните ръце, всички те гледат. Идва ми в повече.

Просто трябва да му кажа, че съм размислила и не искам да продължавам, и толкова. Нямам му номера, но и не ми се ще да го пиша в имейл. Ще трябва да отида до тях. Не е далече; още помня пътя.

Тичам надолу по стълбите, подминавам Кити, която крепи поднос с бисквитки и чаша мляко.

— Вземам ти колелото! — викам, докато прелитам покрай нея. — Скоро ще се върна!

— И гледай да не му направиш нещо! — крещи Кити в отговор.

Грабвам каската ѝ и колелото и се изстрелвам от двора, като въртя педалите с всички сили. Коленете ми малко ме бият в гърдите, но не съм много по-висока от Кити, затова не е чак толкова зле. Питър живее на два квартала от тук. Ще ми отнеме по-малко от двайсет минути да отида до там.

Когато стигам, на алеята пред тях няма коли. Питър не си е у дома. Сърцето ми пада в петите. Какво ще правя сега? Ще седя и ще го

чакам на предната веранда като някаква преследвачка? Ами ако майка му се прибере първа?

Свалям каската и сядам за минутка да си почина. Косата ми е влажна от пот, изтощена съм. Опитвам се да прокарам пръсти през нея, за да я пригладя. Изгубена кауза.

Докато обмислям възможността да пиша съобщение на Крис с молба да ме вземе, колата на Питър се задава с рев по улицата и влиза в алеята. Аз изпускам телефона и посягам да го взема.

Питър слиза от колата си и вдига вежди.

— Я виж ти кой е тук! Моето любящо гадже.

Ставам и му помахвам.

— Може ли да поговорим за минутка?

Той премята раницата си на рамо и тръгва много бавно към мен. Сяда на стъпалата като принц на трона си и аз заставам пред него, с каската в едната ръка и телефона в другата.

— Е, какво има? — пита той. — Нека позная. Дошла си, за да ме разкараш, прав ли съм?

Толкова е самодоволен, толкова самоуверен. Не искам да му доставя удоволствието да излезе прав.

— Просто исках да планираме нещата — казвам и сядам. — Да доизмислим историята, преди хората да започнат да задават въпроси.

Той вдига вежди.

— О, ами добре. Има логика. Е, как сме *тръгнали*?

Събирам ръце в скута си и рецитирам:

— Когато направих катастрофата миналата седмица, по една случайност си минал с колата и си изчакал „Пътна помощ“ с мен и после си ме откарал до дома. През цялото време сме били много притеснени, защото всъщност си имал чувства към мен още от прогимназията. Аз съм първото момиче, което си целунал. И така, това е било голям шанс за теб...

— *Ти* ли си първото момиче, което съм целунал? — прекъсва ме той. — А не може ли аз да съм първото момче, което ти си целунала. Това ще изглежда много по-достоверно.

Не му обръщам внимание и продължавам:

— Това е бил големият ти шанс. Затова си го сграбчил. Поканил си ме на среща още същия ден и оттогава сме неразделни и всъщност вече сме двойка.

— Не мисля, че Джен ще се върже на това — казва той, като клати глава.

— Питър — казвам с огромно търпение, — най-достоверните лъжи са онези, в които има малко истина. Аз наистина ударих колата; ти наистина спря и чака с мен; ние наистина се целунахме в прогимназията.

— Не става дума за това.

— Тогава за кое?

— С Джен бяхме заедно онзи ден, след като те срещнах.

Въздъхвам.

— Добре. Спести ми подробностите. Историята ми пак е валидна. След катастрофата не си можел да спреш да мислиш за мен, затова си ме поканил на среща още щом Дженовив те е разкарала — искам да кажа, още щом сте скъсали. — Прокашлям се. — След като сме на темата, бих искала да поставя и няколко основни правила.

— Какви основни правила? — пита той и се обляга назад.

Стискам устни и си поемам дъх.

— Ами... не искам да се опитваш пак да ме целуваш.

Той извива устни.

— Повярвай ми, и аз не искам да го правя. Челото още ме боли. Мисля, че имам цицина. — Вдига косата от челото си. — Виждаш ли я?

— Не, но виждам, че оплешивяваш.

— *Какво?*

Ха! Знаех си, че това ще попадне в целта. Толкова е суетен.

— Спокойно, шегувам се. Имаш ли лист и химикалка?

— Какво, ще ги записваш ли?

Казвам превзето:

— Така ще ги запомним по-добре.

Той върти очи, бърка в раницата си, вади тетрадка и ми я подава. Аз отгръщам на празна страница и пиша най-отгоре. *Договор*. После добавям. *Без целувки*.

— А хората ще повярват ли, че сме гаджета, ако не се докосваме на публично място? — пита Питър, изглежда скептичен.

— Не мисля, че връзките се изчерпват само с физическия контакт. Има и други начини, по които да покажеш, че те е грижа за някого, не само като използваш устните си. — Питър се усмихва,

изглежда, сякаш ще каже някоя шега, затова бързо добавям: — Или друга телесна част.

Той стене.

— Трябва да отстъпиш по тази точка, Лара Джийн. Трябва да си пазя репутацията. Никой от приятелите ми няма да повярва, че внезапно съм станал монах, за да излизам с теб. Какво ще кажеш поне да пъхам ръка в задния джоб на джинсите ти? Повярвай ми, ще е чисто професионално.

Не казвам какво мисля по въпроса, а то е, че твърде много му пука какво ще си помислят хората за него. Само кимам и записвам: *На Питър се позволява да пъха ръка в задния джоб на джинсите на Лара Джийн.*

— Но без целувки — казвам, без да вдигам глава, за да не види, че съм се изчервила.

— Ти започна — напомни ми той. — Освен това аз нямам никакви болести, предавани по полов път, затова си го избий от главата.

— Не мисля, че имаш такива болести. — Поглеждам го. — Работата е там, че... Досега не съм имала гадже. Никога не съм излизала с момче, никой не ме е държал за ръка, докато вървя по коридора. За мен това е съвсем ново, така че съжалявам за удара с чело тази сутрин. Просто... ще ми се да изпитам за първи път всичко това наистина и не с теб.

Той като че ли мисли по въпроса.

— Хм. Добре. Тогава ще пропуснем някои неща.

— Така ли?

— Разбира се. Ще ги пропуснем, за да можеш да ги направиш някой ден наистина, а не за пред хората.

Трогната съм. Кой да предположи, че Питър е толкова внимателен и щедър?

— Например аз няма да плащам сметки. Ще оставим това за момчето, което наистина те харесва.

Усмивката ми гасне.

— Не съм очаквала да плащаш за нищо!

Той продължава:

— И няма да те водя до класната стая или да ти купувам цветя.

— Взех да схващам. — Струва ми се, че Питър не е толкова загрижен за мен, колкото за портфейла си. Определено иска да мине тънко. — А когато беше с Джаневив, на нея какво ѝ харесваше да правиш?

Опасявам се, че ще се възползва от възможността, за да се пошегува, но той се взира в пространството и казва:

— Тя постоянно ме караше да ѝ пиша бележки.

— Бележки ли?

— Да, в училище. Не схващях защо да не мога да ѝ пускам съобщения. По-бързо е и по-ефикасно. Защо да не използваме достъпните технологии?

Това го разбирам идеално. Джаневив не е искала бележки. Тя е искала писма. Истински писма, написани на истинска хартия, които да пази и препрочита, когато ѝ е мъчно. Те ще са доказателство, вещественост, че някой мисли за нея.

— Ще ти пиша по една бележка на ден — казва той внезапно и с удоволствие. — Това ще я вбеси.

Записвам: *Питър ще пише на Лара Джийн по една бележка всеки ден.*

Той се навежда към мен.

— Напиши, че ти трябва да ходиш на купони с мен. И никакви романтични комедии.

— Кой говори за романтични комедии? Не всяко момиче иска да гледа романтични комедии.

— Просто си личи, че си точно от тези момичета.

Дразня се, че има такова мнение за мен, и още повече се дразня, че е прав. Записвам: **НИКАКВИ ТЪПИ ЕКШЪН ФИЛМИ**

— Тогава какво ни остава? — пита Питър.

— Филми за супергерои, филми на ужасите, исторически, документални, чужди...

Той прави физиономия, взема химикалката и тетрадката от мен и записва: **НИКАКВИ ЧУЖДИ ФИЛМИ**. После добавя: *Лара Джийн ще сложи снимка на Питър на телефона си.*

— И обратно! — казвам аз и вдигам телефона си към него. — Усмивка.

Той се усмихва и хм... е дразнещо красив. После посяга към своя телефон и аз го спирам.



— Не сега. Косата ми изглежда рошава и потна.

— Права си — казва и ми се прищява да го халосам.

— А може ли да запишем и че при никакви обстоятелства и двамата няма да казваме истината на никого? — питам го.

— Първото правило на Бойния клуб — казва той многозначително.

— Не съм гледала този филм.

— Разбира се, че не си — отвърща и аз правя физиономия.

И си мисля, че трябва да гледам „Боеен клуб“.

Питър записва това, след това сядам до него, вземам химикалката и подчертавам два пъти „при никакви обстоятелства“.

— Ами крайна дата? — питам внезапно.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид колко дълго ще правим всичко това? Например две седмици? Месец?

Той свива рамене.

— Докато решим.

— Но... не мислиш ли, че ще е добре да има някакъв срок...

— Трябва да се отпуснеш, Лара Джийн — прекъсва ме той. — Не е нужно животът да е толкова *планиран*. Просто живеи и го остави да се случва.

Въздъхвам и казвам:

— Мъдри думи от великия Кавински. — Той кърши вежди към мен. — Ще трябва да приключим, преди сестра ми да се е върнала за Коледа. Тя винаги познава кога лъжа.

— О, определено ще сме приключили дотогава — отвърща той.

— Добре. — Подписвам договора, той също — и вече е сключен.

Твърде горда съм, за да го помоля да ме откара, а и той не предлага, затова слагам каската и потеглям с колелото на Кити към дома. На половината път осъзнавам, че не си разменихме телефонните номера. Дори не знам номера на предполагаемото си гадже.

В книжарница „Макколс“ съм, купувам „Стъклената менажерия“ за часа по английски и оглеждам магазина за Джош. Сега, когато с Питър уточнихме всичко, спокойно мога да го разгласявам. Ще му го върна тъпкано, задето мисли, че съм домошарка, с която нито едно момче не би искало да излиза.

Забелязвам го да подрежда нови книги в раздела за документалистика. Той не ме вижда, затова се промъквам зад него и крещя:

— Бау!

Той подскача и изпуска една книга на пода.

— Изкара ми ангелите!

— Това беше целта, Джош! — смея се аз. Каква физиономия само! Защо е толкова приятно да се промъкваш зад хората?

— Добре, добре. Спри да се смееш. Защо си тук?

Вдигам книгата и я размахвам пред него.

— Аз съм при мистър Раднор по английски. Ти бил ли си при него?

— Да, добър е. Строг, но справедлив. Още си пазя записките, ако ти трябва.

— Благодаря — отвърщам и добавям лъчезарно: — Познай! С Питър все пак не скъсахме. Беше само недоразумение.

— О, така ли? — Започва да трупа книгите на купчина.

— Аха. Видях го вчера и си говорихме ли, говорихме, с часове. Имам чувството, че мога да му кажа всичко. Той наистина ме разбира.

Джош бърчи чело.

— И за какво си говорите?

— За всичко. Филми, книги, обичайните неща.

— Хм. Не знаех, че си пада по книги. — Присвива очи и поглежда над рамото ми. — Трябва да помогна на Джанис на щанда. Когато си готова за касата, ела при мен, за да ти дам моята отстъпка.

Хм, не точно на тази реакция се надявах. Едва успявам да изграча:

— Звучи добре. — Но той вече се отдалечава.

Притискам книгата до гърдите си. Сега, когато Джош знае, че вече не съм влюбена в него, ами в Питър, сигурно всичко ще си дойде на мястото и пак ще стане нормално. Все едно моето писмо никога не го е имало.

— Марго се обади, докато те нямаше — казва татко на вечеря.

Вечеряме само салата. Салата за мен и татко и зърнена закуска за Кити. Трябваше да ядем пилешки гърди, но забравих да ги извадя от фризера сутринта, затова има само маруля и моркови с балсамов дресинг. Татко е добавил към своята две сварени яйца, а аз си направих препечена филия с масло. Голяма вечеря... Зърнена закуска и маруля. Трябва да се отбия до магазина.

След като Марго замина, съм говорила с нея само два пъти и единият път беше на видео чат, докато всички се бяхме скупчили пред моя лаптоп. Още не съм я попитала за хубавите неща — за всички приключения, които ѝ се случват, и за хората, с които се среща. Струва ми се, че съм чувала, че британците пият абсент в кръчмите. Чудя се дали вече е опитала. Писах ѝ много пъти и получих само един имейл в отговор. Разбирам, че е заета, но поне може да отговаря по един мейл на ден. Откъде да знае, може да лежа мъртва в някоя канавка.

— Какво каза? — питам, докато режа моркова си на малки парченца.

— Смята да се пробва в отбора по шинти — казва татко и бърше дресинг от брадичката си.

— Какво е шинти? — пита ме Кити и аз свивам рамене.

— Това е шотландска игра, подобна на хокей на трева — обяснява татко. — Произхожда от тренировките с дървени мечове в Средновековна Шотландия.

Скука. Преди татко да е казал още нещо за Средновековна Шотландия, аз заявявам:

— Нека изпратим на Гого колет с неща, които не може да купи там.

— Да! — вика радостно Кити.

— И какво ще ѝ изпратим? — питам аз. — Предлагам всеки да допринесе с нещо.

Татко дъвче и се тупа с пръст по брадичката.

— Аз ще ѝ изпратя желирани витамини — казва той, — и „Адвил“. Мисля, че тя взе само малко шишенце „Адвил“, а нали знаете, че понякога я боли глава.

— Одобрявам. — Посочвам с вилицата Кити. — Ами ти?

— И аз имам нещо, което мога да ѝ изпратя — казва тя. — Да ида ли да го донеса?

С татко се споглеждаме и свиваме рамене.

— Разбира се.

Тя дотичва с рисунка, която е направила на Марго. Гали куче. Точно породата, която Кити иска. „Акита“. Аз се смея.

Кити се мръщи.

— Какво смешно има?

— Нищо.

— Мислиш ли, че е достатъчно хубава — пита ме тя. — Достатъчно хубава ли е, за да си я закачи на стената?

— Определено — отвърщам.

— Не, искам добре да я разгледаш — казва тя. — Критикувай я. Винаги мога да направя по-хубава. Марго няма да я иска, ако не съм дала най-доброто от себе си.

— Кити, определено е хубава. Защо ще те лъжа?

Тя въздъхва.

— Просто не знам дали е довършена.

— Само художникът знае — казва татко и кима мъдро.

— А какво мислиш за кучето? — пита го тя. — Не е ли сладко?

Татко взема рисунката от мен и се вглежда отблизо в нея.

— Да, кучето определено е много хубаво.

— И аз съм азиатка — казва Кити и сяда на мястото си, лапва малко от зърнената закуска и опитва да не се усмихва.

Тя всъщност го обработва. Опитва се да свърже кучето с положителни асоциации за татко. Децата никога не се отказват. Винаги намират начин.

— Какво друго да сложим в колета? — пита тя.

Започвам да изброявам на пръсти.

— Тампони, защото не знам дали в Шотландия има от нашата марка, памучни пижами, дебели чорапи, скаутски бисквитки...

— Къде ще намерим такива бисквитки по това време на годината? — пита татко.

— Скрих във фризера една кутия с ментови — казвам.

Той ме поглежда, засегнат.

— От кого я скри? — Те са му любимите. Ако ги види някъде в къщата, край с тях. Татко е опустошител на ментови бисквитки.

Свивам загадъчно рамене.

— Освен това ще изпратя на Марго от любимите ѝ химикалки и... мисля, че е това.

— Не забравяй и кафявите ѝ ботуши — напомня ми татко. — Тя изрично помоли да ѝ изпратим кафявите ботуши с връзките.

— Така ли? — Надявах се да не е забелязала липсата им. — Кога ти го каза?

— Писа ми вчера.

— Ще опитам да ги намеря.

— Не беше ли с тях този уикенд? — пита татко, а в същото време Кити казва: — Те са в твоя дрешник.

Вдигам ръце.

— Добре де, добре!

— Ако пригответе колета тази вечер, мога да го оставя в пощата утре на път за работа — предлага татко.

Поклащам глава.

— Искам да изпратя шала, който плета, а не съм готова. Може би след седмица или две?

Кити сърба от млякото си, маха с ръка към мен и казва:

— Просто вече се откажи от шала. Плетенето не ти е стихията.

Отварям уста да споря, но я затварям. Може би е права. Ако чакаме да довърша шала, за да изпратим колета, Марго вероятно вече ще е завършила колежа.

— Добре — отвърщам. — Ще изпратим колета без шала. Това не означава, че се отказвам от плетенето. Ще продължа да упорствам и ще успея да ти го подаря за Коледа, Кити. — Усмиввам ѝ се сладко. — Розов е. Любимият ти цвят.

Тя се кокори ужасена.

— И на Марго. Можеш да го дадеш на нея.

\* \* \*

Тази нощ Кити пъха лист хартия под вратата ми. Това е коледният ѝ списък. Едва септември е — до Коледа остават месеци! „Кученце“ е начело на списъка и е с главни букви. Освен това иска ферма за мравки, скейтборд и телевизор в стаята си. Да, това с телевизора няма да стане. Мога обаче да ѝ купя ферма за мравки. Или пък да поговоря с татко за кученцето. Тя не го признава, но мисля, че Марго много ѝ липсва. Марго е единствената майка, която Кити познава. Сигурно ѝ е много трудно сега. Трябва да си повтарям да съм много търпелива с нея, по-внимателна. Сега тя има нужда от мен.

Отивам в стаята ѝ и сядам на леглото. Тя тъкмо е изключила лампата, но още не е заспала.

— Ами ако вземем котенце? — питам я.

Отваря очи.

— В никакъв случай.

— Не мислиш ли, че котенце повече ще ни подхожда. — Добавям замечтано: — Едно пухкавко сиво-бяло котенце с рошава опашка. Може да го кръстим Принц, ако е момченце. О, или Гандалф Сивия! Няма ли да е сладко? Или ако е момиче, може да е Агата. Или Тили. Или Бос. Много зависи от характера му.

— Престани — предупреждава ме Кити. — Няма да вземем котка. Котките са гадни. Освен това са много манипулативни.

— Откъде научи тази дума? — питам, впечатлена.

— От телевизията.

— По кученцето има много работа. Кой ще го храни, разхожда, ще го учи на най-важните неща?

— Аз ще го правя. Аз ще върша всичко. Достатъчно отговорна съм, за да се грижа за него сама.

Сгушвам се до нея. Обичам как мирише косата ѝ след баня.

— Ха! Та ти дори никога не миеш чиниите. И никога не си чистиш стаята. Помогна ли поне веднъж със сгъването на прането? Искам да кажа, че ако не вършиш тази неща, как ще носиш отговорност за друго живо същество?

Тя ме отблъсква.

— Тогава ще помагам повече!

— Ще го повярвам, когато го видя.

— Ако помагам повече, ти ще ми помогнеш ли да убедим татко да вземем кученце?

— Ако помагаш повече — съгласявам се аз. — Ако ми докажеш, че вече не си бебе. — Кити ще стане на десет през януари. Достатъчно голяма е, за да помага в къщната работа. Марго я глезеше прекалено, мисля си аз. — Тогава ти възлагам задачата да изхвърляш кошчетата за боклук от горния етаж веднъж седмично. И да помагаш с прането.

— Тогава... ще получа ли повишение на джобните?

— Не. Не помниш ли, че ще ми помагаш, за да убедя татко да ти вземе куче, и освен това, за да не си вече такова бебе. — Оправям си възглавницата. — Между другото, тази нощ ще спя тук.

Кити ме изритва и едва не падам от леглото.

— Ти си бебе, не аз, Лара Джийн.

— Позволи ми да спя тук само една нощ!

— Ти вземаш цялата завивка.

Кити се опитва да ме изрита отново, но аз се стягам и се преструвам вече на заспала. Скоро и двете наистина ще заспим.

\* \* \*

Неделя вечерта си пиша домашното в леглото, когато получавам обаждане от непознат номер.

— Ало?

— Здравсти. Какво правиш?

— Ами... извинете, кой се обажда?

— Питър е!

— О... Откъде ми взе номера?

— Не се тревожи за това.

Следва доста дълга тишина. Всяка милисекунда мълчание е ужасна, но аз не знам какво да кажа.

— Е, какво искаш?

Той се смее.

— Много си скована, Кови. Колата ти е на ремонт, нали? Какво ще кажеш утре да те взема за училище?

— Добре.

— В седем и половина.

— Добре.

— Дообре...



— Чао. — И затварям.

На сутринта събуждам Кити рано, за да ми сплете косата.

— Остави ме — казва тя и се обръща на другата страна. — Спя.

— Моля те, моля те, моля те, ще ми направиш ли плитка корона?  
— питам я, клекнала до леглото ѝ.

— Не. Ще ти направя само странична плитка и толкоз.

Тя бързо ми сплита косата и после пак заспива, а аз отивам да избира дрехи. Сега с Питър вече официално сме гаджета, хората ще ме забелязват повече, затова трябва да съм облечена добре. Пробвам една рокля на точки с бухнали ръкави и клин, но не изглежда добре. Не ми харесва и любимият ми пуловер на сърчица и малки помпони. Всичко вече ми изглежда твърде детско. Накрая се спирам на рокля на цветя, която поръчах от сайт за японска улична мода, с боти до глезена. Нещо като лондонски шик от седемдесетте.

Когато хуквам по стълбите в седем и двайсет и пет, Кити седи до кухненската маса с джинсовото си яке и ме чака.

— Защо си слязла? — питам я.

Нейният автобус няма да дойде преди осем.

— Днес съм на екскурзия, трябва да ида в училище рано.  
Забрави ли?

Хуквам към календара на хладилника. Там пише с моя почерк:  
*Екскурзия на Кити.*

Трябваше да я закарам, но това бе преди инцидента с колата. Татко е нощна смяна в болницата и още не се е прибрал, затова нямам кола.

— Някоя от майките не може ли да те вземе?

— Късно е. Автобусът тръгва в осем без двайсет. — Лицето ѝ вече е на червени петна и брадичката ѝ започва да трепери. — Не мога да изпусна автобуса, Лара Джийн!

— Добре, добре. Не се разстройвай. Един човек ще дойде да ни вземе. Не се тревожи, става ли? — Вземам един зеленикав банан от фруктиерата. — Да излезем да го чакаме.

— Кой?

— Просто побързай.

\* \* \*

С Кити чакаме на предните стълби и си поделяме зеления банан. И двете предпочитаме неузрели, зелени банани пред онези с кафявите петънца. Тях Марго ги обича. Аз все ги пазя за бананова пита, но Марго ги омита заедно с изгнилите части. Изтръпвам само като си помисля за това.

Още е септември и на практика все още лято, но във въздуха вече се усеща хлад. Кити търка краката си, за да се стопли. Тя казва, че ще носи къси панталони чак до октомври. Такъв ѝ е планът.

Вече минава седем и половина, а Питър още го няма. Започвам да се притеснявам, но не искам да тревожа Кити. Решавам, че ако той не дойде точно до две минути, ще ида при Джош и ще го помоля да откара Кити до училището.

Отсреща съседката, госпожица Ротсчайлд, ни помахва, докато заключва входната си врата, с голям термос за кафе в ръка. Хуква към колата си.

— Добро утро, госпожице Ротсчайлд — викаме хорово. Побутвам Кити с лакът и казвам: — Пет, четири, три...

— По дяволите! — пищи госпожица Ротсчайлд.

Разляла е кафе по ръката си. Прави го поне два пъти седмично. Не знам защо просто не забави крачка, може и да затвори термоса или да не го пълни догоре.

Точно тогава се появява Питър и черното му ауди е още полъскаво на дневна светлина.

Ставам и казвам:

— Хайде, Кити. — Тя се влачи след мен.

— Кой е този? — чувам я да шепне.

Прозорците са свалени. Аз се приближавам до мястото на пътника и пъхам глава вътре.

— Може ли да оставим малката ми сестра до основното училище? Трябва днес да иде по-рано, защото са на екскурзия.

Питър изглежда подразнен.

— Защо не го спомена вчера?

— Вчера не знаех! — Усещам как Кити пристъпва нервно зад мен.

— Колата е двуместна — казва той, сякаш не го виждам с очите си.

— Знам. Ще сложа Кити в скута си и ще се закопчаем двете с колана. — Татко ще ме убие, ако разбере, но аз няма да му кажа, нито Кити.

— Да, ще е съвсем безопасно — казва той саркастично.

Мразя сарказма. Много е евтин.

— Само на три километра е!

Той въздъхва.

— Добре. Качвайте се.

Отварям вратата, сядам и слагам чантата в краката си.

— Хайде, Кити. — Правя й място между краката си и тя се настанява. Закопчавам и двете ни с колана и я прегръщам. — Не казвай на татко.

— Няма — отвърща тя.

— Здравей, как се казваш? — пита я Питър.

Кити се колебае. Това се случва все по-често. При запознанство трябва да реши дали ще е Кити, или Катрин.

— Катрин.

— Но всички те наричат Кити?

— Всички, които ме познават. Ти можеш да ме наричаш Катрин.

Очите на Питър светват.

— Опърничава си — казва той с възхищение, но Кити не отвърща. Все пак поглежда крадешком към него. Той винаги предизвиква такъв ефект. При момичетата. Даже при жените.

Минаваме през квартала в мълчание. Най-сетне Кити казва:

— А ти кой си?

Поглеждам го, той се взира право напред.

— Аз съм Питър... ами... гаджето на сестра ти.

Ченето ми увисва. Не сме се разбирали да лъжем близките си! Мислех си, че всичко ще е само за пред училище.

Кити застива напълно в ръцете ми. После се извърта да ме погледне и изпищява:

— *Той ти е гадже! И откога?*

— От миналата седмица. — Поне това е истина. Донякъде.

— Но ти не си ми казала нищо! Дори една проклета думичка, Лара Джийн!

Автоматично отвърщам:

— Не казвай „проклета“.

— И една проклета думичка — повтаря тя и клати глава.

Питър се изсмива и аз го поглеждам злокобно.

— Случи се много бързо — казва той. — Почти нямаше време да кажем на никого...

— С теб ли говоря? — сопва се Кити. — Не, не мисля. Говоря на сестра си.

Той се ококорва и аз виждам, че се опитва да запази спокойно изражение.

— Марго знае ли? — пита ме тя.

— Още не и не й го споменавай, преди да съм й казала.

— Хм. — Това като че ли леко я укротява. Да знае нещо първа, преди Марго, е голяма работа.

После стигаме в основното училище и слава богу, автобусът е още на паркинга. Всички деца са се наредили пред него. Най-сетне издишам дъха, който съм сдържала по целия път до тук, а Кити се откопчва от мен и скача от колата.

— Да си изкараш добре на екскурзията! — викам след нея.

Тя се извърта и ме сочи обвинително с пръст.

— Искам да чуя цялата история, когато се прибера! — И след този декрет хуква към автобуса.

Пак закопчавам колана.

— Не помня да сме се разбирали да лъжем и близките си, че сме гаджета.

— Тя все някога щеше да разбере, след като ви разкарвам с колата из града.

— Не трябваше да казваш „гадже“. Можеше да кажеш просто „приятел“. — Вече приближаваме училището, остават само два светофара. Подръпвам нервно плитката си. — Е, успя ли да говориш с Джаневив?

Той се мръщи.

— Не.

— Не ти е казала и дума за това?

— Не, но съм сигурен, че скоро ще го направи.

Той ускорява към паркинга и спира. Когато слизаме от колата и тръгваме към входа, Питър преплита пръсти в моите. Мисля си, че ще ме изпрати до шкафчето ми, както преди, но той тръгва в обратната посока.

— Къде отиваме? — питам го.

— В кафенето.

Понечвам да възразя, но преди да успея, той казва категорично:

— Трябва да започнем да се появяваме по често пред хората. А кафенето е най-подходящото място за това.

Джош няма да е там — то е за популярните хора, — но съм почти сигурна кой ще е там: Джаневив.

Когато влизаме, тя е с компания на масата ѝ за обяд — с Емили Нюсбаум, Гейб и Даръл от отбора по лакрос. Закусват и пият кафе. Джен сигурно има шесто чувство по отношение на Питър, защото незабавно изстрелва лазерните лъчи към нас. Аз забавям крачка, но Питър като че ли не забелязва. Описва парабола към масата, но в последната секунда мен ме хваща шубето, дърпам ръката му и казвам:

— Нека седнем ей там. — И соча празна маса в тяхното полезрение.

— Защо?

— Просто така. Моля те. — Мисля трескаво. — Защото ще е твърде грубо от твоя страна да заведеш момиче на масата, след като сте скъсали преди... минута. Така Джаневив ще ни гледа отдалече и ще се чуди още малко. — Освен това съм ужасена.

Докато влача Питър към масата, той маха на приятелите си и свива рамене в смисъл на *Какводаяправя?* Сядам и той се настанява до мен. Дърпа стола си до моя. Вдига вежди и ме пита:

— Толкова ли те е страх от нея?

— Не.

Да.

— Все някога ще трябва да се изправиш срещу нея. — Той се навежда напред и пак хваща ръката ми, започва да проследява линиите по дланта ми.

— Престани. Побиват ме тръпки.

Той ме стрелва с наранен поглед.

— Момичетата обичат да правя така.

— Не, *Дженевив* обича. Или се преструва, че го обича. Знаеш ли, сега като се замисля, ти май нямаш чак толкова голям опит, когато става дума за момичета. Само с едно момиче. — Отдръпвам ръката си от неговата и я слагам на масата. — Искам да кажа, че всички те мислят за голям донжуан, а всъщност ти си бил единствено с *Дженевив* и с *Джамила* за около месец...

— Добре де, добре. Схванах. Достатъчно. Те ни гледат.

— Кой? Твоята маса ли?

Той свива рамене.

— Всички.

Озъртам се набързо. Прав е. Всички ни гледат. Питър е свикнал хората да го гледат, но аз не съм. Усещането е странно, като нов пуловер, който ти боцка. Защото мен никой никога не ме гледа. Сега все едно съм на сцена. И странното е, ама наистина странното е, че не е съвсем неприятно.

Размишлявам над това, когато срещам погледа на *Дженевив*. Между нас преминава мимолетно разпознаване, в смисъл на *Знам те*. После тя извързва очи и шепне нещо на *Емили*. *Дженевив* ме гледа, сякаш съм вкусна мръвка и ще ме изяде жива, и ще изплюе кокалите. А после, също толкова бързо, този поглед изчезва и тя се усмихва.

Потрепервам. Всъщност *Дженевив* ме плашеше още като бяхме малки. Веднъж си играехме у тях и *Марго* дойде да ме вземе за обяд, а *Дженевив* ѝ каза, че не съм там. Не ме пускаше, защото искаше да продължим да играем с кукленската къщичка. Не спря да препречва вратата, докато не извиках майка ѝ.

Часовникът показва пет минути след осем. Звънецът ще удари скоро.

— Трябва да вървим — казвам и когато се изправям, коленете ми треперят. — Готов ли си?

Той е разсеян, защото гледа към масата с неговите приятели.

— Да, разбира се.

Става и ме повежда към вратата; сложил е ръка на кръста ми. С другата маха на приятелите си.

— Усмихни се — шепне ми и аз го правя.

Трябва да призная, че чувството не е неприятно — момче да те води насам-натам, да ти пробива път през тълпата. Усещаш, че някой се грижи за теб. Все едно ходиш насън. Аз пак съм си аз и Питър пак

си е Питър, но всичко наоколо е някак размазано, нереално, както когато с Марго пихме шампанско на Нова година.

Досега не съм го съзнавала, но ми се струва, че съм била невидима. Просто някакъв си човек. Сега, когато всички ме мислят за гаджето на Питър Кавински, започват да се чудят. Защо тя? Какво е харесал в мен? Какво ме прави толкова специална? Аз също бих се чудила.

Вече съм Мистериозното момиче. Преди бях просто Тихото момиче. Но като станях гадже на Питър, се издигнах до Мистериозно момиче.

След училище се качвам в автобуса, защото Питър трябва да ходи на тренировка по лакрос. Сядам отпред, както винаги, но днес хората имат въпроси към мен. Предимно от долните класове, защото от горните никой не се качва в автобуса.

— Какво става с теб и Кавински? — пита ме едно момиче от девети клас, Манда. Преструвам се, че не съм я чула.

Вместо това се свивам в седалката и отварям бележката, която Питър е оставил в шкафчето ми.

Скъпа Лара Джийн,  
Днес се справи добре.

Питър

Тъкмо се усмихвам, когато чувам как Манда шепне на приятелката си.

— Толкова е странно, че Кавински я е харесал. Искам да кажа... погледни нея и погледни Дженевив.

Усещам как се свивам. Това ли си мислят всички? Може би не съм Мистериозното момиче. Май че съм Недостатъчно хубавото момиче.

Когато се добирам до дома, отивам право в стаята ми, обличам мека нощница и разплитам косата си. Приятно е да я разпусна. Скалпът ми потръпва от благодарност. После лягам в леглото и се вирам през прозореца, докато мръква. Телефонът ми не спира да бръмчи, сигурна съм, че е Крис, но не вдигам глава да погледна.

По едно време Кити нахлува и казва:



— Болна ли си? Защо още лежиш, все едно имаш рак като майката на Бриел?

— Трябва ми покой — казвам и затварям очи. — Трябва да се изпълня с покой.

— Е... тогава какво ще вечеряме?

Отварям очи. Вярно. Днес е понеделник. В понеделник аз правя вечеря. Ох, Марго, къде си? Вече е тъмно, няма време да размразя нищо. Може би понеделниците ще станат вечери за пици. Поглеждам Кити.

— Имаш ли пари?

И двете имаме джобни — Кити получава пет долара на седмица, а аз дванайсет, но Кити винаги има повече пари от мен. Тя спестява всичко като някаква хитра катеричка. Не знам къде ги държи, защото си заключва вратата, когато вади съкровището си. И ще даде заем, но с лихва. Марго има кредитна карта, която може да използва в хранителните магазини и бензиностанциите, но я взе със себе си. Вероятно трябва да помоля татко да даде една и на мен, сега аз съм голямата сестра.

— Защо са ти пари?

— Защото искам да поръчам пица за вечеря. — Кити отваря уста да възрази, но преди да е казала и дума, добавям: — Татко ще ти ги върне, когато се прибере, затова дори не помисляй да начисляваш лихва. Пицата е и за теб. Двайсетачка ще стигне.

Кити скръства ръце на гърдите си.

— Ще ти дам парите, но първо ще ми разкажеш за онова момче сутринта. За твоето *гадже*.

Изстенвам.

— Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам как така станахте гаджета.

— В прогимназията бяхме приятели, не помниш ли? Всички се събирахме в къщичката на дървото у Пиърс. — Кити свива рамене. — Е, помниш ли онзи ден, когато ударих колата? — Тя кима. — Ами Питър мина оттам, спря и ми помогна. И просто... възобновихме отношенията си. Беше съдба. — Всъщност е добро упражнение да измисля за Кити тази история. Довечера ще я пробутам и на Крис.

— И толкова? Това ли е всичко?

— Ама това е чудесна история. Искам да кажа, катастрофата е много драматична, плюс миналото ни.

Кити само сумти и излиза от стаята.

За вечеря ядем пица с гъби и наденица, а когато прокарвам идеята за пица в понеделник, татко бързо се съгласява. Вероятно си спомня моите макарони с бо сам и сирене.

Слава богу, по време на вечерята говори предимно Кити: разказва за екскурзията и аз спокойно си дъвча пицата. Още мисля за казаното от Манда и се чудя дали все пак беше чак толкова добра идея.

Когато Кити замлъква, за да всмуче парчето си, татко се обръща към мен.

— А с теб случи ли се нещо интересно днес?

Преглъщам хапката си.

— Ами... не.

По-късно през нощта си правя вана с мехурчета и кисна в нея толкова дълго, че Кити два пъти бумти по вратата, за да провери дали не съм заспала. Веднъж замалко да заспя.

Тъкмо се унасям, когато телефонът ми изжужава. Крис е. Отхвърлям разговора, но той продължава да звъни ли, звъни. Накрая вдигам.

— Вярно ли е? — пищи тя.

Отдръпвам телефона от ухото си.

— Да.

— Оу боуже! Разкажи ми всичко.

— Утре, Крис. Ще ти разкажа всичко утре. Лека нощ.

— Чакай...

— Лека!

Този петък отивам на абсолютно най-първия си футболен мач. Никога не съм се интересувала от футбол и още не се интересувам. Седя на пейките с Питър и приятелите му и доколкото мога да установя, няма кой знае какво за гледане. Много чакане, струпане и малко действие. Не прилича на футболните мачове по филмите и по телевизията.

В девет и половина мачът е към края си, надявам се, и аз се прозявам в якето си, когато Питър внезапно ме прегръща. Едва не се задавам с прозявката.

Някъде долу Джаневив подгръва публиката с другите мажоретки. Кълчи се и друсва помпоните си. Поглежда нагоре и когато ни вижда, спира за половин секунда, преди да продължи с ново движение и сипещи жупел очи.

Поглеждам Питър, който се е ухилил доволно. Когато Джаневив се изтегля към страничната линия, той отпуска ръката си и внезапно като че ли си спомня за присъствието ми.

— Ели прави купон тази вечер. Ще дойдеш ли?

Дори не знам коя е Ели. Пак се прозявам, демонстративно.

— Ами... много съм изморена. Не... Не, благодаря. Може ли просто да ме оставиш у дома по пътя?

Той ме поглежда странно, но не спори.

На път за дома минаваме покрай закусвалня и той внезапно обявява:

— Гладен съм. Искаш ли да се отбием да вземем нещо? — Добавя натъртено: — Или си прекалено изморена?

Пренебрегвам тона му и отвръщам:

— Да, може да хапна.

И така, Питър завива и отиваме до закусвалнята. Сядаме в предната част. Когато съм идвала тук с Марго и Джош, винаги сядаме отзад, близо до джубокса, за да пускаме монети в него. Джубоксът често е развален, но все пак ни харесва да седим до него. Странно е да

съм тук без тях. Имаме си традиции. Бихме си взели два печени сандвича със сирене и ще ги разрежем на квадрати, ще поръчаме и купа доматиена супа и ще топим квадратите в нея, а после с Джош ще си поделим фунийка със сметана за десерт, а Марго ще си вземе купа пудинг от тапиока. Да, да, знам. Сигурна съм, че само бабичките харесват пудинг от тапиока.

Сервитърката се казва Кели, студентка в колежа. Цяло лято я нямаше, вероятно се е върнала. Оглежда Питър, докато оставя чашите с вода.

— Къде са приятелите ти тази вечер? — пита ме тя.

— Марго замина за Шотландия, а Джош... го няма. — Питър извърта очи.

После той поръчва палачинки с боровинки и бекон и бъркани яйца. Аз си вземам сандвич с печено сирене, пържени картопки и сок от дива череша.

Когато Кели отива да предаде поръчката, го питам:

— Защо мразиш толкова Джош?

— Не го мразя — сопва се той. — Аз почти не го познавам.

— Е, определено не го харесваш.

— И какво да му харесвам? В седми клас веднъж ме издаде, че преписвам.

Питър преписва? Стомахът ми леко се сви.

— И какво преписа? Домашно ли?

— Не, на теста по испански. Написах отговорите в калкулатора си и гаднярът Джош ме издаде. Кой прави така?

Търся по лицето му някаква следа от смущение или срам, че е преписвал, но не виждам никаква.

— Защо си толкова възмутен? Ти си този, който е преписвал!

— Беше в седми клас!

— Е, още ли преписваш?

— Не, почти никога — мръщи се. — Ще спреш ли да ме гледаш така?

— Как?

— Осъдително. Виж, и без това отивам в колеж със стипендия по лакрос, така че какво значение има?

Внезапно ме осенява, снишавам глас и казвам:

— Чакай... ти можеш ли да четеш!

Той избухва в смях.

— Да, мога да чета! Господи, Лара Джийн! Не всичко е измама. Просто съм мързелив. — Изсумтява. — *Можеш ли да четеш?* Написах ти сума бележки! Голям си образ.

Усещам как лицето ми пламва.

— Не беше чак толкова смешно. За теб всичко ли е шега?

— Не всичко, но повечето неща.

— Тогава вероятно трябва да порботиш върху този си недостатък. Защото някои неща са сериозни и трябва да бъдат приемани сериозно. Извинявай, ако ти се струва, че те съдя.

— Да, така ми се струва. Мисля, че по принцип обичаш да съдиш. Това е недостатък на характера, по който ти трябва да порботиш. Освен това мисля, че трябва да се научиш да отвърщаш на шегите и да се забавляваш.

Започвам да изреждам начините, по които се забавлявам — каране на колело (което мразя), печене на сладки, четене; мисля да добавя и плетене, но съм почти сигурна, че ще ми се подиграе — но Кели носи храната ни и аз млъквам, за да отхапя от сандвича със сирене, което още е разтопено.

Питър отмъква едно от картофчетата ми.

— Е, кой още?

— Кой още какво?

Той пита с пълна уста:

— Кой още е получил писмо?

— Ами това си е доста лично. — Клатя глава, в смисъл на *Колко грубо!*

— Какво толкова? Просто съм любопитен. — Топи втори картоф в моята малка купичка с кетчуп. Хили се и казва: — Хайде де, не се срамувай. Можеш да ми кажеш. Аз си знам, че съм номер едно, очевидно. Но искам да чуя кой още е отбелязал точка.

Толкова е сигурен в себе си... Е, добре, щом настоява да узнае, ще му кажа.

— Джош, ти...

— Очевидно.

— Кени.

Питър сумти.

— Кени? Кой е той?

Опирам лакти на масата и облягам брадичка на ръцете си.

— Едно момче, което срещнах на църковния лагер. Той беше най-добрият плувец сред момчетата. Веднъж спаси давещо се дете. Стигна до средата на езерото, преди спасителите дори да забележат, че става нещо.

— Е, какво каза, като получи писмото?

— Нищо. Писмото се върна на моя адрес.

— Ясно. Кой е следващият?

Отхапвам от сандвича.

— Лукас Крапф.

— Той е гей.

— Не е гей!

— Да бе, мечтай си. Хлапето е гей. Вчера беше на училище с барета.

— Сигурна съм, че я носи иронично. Освен това баретите не те правят гей. — Поглеждам го укорително: Какъв хомофоб!

— Стига де, не ме гледай така — възразява той. — Моят любим чичо е гей. Обзалагам се с теб на петдесет долара, че ако покажа на чичо Еди снимка на Лукас, ще потвърди на секундата.

— Само защото Лукас обича модата, не означава, че е гей. — Питър отваря уста да възрази, но аз вдигам ръка да го спра. — Това означава само, че е едно градско момче в това... скучно предградие. Обзалагам се, че ще отиде в Нюйоркския университет или някъде другаде в Ню Йорк. Може да стане телевизионен актьор. Има подходящата външност. Строен, с фини скули. Много изтънчени черти. Прилича на... на ангел.

— И какво каза Ангелът за писмото ти?

— Нищо... Сигурна съм, че защото е джентълмен и не иска да ме смуцава, като повдига въпроса. — Поглеждам го многозначително. *За разлика от някои хора, казват очите ми.*

Питър извърта очи.

— Добре, добре. Както и да е, не ми пука.

Обляга се в сепарето и протяга ръка по облегалката на празното място до него.

— Дотук са четирима. Кой е петият?

Изненадана съм, че ги брои.

— Джон Амброуз Макларън.

Той се ококорва.

— Макларън? Кога го хареса?

— В осми клас.

— Мислех, че си харесвала мен в осми клас?

— Е, може да има малко застъпване — признавам. Разбърквам чашата със сламката и казвам: — Веднъж по физическо... с него трябваше да приберем всички футболни топки, а започна да вали... — Въздъхвам. — Това е сигурно най-романтичното нещо, което ми се е случвало.

— Какво им става на момичетата с този дъжд? — чуди се Питър.

— Не знам... предполагам, защото, когато вали, всичко става по-драматично — отвърщам със свиване на рамене.

— А нещо между вас случи ли се всъщност, или просто си стояхте в дъжда и събирахте топки?

— Ти не можеш да разбереш. — Човек като Питър никога не би разбрал.

Той пак извърта очи.

— Е, значи, писмото до Макларън е отишло в предишната му къща?

— Предполагам. Не съм го чувала оттогава. — Отпивам от безалкохолното.

— Защо звучиш толкова тъжна?

— Не съм!

Може и да съм, малко. Освен Джош, може би Джон Амброуз Макларън е най-важен за мен от всички момчета, които съм обичала. В него има нещо толкова сладко. Нещо като обещание, че може би, може би някой ден. Мисля за него като за Онзи, Който Замина. А на глас казвам:

— Искам да кажа, че или не е получил писмото ми, или го е получил, но... — Свивам рамене. — Просто винаги съм се чудила какъв ли е станал. Дали е още същият. Обзалагам се, че е.

— Знаеш ли какво, мисля, че той те спомена веднъж. — И добавя съвсем бавно: — Да, определено те спомена. Каза, че те смята за най-красивото момиче от нашите класове. И че единственото, за което съжалявал от прогимназията, е, че не те е поканил на среща официално в осми клас.

Цялото ми тяло се сковавя и май че дори ахвам.

— Наистина ли? — шепна.  
Питър избухва в смях.  
— Стига бе! Толкова си наивна!  
Стомахът ми се свива. Примигвам и казвам:  
— Това беше много гадно. Защо го направи?  
Той спира да се смее.  
— Ей, съжалявам. Просто се шегувам...  
Посягам през масата и го щипя силно по рамото.  
— Ти си гадняр.  
Той се хваща за рамото и крещи:  
— Ох! Заболя ме!  
— Заслужи си го.  
— Извинявай — казва отново, но в очите му още има следа от смях, затова се извърщам от него. — Стига де. Не се ядосвай. Кой знае? Може наистина да те е харесвал. Да му се обадим и да разберем.  
Извъртам рязко глава.  
— Имаш телефонния му номер? Имаш номера на Джон Амброуз Макларън?  
Той вади телефона си.  
— Разбира се. Да му се обадим веднага.  
— Не! — Опитвам се да грабна телефона от ръцете му, но той е твърде бърз. Вдига го над главата си и не мога да го достигна. — Да не си посмял да му се обадиш!  
— Защо не? Нали се чудеше какво става с него.  
Клатя трескаво глава.  
— От какво се страхуваш? Че няма да те помни? — Нещо на лицето му се променя, осъзнава нещо за мен. — Или че ще те помни?  
Клатя глава.  
— Това е. — Кима на себе си; обляга се назад и скръства ръце зад главата си.  
Не ми харесва как ме гледа. Сякаш си мисли, че ме е преценил.  
Протягам ръка.  
— Дай ми телефона си.  
Ченето му увисва.  
— Ще му се обадиш? Сега?  
Харесва ми, че го изненадах. Сякаш съм си отвоювала нещо.  
Мисля си, че може да ми стане хоби да хващам Питър неподготвен.



Нареждам му с властен глас, който съм използвала само с Кити:

— Просто ми дай телефона си.

Той ми подава телефона и аз записвам номера на Джон в моя.

— Ще му се обадя, когато реша, не когато ти искаш.

Той ме гледа с неохотно уважение. Разбира се, никога няма да се обадя на Джон, но не е нужно Питър К. да знае това.

\* \* \*

Тази нощ лежа в леглото си и още мисля за Джон. Приятно е да си мисля „ами ако“. Плашещо, но приятно. Все едно съм смятала тази врата за затворена, а тя се открява. Ами ако? Какво би било да съм с Джон Амброуз Макларън? Ако затворя очи, почти мога да си го представя.

## 30

Говоря по телефона с Марго; тук е събота следобед, а при нея е събота вечер.

— Вече записа ли се за стаж през пролетта?

— Не още...

Марго въздъхва.

— Реших, че ще се опиташ да порботиш в „Монпелие“. Знам, че имат нужда от помощ в архива. Искаш ли да се обадя на Дона вместо теб?

Марго стажува там две лета и обича тази работа. Участва в някакво важно проучване, когато откриха парче от чиния от китайски порцелан „Доли Мадисън“, да си помисли човек, че откриха диаманти или кост от динозавър. Там всички обичат Марго. Когато си тръгна, ѝ дадоха плакет заради усилената ѝ работа. Татко го окачи в дневната.

— „Монпелие“ е много далече — казах аз.

— Ами доброволка в болницата? — предлага тя. — Можеш да ходиш с татко.

— Знаеш, че не харесвам болницата.

— Тогава библиотеката! Ти харесваш библиотеката.

— Вече кандидатствах — излъгах аз.

— Наистина ли?

— Е, тъкмо щях да кандидатствам.

— Не би трябвало да те подтиквам да искаш разни неща. Трябва сама да ги искаш. Трябва да поемаш инициатива. Няма винаги да съм до теб.

— Знам.

— Осъзнаваш ли колко важна е тази година, Лара Джийн? Тя решава всичко. Няма да имаш втори опит: това е предпоследната година.

Усещам как в мен се натрупват паника и сълзи. Ако ми зададе още един въпрос, ще ми дойде в повече и ще се разплача.

— Ехо?

— Тук съм. — Гласът ми е тъничък и знам, че Марго е разбрала, че ще се разплача.

Тя прави пауза.

— Виж, още имаш време, нали? Просто не искам да отлагаш прекалено и всички добри предложения да идат при други хора. Притеснявам се за теб, нищо повече. Но всичко е наред.

— Да. — Дори тази думичка ми коства усилие.

— Как върви всичко останало?

Започнах този разговор с желанието да ѝ кажа за Питър и всичко случило се с мен, но сега съм облекчена, че ни делят толкова километри и тя не може да види какви ги върша.

— Всичко е наред.

— Как е Джош? Говорила ли си с него наскоро?

— Не съвсем. — Не съм. Толкова съм заета с Питър, че нямах възможност.

## 31

С Кити сме на предните стълби. Тя пие своята корейска млечна напитка, а аз плета шала за Марго, докато чакам Питър. Кити чака татко да излезе. Той ще я откара на училище днес.

Госпожица Ротсчайлд още не е излязла. Може днес да е болна или да закъснее дори повече от обичайното.

И двете сме вперили поглед в предната ѝ врата, когато един миниван се задава по улицата и забавя пред нашата къща. Присвивам очи. Питър Кавински. Кара кафеникав миниван. Показва глава през прозореца.

— Идвате ли?

— Защо караш *това*? — вика Кати.

— Няма значение, Катрин — отвърща Питър. — Просто се качвайте.

С Кити се споглеждаме.

— И аз ли? — пита ме тя.

Свивам рамене. После се облягам назад, отварям вратата и викам:

— Ние ще закараме Кити, татко!

— Добре! — вика той в отговор.

Ставаме, но точно тогава госпожица Ротсчайлд се изстрелва от къщата си с тъмносин костюм, куфарче в едната ръка и кафето в другата. С Кити се споглеждаме победоносно.

— Пет, четири, три...

— По дяволите!

Ние се кикотим и хукуваме към минивана на Питър. Аз сядам до него, а Кити се качва отзад.

— На какво се смеете? — пита той.

Тъкмо се каня да му кажа, когато Джош излиза от дома си. Спира и се втренчва за секунда в нас, преди да помахне. Аз също му махам, а Кити провесва глава от прозореца и крещи:

— Здравсти, Джош!

— Как е? — вика Питър, като се навежда през мен.

— Здравсти — отвръща Джош.

После се качва в колата си.

Питър ме сръчкава ухилен и тръгва на заден.

— Кажете сега на какво се смеете.

Щраквам колана и отвръщам:

— Поне веднъж седмично госпожица Ротсчайлд хуква към колата си и се залива с горещо кафе.

Кити приглася:

— Това е най-смешното нещо на света.

Питър сумти.

— Вие двете сте садистки.

— Какво е садист? — интересува се Кити и мушва глава между нас.

Бутам я обратно и казвам:

— Сложи си колана.

Питър тръгва назад.

— Това е, когато се радваш на чуждата болка.

— О... — И си повтаря тихичко: — Садист.

— Не я учи на такива странни неща — казвам аз.

— Видя ли? — отвръща Питър. — Хлапето харесва странни неща. — Без да се обръща назад, вдига ръка, а Кити се навежда напред и я плясва. — Дай една глътка от това, което пиеш там отзад.

— Почти свърши, допий го — казва тя.

Подава му го и Питър надига пластмасовата кофичка към устата си.

— Хубаво е.

— От корейския магазин — обяснява му Кити. — Продават ги на стек и можеш да ги държиш във фризера и да си го опаковаш за обяд. Ще е много студено, когато го пиеш.

— Звучи добре. Лара Джийн, вземи ми едно утре сутрин, става ли? Заради предоставените услуги.

Поглеждам го свирепо и той добавя:

— Имам предвид возенето! Господи!

— Аз ще ти донеса едно — казва Кити.

— Ти си мое момиче.

— Стига да ме закараш на училище и утре — добавя тя и Питър подсвирва.

Преди четвъртия час стоя до шкафчето си и се опитвам да наглася моята селска плитка пред малкото огледалце на вратата.

— Лара Джийн?

— Да?

Надниквам иззад вратата и виждам Лукас Крапф, с пуловер с остро деколте в яркосиньо и панталон в каменносиво.

— Получих това преди известно време... мислех да не казвам нищо, но може би си го искаш обратно. — Той слага един розов плик в ръката ми. Това е моето писмо. Значи, и Лукас е получил.

Хвърлям го в шкафчето си, като правя сконфузена физиономия пред огледалото, после затварям вратата.

— Сигурно се чудиш за какво става дума — започвам и веднага засичам. — Ами написах го преди много време и...

— Не е нужно да обясняваш.

— Така ли? Не си ли любопитен?

— Не. Но беше много мило да получа такава писмо. Бях изключително поласкан.

Изпускам въздишка от облекчение и се облягам на шкафчето. Защо Лукас Крапф е винаги толкова изряден? Знае точно какво да каже.

И тогава Лукас ми казва с полугримаса, полуусмивка:

— Само че... — Снишава глас. — Нали знаеш, че съм гей?

— О, да, абсолютно — отвърщам, като опитвам да не звуча разочарована. — Не, абсолютно знам. — Значи, все пак Питър е прав.

Той се усмихва.

— Толкова си сладка — казва и аз пак вдигам глава. Той добавя: — Виж, ще може ли обаче да не казваш на никого? Не че се крия, но и не съм го оповестил все още. Нали ме разбираш?

— Абсолютно — отвърщам суперуверено.

— Например мама знае, но татко знае само донякъде. Не съм му го казал направо.

— Схващам.

— Просто оставям хората да си мислят каквото си искат. Не смятам, че е мое задължение да се определям пред тях. Разбираш какво имам предвид. Сигурен съм, че като човек от смесена раса, хората все те питат от коя си, нали?

Не бях мислила за това по този начин, но да, да, да! Лукас уцели.

— Точно. Защо им трябва да знаят?

— Точно.

Усмивваме се и аз изпитвам прекрасното усещане да си разбран от някого. Вървим заедно; той има час по китайски, а аз по френски. По едно време ме пита за Питър и се изкушавам да му кажа истината, защото го чувствам много близък. Но с Питър имаме договор: съвсем точно формулирахме, че никога няма да казваме на никого. Не искам аз да го нарушавам. Затова, когато Лукас казва:

— Е, каква е историята между теб и Кавински?

Аз само свивам рамене и се усмихвам загадъчно.

— Откачено е, нали? Защото той е толкова... — Търся точната дума, но не мога да се сетя. — Искам да кажа, че може да играе готиното момче във всеки филм. — И бързо добавям: — Ти също. Ти ще играеш момчето, което момичето *би трябвало* да избере.

Лукас се смее, но усещам, че му хареса.

Скъпи Лукас,

Никога не съм срещала толкова възпитано момче като теб. Трябва да говориш с британски акцент. На училищното събиране беше с шалче и толкова ти отиваше. Мисля, че можеш да носиш такава постоянно.

О, Лукас! Ще ми се да знаех какви момичета харесваш. Доколкото разбирам, досега не си излизал с момиче... освен ако нямаш приятелка от друго училище. Толкова си мистериозен. Не знам почти нищо за теб. Това, което знам за теб, е толкова недостатъчно, толкова незадоволително: че ядеш сандвич с пиле всеки ден на обяд и си в отбора по голф. Предполагам, че единственото що-годе истинско нещо, което знам за теб, е, че си добър писател, което трябва да означава, че си много



емоционален. Като онзи къс разказ, който написа по творческо писане, за отравения кладенец, и то от гледната точка на шестгодишно момче. Беше толкова чувствителен, толкова пронизателен!

Той ме накара да се чувствам, сякаш те познавам малко по-добре. Но аз *не те познавам*, а ми се иска да те познавах.

Мисля, че си много специален. Мисля, че си от най-специалните ученици в нашето училище, и ми се ще повече хора да знаят, че си такъв. Или може би не, защото понякога е хубаво да си единственият, който знае нещо.

С обич,

Лара Джийн

След училище с Крис сме в стаята ми. Тя има проблем с майка си, защото не се прибрала цяла нощ, и се крие при мен, докато майка ѝ тръгне за читателския клуб. Поделяме си голяма торбичка от Китените царевични пръчици, които ще трябва да възстановя, защото ще се сърди, ако липсват в обяда ѝ в понеделник.

Крис тъпче шепа пръчици в устата си.

— Кажи ми, Лара Джийн, докъде я докарахте?

Едва не се задавям.

— Доникъде! И не възнамеряваме да стигаме донякъде в близко бъдеще. — Или никога.

— Сериозно? Дори без ласки над сутиена?

— Не! Казах ти, ние със сестра ми не сме такива.

Крис сумти.

— Майтапиш се? Разбира се, че Марго и Джош са правили секс. Не бъди толкова наивна, Лара Джийн.

— Не съм аз наивната. Знам със сигурност, че не са го правили.

— Как? Откъде знаеш със сигурност? Много бих искала да разбера.

— Няма да ти кажа.

Ако кажа на Крис, тя само ще ми се смее още повече. Тя не разбира; има само малък брат. Тя не разбира как е при сестрите. С Марго се разбрахме още в прогимназията. Заклехме се да не правим секс, докато не се омъжим и наистина, наистина не се влюбим, и да сме поне на двайсет и една. Марго може и да е била наистина, наистина влюбена, но не е омъжена и не е на двайсет и една. Никога не би нарушила обещанието си. При сестрите обещанието е всичко.

— Не, наистина бих искала да знам. — Виждам онова алчно пламъче в очите ѝ и знам, че тепърва загрява.

— Ти искаш само да се подиграваш с нас и няма да ти позволя — казвам ѝ.

Крис извърта очи.

— Хубаво. Но няма никакъв начин да не са го направили.

Мисля, че Крис говори така, за да изтръгне реакция от мен. Тя обича да го прави, затова много внимавам. Казвам най-спокойно:

— Би ли спряла да говориш дали сестра ми е спала с Джош? Знаеш, че не ми харесва.

Тя вади перманентен маркер от чантата си и започва да оцветява нокътя на палеца си.

— Не бъди такава паникьорка. Наистина, вгълпила си си, че това трябва да е нещо огромно, преломен момент, но всъщност се прави постоянно и дори не то е най-хубавото.

Знам, че очаква да я попитам кое е най-хубавото, и аз наистина съм любопитна, но казвам:

— Мисля, че перманентният маркер е токсичен за ноктите ти. — А тя клати глава, все едно съм изгубена кауза.

Чудя се обаче... какво ли *би било* наистина? Да си толкова близо до момче и да му позволиш да те види цялата, без да криеш нищо. Дали ще е страшно само за секунда-две, или през цялото време? Ами ако изобщо не ми хареса? Или ако ми хареса прекалено много? Доста неща трябва да се обмислят.

— Мислиш ли, че щом момиче и момче ходят от доста време, задължително са правили секс? — питам Питър. Седим на пода в библиотеката, облежани на стената на справочния раздел, където никой не ходи. След училище библиотеката е празна и ние си пишем домашните. Питър получава тройки и четворки по химия, затова му помагам в ученето.

Той вдига поглед от учебника, внезапно заинтригуван. Хвърля учебника настрани и казва:

— Трябва ми още информация. От колко време ходят?

— Много дълго. Около две години.

— А колко са големи? На нашата възраст ли?

— Горе-долу.

— Тогава е много вероятно, но не задължително. Зависи от момичето и от момчето. Но ако трябва да заложа пари, бих казал „да“

— Но момичето не е такава. Момчето също.

— За кого говорим всъщност?

— Тайна. — Колебая се, после казвам: — Крис смята, че няма начин да не са. Казва, че е невъзможно.

Питър сумти.

— Защо питаш нея за съвет? Това момиче е пълна катастрофа.

— Не е катастрофа!

Той ме поглежда.

— Пропиля цялата първа година, като се наливаше с „Фор Локо“, качи се на покрива на Тайлър Бойлан и направи стриптийз.

— Ти беше ли там? Видя ли я с очите си?

— Абсолютно. Събирах дрехите ѝ от басейна, защото съм джентълмен.

Издувам бузи.

— Е, Крис не ми е споменавала за това, така че не мога да го обсъждам. А „Фор Локо“ не го ли забраниха, или както там се казва?

— Още го произвеждат, но много по-разредено. Можеш да го смесиш с енергийна напитка, за да получиш същия ефект. — Потрепервам и той се усмихва. — Какво си говорите вие с нея? Нямайте нищо общо.

— За какво си *говорим* ли?

Той се смее.

— Схванах. — Отблъсква се от стената и слага глава в скута ми, аз застивам.

Опитвам се да прозвуча нормално, когато казвам:

— Днес си в много странно настроение.

Той вдига вежди.

— В какво настроение съм? — Определено обича да говорят за него. Обикновено не ми пречи, но днес не съм в настроение да му угаждам. Достатъчно хора в живота му вече му обясняват колко е велик.

— В неприятно — отвръщам и той се смее.

— Спи ми се. — Затваря очи и се гуши в мен. — Разкажи ми приказка за лека нощ, Кови.

— Не флиртувай — скастриям го аз.

Отваря очи.

— Не флиртувам!

— Напротив. Флиртуваш с всички. Сякаш не можеш да се сдържиш.

— Е, с теб никога не съм флиртувал. — Сяда пак и си преглежда телефона, внезапно ми се прииска да не бях казвала нищо.

Аз съм в час по френски, гледам през прозореца, както често правя, и виждам Джош да върви към скамейките на игрището. Носи обяда си, сам е. Защо яде сам? Той си има компания, запалена по комиксите; къде е Джърси Майк.

Но май с Джърси не движат много последната година. Джош винаги беше с Марго и с мен. Тримата. А сега не сме дори двама, той е сам. Отчасти за това е виновно заминаването на Марго, но и аз имам вина — ако не бях започнала да го харесвам, нямаше да се наложи да измислям тази история с Питър К. Щях да съм неговата добра приятелка Лара Джийн, както винаги.

Може би затова мама е казала на Марго да не отива в колежа, докато има гадже. Когато имаш гадже, искаш да си с него и забравяш за всички останали, а след като скъсате, си изгубил всичките си приятели. Те вече се забавляват без теб.

Едно е сигурно: Джош е самотна персона, която яде сандвича си на най-горната скамейка.

\* \* \*

Хващам автобуса за дома от училище, защото Питър трябва да си тръгне по-рано за мач по лакрос с отбора. Аз съм пред къщата и вземам пощата от кутията, когато Джош спира на алеята.

— Здравсти! — вика той. Слиза от колата и притичва към мен, раницата виси на рамото му.

— Видях те в автобуса — казва ми той. — Помахах ти, но ти се беше замечтала. Е, колко време още ще поправят колата ти?

— Не знам. Все отлагат. Трябва да поръчат някаква част от Индиана.

Той ме поглежда многозначително.

— И ти тайничко си доволна, нали?

— Не! Защо да съм доволна?

— Стига. Познавам те. Мразиш да шофираш. Вероятно си доволна, че имаш извинение да не го правиш.

Понечвам да протестирам, но се отказвам. Няма смисъл. Джош ме познава твърде добре.

— Е, може би съм мъничко облекчена.

— Ако ти трябва превоз, знаеш, че можеш да ми се обадиш.

Кимам. Знам го. Не бих му се обадила за себе си, но за Кити — да, при спешен случай.

— Знам, че сега си с Кавински, но аз съм ти съсед. На мен ми е по-удобно да те карам на училище, а и по-отговорно от екологична гледна точка. — Не казвам нищо и той се почесва по тила. Това също е странно, защото винаги сме можели да разговаряме.

— Все още можем да разговаряме — казвам аз. — Нищо не се е променило.

Това е най-голямата лъжа, която съм изричала пред него, по-голяма дори от лъжата за моята така наречена мъртва близначка Марсела. Допреди няколко години Джош наистина си мислеше, че съм имала близначка Марсела, която е умряла от левкемия.

— Добре. Просто имам чувството... имам чувството, че ме избягваш, откакто...

Ще вземе да го каже. Наистина ще го каже. Забивам поглед в земята.

— Откакто Марго скъса с мен.

Вдигам рязко глава. Това ли си мисли? Че го избягвам заради Марго? Нима писмото ми не значи нищо? Опитвам се да запазя спокойно и безстрастно изражение, когато казвам:

— Не те избягвам. Просто бях заета.

— С Кавински. Знам. С теб се познаваме от много време. Ти си един от най-добрите ми приятели, Лара Джийн. Не искам да изгубя и теб.

Това „и“ ме сепва. Това „и“ ме спира напред крачка. То е дразнещото. Защото ако не го беше казал, щеше да става дума за мен и за него. Не за мен, за него и за Марго.

— Онова писмо, което си написала...

Твърде късно. Не искам да говоря вече за това писмо. Преди да е казал и дума повече, отвърщам:

— Винаги ще бъда твоя приятелка, Джоши.  
Усмиввам му се, но ми коства големи усилия. Огромни усилия.  
Но ако не се усмихна, ще се разплача.

Той кима.

— Добре. Хубаво. Значи... пак може да се виждаме?

— Разбира се.

Той посяга и ме побутва по брадичката.

— Значи, мога да те закарам на училище утре?

— Добре — отвърщам. Защото нали затова беше всичко? Да мога пак да се виждам с Джош, без онова писмо да тегне над главите ни? Просто да бъда отново добрата приятелка Лара Джийн?

\* \* \*

След вечеря уча Кити да сгъва прането. Тя отначало се опъва, но ѝ казвам, че от сега нататък ще си поделяме това задължение, така че най-добре да се примири.

— Когато сушилнята изключи, означава, че е готово, и трябва да ги сгънеш веднага, защото иначе ще се намачкат.

За обща изненада, на нея ѝ харесва да сгъва прането. Най-вече защото може да седи пред телевизора, да сгъва и да гледа предаванията си на спокойствие.

— Следващия път ще те науча да гладиш.

— Ама и ще гладя ли? Да не съм Пепеляшка?

Пропускам това покрай ушите си.

— Ще те бива в гладенето. Ти обичаш прецизните и прави линии. Вероятно ще си по-добра от мен.

Това събужда интереса ѝ.

— Да, може би. Твоите дрехи винаги изглеждат намачкани.

След като приключваме с прането, с Кити се мием в общата ни баня. Има две мивки: Марго ползваше лявата, а ние с Кити все се карахме на кого е дясната. Е, вече е нейна.

Тя си мие зъбите, а аз си слагам маска на лицето с краставица и алое, когато Кити ми казва:

— Мислиш ли, че ако го помоля, Питър ще ни заведе утре до „Макдоналдс“ на път за училище?



Втривам още зелена маска в бузите си.

— Не искам да използваш Питър така. От сега нататък ще хващаш автобуса, ясно ли е?

Тя се цупи.

— Защо?

— Защото. Освен това утре няма да ме кара Питър, а Джош.

— А Питър няма ли да се ядоса!

Лицето ми се изопва от съхнещата маска. Казвам през стиснати зъби:

— Не. Той не е от ревнивите.

— А кой е от ревнивите?

Нямам отговор на това. Кой е от ревнивите? Разсъждавам по въпроса, а Кити ми се хили в огледалото и казва:

— Приличаш на зомби.

Протягам ръце към лицето ѝ и тя отскача. Казвам с най-зомбарския си глас:

— Искам да ти изям мозъка.

Тя хуква да се спасява с писъци.

Когато се връщам в стаята си, пиша съобщение на Питър, че няма нужда да ме кара утре на училище. Не му казвам, че ще съм с Джош. За всеки случай.

Днешната бележка от Питър гласи: „Тарт и Танджи" след училище?"

Начертал е две кутийки — за „да“ и „не“. Отбелязвам „да“ и пускам бележката в шкафчето му.

След училище ме чака в колата си и отиваме с приятелите му от отбора по лакрос в „Тарт и Танджи“. Поръчвам си замразено кисело мляко с крънч и ягоди, киви и ананас, а Питър си взема лайм с натрошени бисквити. Вадя портфейла си да платя млякото, но той ме спира. Смига ми и казва:

— Аз плащам.

Шепна му:

— Нали се разбрахме, че няма да плащаш за нищо.

— Момчетата са тук. Не искам да ме помислят за стиснат. — После ме прегръща и казва високо: — Докато си моето момиче, няма да плащаш за замразеното мляко.

Извъртам очи, но не възнамерявам да му отказвам. Досега момче не ми е плащало сметката. Ще взема да свикна с подобно отношение.

Бях се подготвила за среща с Джаневив тук, но тя не се появява. Май че и Питър се чуди по въпроса, защото все се озърта към вратата. При Джаневив обаче никога не се знае. Засега тя е злоещо, направо притеснително тиха. Рядко обядва в кафенето, защото с Емили Нюсбаум ядат извън кампуса, и когато я срещам по коридорите, тя се усмихва престорено, без да показва зъбите си, което някак си е още плашещо.

Кога ще нанесе ответния удар? Кога ще ме сполети съдбата на Джамила Синх? Крис казва, че Джаневив била твърде обсебена от приятеля си колежанин, за да ѝ пука за мен и Питър, но аз не вярвам в това. Виждала съм как го гледа. Все едно е неин.

Момчетата събират няколко маси и общо взето, превеждаме заведението. Като на масата за обяд, те говорят високо и обсъждат предстоящия мач в петък. Не казвам и две думи. Нямам какво да

добавя. Просто си ям млякото и се наслаждавам на факта, че не си подреждам обувките у дома и не гледам голф с татко.

\* \* \*

Тръгваме към колите, когато Гейб казва:

— Хей, Лара Джийн, знаеш ли, че ако изречеш името си много бързо, звучи като Лардж<sup>[1]</sup>? Опитай? Лараджийн.

Съвестно повтарям:

— Лараджийн, Ларджийн, Ларджи. Мисля, че звучи повече като Ларджи, отколкото като Лардж.

Гейб кима и обявява:

— Вече ще те наричам Лардж. Ти си съвсем дребничка и ще е смешно. Нали? Като онези грамадните типове, на които им викат Малкия.

Свивам рамене.

— Разбира се.

Гейб се обръща към Даръл.

— Тя е толкова дребничка, че може да ни стане талисман.

— Хей, не съм чак *толкова* дребна — възразявам аз.

— Колко си висока? — пита ме Даръл.

— Метър и шейсет — отвърщам.

Всъщност съм по-скоро метър петдесет и два.

Гейб хвърля лъжицата си в кошчето и заявява:

— Толкова си дребна, че мога да те прибера в джоба си! — Всички момчета се смеят, Питър също изглежда развеселен. После Гейб внезапно ме хваща и ме премята на рамо, сякаш съм дете, а той бащата.

— Гейб! Пусни ме! — пищя аз, ритам и го удрям по гърдите.

Той започва да се върти в кръг, а всички момчета се заливат от смях.

— Ще те осиновя, Лардж! Ще станеш мой домашен любимец. Ще те сложа в старата клетка на хамстера!

Кикотя се толкова силно, че не мога да си поема дъх, и ми се завива свят.

— Пусни ме!

— Пусни я, човече — казва Питър, но и той се смее.  
Гейб хуква към нечий пикап и ме оставя в каросерията.  
— Извади ме от тук! — викам аз.  
Той вече се отдалечава, а момчетата влизат в колите си.  
— Чао, Лардж! — викат те.  
Питър идва при мен и протяга ръце, за да мога да скоча.  
— Приятелите ти са откачени — казвам аз, щом се приземявам.  
— Харесват те.  
— Наистина ли?  
— Да. Преди мразеха да водя Джен. Няма т нищо против ти да излизаш с нас. — Прегръща ме. — Хайде, Лардж. Ще те заведа у дома.  
Докато вървим към колата му, косата ми се спуска над лицето ми и той не вижда, че се усмихвам. Много е хубаво да си част от група, да принадлежиш някъде.

---

[1] На англ. *large* — „голям, едър“. — Бел.прев. ↑

Изявих желание да изпека шест дузини къркейчета за разпродажбата на сладки на родителския комитет на класа на Кити. Направих го, защото през последните две години го вършеше Марго. Не искаше хората да си мислят, че семейството на Кити не е ангажирано достатъчно в родителско-учителския комитет. И двата пъти приготви браунита, но аз ще правя къркейчета, защото ми се струва, че ще са по-голям удар. Купих различни видове сини пръчици и направих малки флагчета с клечки за зъби, на които пише „Академия «Блу Маунтин»“. Реших, че на Кити ще ѝ хареса да ги украси.

Но сега осъзнавам, че Марго е имала право, защото при браунитата просто трябва да излееш тестото в тава, да печеш, да ги нарежеш и готово. Къркейчетата искат много работа. Трябва да загребеш точното количество шест дузини пъти и после да ги чакаш да изстинат, за да сложиш глазурата и пръчиците.

Отмервам осмата чаша брашно, когато на вратата се звъни.

— Кити! — викам. — Отвори!

Пак се звъни.

— Кити!

Отгоре долита вик:

— Провеждам важен експеримент!

Хуквам към вратата и я отварям, без да проверя кой е.

Питър. Избухва в смях.

— Цялото ти лице е в брашно — казва той и изтупва бузите ми с опакото на дланите си.

Извъртам се от него и бърша лицето си с престилката.

— Какво правиш тук?

— Отиваме на мача. Не прочете ли бележката ми вчера?

— О, вярно. Имах тест и забравих. — Питър се мръщи и добавям: — Не мога да дойда, защото трябва да изпека седемдесет и две къркейчета за утре.

— В петък вечер?

— Ами... да.

— Да не е за разпродажбата на сладки? — Той влиза покрай мен и започва да събува гуменките си. — У вас се събувате, нали?

— Да — отвърщам, изненадана. — И майка ти ли прави?

— Да, оризови сладки. — Доста по-хитър избор от седемдесет и две къпкейчета.

— Съжалявам, че дойде напразно. Може да идем на мача другия петък — казвам аз и очаквам да се obuе отново.

Той не го прави, а тръгва към кухнята и сяда. Моля?

— Къщата ти е каквато я помня — казва и се оглежда. Посочва снимката в рамка, на която с Марго сме бебета във ваната. — Сладка е.

Усещам как бузите ми пламват. Отивам и обръщам снимката.

— Кога си идвал тук?

— В седми клас. Не помниш ли, че ходехме в къщичката на дървото у съседите ти? Веднъж ми се допика и ти ми позволи да използвам банята.

— О, да.

Странно ми е да виждам друго момче, освен Джош в нашата кухня. По някаква причина се изнервям.

— Колко време ще отнеме? — пита ме той с ръце в джобовете.

— Вероятно часове. — Пак вземам мерителната чаша. — Не мога да си спомня до коя чаша бях стигнала.

Питър изстенва.

— А защо да не идем до магазина да купим малко къпкейчета?

Започвам да отмервам брашното, което вече е в купата, разделям го на купчинки.

— Според теб дали другите майки са купили къпкейчета от магазина? Как ще се почувства Кити?

— Е, щом е за Кити, тогава тя трябва да помага. — Питър скача от стола, идва при мен, плъзга ръце на кръста ми и се опитва да развърже престилката. — Къде е хлапетото?

Взирам се в него.

— Какво... правиш?

Той ме поглежда, сякаш ме мисли за малоумна.

— И на мен ми трябва престилка, ако ще помагам. Не искам да си изцапам дрехите.

— Няма да приключим навреме за мача.

— Тогава просто ще отидем на партито след това. — Той ме поглежда с недоумение. — Пишеше го в бележката, която ти изпратих вчера! Господи, защо изобщо си правя труда?

— Наистина бях много заета — казвам унило. Чувствам се зле. Той изпълнява своята част от сделката и редовно ми пише бележки всеки ден, а аз дори не си правя труда да ги чета. — Не знам дали ще мога да ида на партито. Сигурно няма да ми позволят да остана навън до толкова късно.

— Татко ти тук ли е? Питай го.

— Не, той е в болницата. Освен това не мога да оставя Кити сама. — Пак вземам мерителната чаша.

— Той кога се прибира?

— Не знам. Може да закъснее. — Или да се прибере до час, но дотогава Питър отдавна ще си е тръгнал. — Просто трябва да отидеш. Не искам да те задържам.

— Кови — изстенва той. — Нуждая се от теб. Джен още не е казала и думичка за всичко това, а нали това беше целта. И... може да доведе смотаното си гадже. — Издава долната си устна. — Хайде де. Аз ти помогнах с Джош, нали?

— Да — признавам. — Но, Питър, трябва да направя къпкейкетата за разпро...

Той разтваря ръце.

— Тогава ще ти помогна. Само ми дай престилка.

Отстъпвам от него и започвам да търся друга престилка. Намирам една с щампа на къпкейкче и му я давам.

Питър прави физиономия и сочи моята.

— Искам тази.

— Но тя си е моята! — Бяла на червени квадратчета с малки кафяви мечета, баба ми я донесе от Корея. — Винаги приготвям сладки с нея. Просто сложи другата.

Питър бавно клати глава и протяга ръка.

— Дай ми твоята. Дължиш ми я, задето не четеш бележките ми.

Развързвам престилката и му я подавам. Обръщам се и пак започвам да меря брашното.

— По-голямо бебе си от Кити.

— Просто побързай и ми дай да върша нещо.

— А дали си достатъчно квалифициран? Защото имам продукти точно за шест дузини. Не искам да се наложи да започвам отначало...

— Знам как се правят сладки!

— Добре тогава. Сложи тези парченца масло в купата на миксера.

— А после?

— После ще ти дам друга задача.

Той извърта очи и прави каквото му казвам.

— Значи, с това се занимаваш в петък вечер? Стоиш си у дома и печеш сладки по пижама?

— Правя и други неща — отвърщам, докато връзвам косата си на конска опашка.

— Например?

Още съм смаяна от внезапната му поява и не мога да мисля.

— Ами излизам.

— Къде?

— Господи, не знам! Спри да ме разпитваш, Питър. — Отмятам кичурите от очите си. Тук става доста горещо. Спокойно мога да изключа фурната, защото появата на Питър забави целия процес. С това темпо ще будувам цяла нощ. — Заради теб забравих на коя чаша с брашно съм. Сега ще започвам всичко отначало!

— Дай на мен — казва той и застава зад гърба ми.

Отдръпвам се от него.

— Не, не, аз ще го направя — отвърщам, а той клати глава и се опитва да вземе чашата, но аз не я пускам и брашното полита от нея във въздуха. И се посипва по нас. Питър започва да се хили, а аз надавам ужасен писък: — Питър!

Той така се смее, че не може да продума.

Скръствам ръце.

— Дано ми стигне брашното сега.

— Приличаш на баба — казва той и се смее.

— А ти приличаш на дядо. — Връщам брашното от купата пак в кутията.

— Всъщност наистина приличаш много на баба ми — казва той. — Не обичаш ругатните. Обичаш да печеш сладки. Стоиш си у дома в петък вечер. Еха, излизам с баба си. Господи!

Пак започвам да отмервам. Едно, две.



— Не си стоя вкъщи всяка петъчна вечер. — Три.

— Не съм те виждал навън. Не ходиш по купони. Едно време много излизахме заедно. Защо спря?

Четири.

— Ами... не знам. В прогимназията беше различно. — Какво иска да му кажа? Че Дженовев реши, че не съм достатъчно готина, затова отпаднах? Защо е толкова несъобразителен?

— Винаги съм се чудил защо спря да излизаш с нас.

На пет ли бях, или на шест?

— Питър! Пак обърках бройката!

— Имам такъв ефект над жените.

Извъртам очи и той се хили, но преди да е казал нещо друго, викам:

— Кити! Слез долу!

— Работя...

— Питър е тук! — Знам, че това ще свърши работа.

Точно след пет секунди Кити влетява в кухнята. Удря рязко спирачки и внезапно става срамежлива.

— Защо си тук?

— За да взема Лара Джийн. А ти защо не помагаш?

— Провеждах експеримент. Искаш ли да ми помогнеш?

Аз отговарям вместо него:

— Разбира се, че иска да ти помогне. — А на Питър казвам: — Разсейваш ме. Върви да помогнеш на Кити.

— Не знам дали ще искаш помощта ми, Катрин. Аз наистина разсейвам жените. Карам ги да губят бройката. — Смига ѝ и аз издавам задавен звук. — Защо не останеш тук да ни помогнеш?

— Ску-ка! — Кити се завърта и хуква по стълбите.

— Да не си посмяла да поръсваш с пудра захар, когато са готови! — крещя след нея. — Не си спечели това право!

Разбърквам маслото и Питър чука яйца в купата, когато татко се прибира.

— На кого е тази кола отвън? — пита той на влизане в кухнята. Спира рязко. — Здравей! — Звучи изненадан. Държи торбичка от „Китайското бистро на Чан“.

— Здравсти, тате — казвам аз, сякаш е съвсем нормално Питър Кавински да готви в нашата кухня. — Изглеждаш изморен.

Питър се изпъва и отговаря:  
— Здравейте, доктор Кови.  
Татко оставя торбичката на кухненската маса.  
— О, здравей — прочиства си гърлото. — Приятно ми е. Ти си Питър К., нали?  
— Точно така.  
— От старата тайфа — казва татко жизнерадостно и аз се свивам.  
— Какво правите, деца?  
— Приготвям къпкейкчета за разпродажбата на сладки в класа на Кити и Питър ми помага.  
Татко кима.  
— Гладен ли си, Питър? Взех доста. — Вдига торбичката. — Ло мейн със скарриди, пиле кун пао.  
— Всъщност с Лара Джийн щяхме да се отбием на купон у наш приятел — казва той. — Ако няма проблем? Ще я прибера рано.  
Преди татко да отговори, аз казвам на Питър:  
— Казах ти, че трябва да довърша къпкейкчетата.  
— С Кити ще ги довършим — намесва се татко. — Вие двамата вървете на рождения ден.  
Стомахът ми се свива.  
— Наистина няма проблем, татко. Аз трябва да ги направя; украсявам ги специално.  
— С Кити ще се справим. Ти върви се преоблечи. Ще продължа вместо теб.  
Отварям и затварям уста като риба.  
— Е, добре тогава. — Но не помръдвам, само стоя там, защото ме е страх да ги оставя двамата заедно.  
Питър ми се усмихва широко.  
— Чу човека. Всичко е уредено.  
„Не бъди толкова уверен, защото татко ще те помисли за арогантен“, мисля си аз.

\* \* \*

Има дрехи, които те карат да се чувстваш добре, когато ги облечеш, но има и дрехи, които носиш толкова често, защото много ги

харесваш, а сега ти се струват пълен боклук. Взираме се в дрешника си и всичко ми изглежда пълен боклук. Тревогата ми се подсилва от факта, че знам, че Джен ще е облякла точно каквото трябва, защото тя винаги облича точно каквото трябва. И аз също трябва да облека каквото трябва. Питър нямаше да дойде и да настоява толкова да идем на партито, ако не беше важно за него.

Обувам джинси и пробвам различни блузки — свободната кремава внезапно ми изглежда твърде скромна, дългият рошав пуловер с пингвина пък ми се струва детски. Тъкмо обувам сиви шорти с черни тиранти, когато някой чука на вратата ми. Замръзвам и се покривам с пуловера.

— Лара Джийн? — Питър е.

— Да?

— Почти готова ли си вече?

— Почти! Просто... слез долу. Ще дойда скоро.

Той въздъхва.

— Добре, ще ида да видя какво прави хлапето.

Когато чувам, че стъпките му се отдалечават, аз бързо пробвам една кремава блузка на точки, които са в тон с тирантите. Сладко е, но дали не е прекалено сладко? Прекалено? И черни чорапогащи ли да сложа, или черни чорапи до коляното? Марго казва, че така приличам на парижанка. Не е зле да си като парижанка. Изискано, романтично. Слагам барета, само за да видя ефекта, и веднага я хвърлям. Определено идва в повече.

Ще ми се Питър да не се беше залепил така за мен. Трябва ми време да планирам, да се подготвя. Но пък ако ме бе предупредил отрано, сигурно щях да измисля някакво извинение, за да не отида. Едно е да идеш в „Гарт и Танджи“ след училище, но на купон с всичките му приятели, да не споменаваме Дженевив?

Подскачам из стаята, търся чорапите до коляно, после търся шишенцето с ягодово червило, което прилича на ягодка. Господи, определено трябва да разчистя тази стая. Нищо не можеш да намериш.

Хуквам до стаята на Марго за голямата ѝ старомодна жилетка и подминавам отворената врата на Кити, където виждам Питър и Кити да лежат на пода и да се занимават с детската ѝ лаборатория. Ровя из чекмеджето с пуловерите на Марго, в което сега има тениски и къси

панталонки, защото тя взе повечето пуловери. Няма жилетка. Но на дъното има плик. Писмо от Джош.

Толкова много искам да го отворя. А знам, че не бива.

Внимателно, ама много внимателно, вадя писмото и го разтварям.

Скъпа Марго,

Ти казваш, че трябва да скъсаме, защото не искаш да отиваш в колеж, докато имаш гадже, искаш си свободата, не искаш нищо да те задържа обратно. Но и двамата знаем, че това не е истинската причина. Късаш с мен, защото правихме секс и се страхуваш да се сближиш още повече с мен.

Спирам да чета.

Не мога да повярвам. Крис е права, а аз греша. Марго и Джош са правили секс. Сякаш всичко, което съм си мислила, че знам, е точно обратното. Мислех си, че познавам добре сестра си, но се оказва, че не знам нищо.

Чувам Питър да ме вика:

— Лара Джийн! Готова ли си вече?

Бързо сгъвам писмото и го връщам в плика. Слагам го вътре и затръшвам чекмеджето.

— Идвам!

Стоим пред вратата на имението на Стив Бледъл. Стив от футболния отбор; той е по-известен с това, че има богат пастрок, който притежава дори самолет.

— Готова ли си? — пита ме Питър.

Бърша длани в панталонките си. Ще ми се да бях имала време да оправя по-добре косата си.

— Не съвсем.

— Тогава нека поговорим по стратегията. Ти само трябва да се държиш, все едно си влюбена в мен. Не би трябвало да е много трудно.

Извъртам очи.

— Ти си най-суетното момче, което познавам.

Питър се хили и свива рамене. Слага ръка на дръжката, но спира.

— Чакай — дърпа ластика от косата ми и го хвърля в двора.

— Хей!

— Спусната е по-добре. Довери ми се. — Той прокарва пръсти през косата ми и я бухва, а аз первам ръката му. После вади телефона от задния си джоб и ме снима.

Поглеждам го объркана, а той обяснява:

— В случай че Джен провери телефона ми. — Гледам го как слага снимката за тапет.

— Може ли да направим още една? — Косата ми не ми харесва.

— Не, на мен ми харесва. Хубава си. — Вероятно го казва само за да побързаме и да влезем вътре, но ми става приятно.

Докато влизам на купона с Питър Кавински, няма как да не изпитам внезапен прилив на гордост. Той е тук с мен. Или по-скоро аз съм тук с него?

Виждам я още щом влизаме — седи на дивана с приятелките си; пият от червени пластмасови чашки. Няма гадже на хоризонта. Тя вдига вежди към мен и прошепва нещо на Емили Нюсбаум.

— Здравстиии, Лара Джийн — провиква се Емили и ми прави знак с пръст. — Ела да седнеш при нас.

Понечвам да тръгна към тях, като мисля, че Питър е до мен, но той не е. Спрял е да поздрави някого. Поглеждам го паникьосана и той ми прави жест да вървя. С устни оформя: „Ти си на ход“.

Докато прекосявам сама стаята, сякаш прекосявам цял континент, а Джен и приятелките ѝ ме гледат.

— Здравейте, момичета — казвам пискливо и твърде детински. За мен няма място на дивана, затова кацам на страничната облегалка като птиче на телефонна жица. Не откъсвам очи от гърба на Питър: той е в другия край на стаята с момчета от отбора по лакрос. Сигурно е хубаво да си на негово място. Толкова спокоен, уверен в себе си, знае, че хората го чакат, например *Питър е тук, сега партито може наистина да започне*. Оглеждам стаята само за да правя нещо, и виждам Гейб и Даръл, а те ми махат много мило, но не идват. Имам чувството, че всички чакат и гледат, чакат да видят какво ще направи Дженевив.

Съжалявам, че дойдох.

Емили се навежда напред.

— Всички нямаме търпение да узнаем... какво става между теб и Кавински?

Знам, че е упълномощена от Джен да попита. Джен отпива от чашата си възможно най-небрежно, но чака отговора ми. Дали вече е пияна? От това, което съм чувала и знам за нея, напие ли се, става зла. Не съм го изпитвала на гърба си, но дочух това-онова. Носят се слухове.

Облизвам устни.

— Ами това, което казва Питър.

Емили пренебрегва думите ми, сякаш няма значение какво казва Питър.

— Искаме да го чуем от теб. Просто е много изненадващо. Как изобщо се случи? — Навежда се към мен, все едно сме приятелки.

Когато се колебая и се озъртам към Дженевив, тя се усмихва и извърта очи.

— Няма проблем, можеш да кажеш, Лара Джийн. С Питър приключихме. Не знам дали ти го е казал, но всъщност аз скъсах с него.

Кимам.

— И той така каза. — Не каза това, но аз вече знаех.

— Е, кога се събрахте? — опитва се да звучи небрежно, но знам, че отговорът ми е важен за нея. Опитва се да ме хване в лъжа.

— Съвсем наскоро.

— Колко скоро? — настоява тя.

Преглъщам.

— Точно преди да започне училище — казвам аз.

Нали с Питър така се разбрахме да казваме?

Очите ѝ светват и сърцето ми се свива. Сбъркала съм, но вече е твърде късно. Трудно е да не попаднеш в магията ѝ. Тя е от хората, които искаш да те харесат. Знаеш, че може да бъде жестока, виждал си я, но когато те гледа и ти обръща внимание, искаш да продължи. Свързано е с красотата ѝ, но има още нещо — нещо, което те привлича. Мисля, че е заради прозрачността ѝ — всичко, което си мисли или чувства, е изписано на лицето ѝ, а ако не е, ще го каже, защото тя говори каквото мисли.

Разбирам защо Питър е влюбен в нея от толкова време.

— Мисля, че е сладко — казва Джаневив и момичетата започват да говорят за някакъв концерт, за който се опитвали да вземат билети, а аз просто седя там, доволна, че не трябва да говоря повече, и се чудя как ли върви с къпкейкетата у дома. Надявам се, че татко не ги е препекъл. Няма нищо по-лошо от сухо къпкейкче.

Момичетата започват да говорят за костюмите за Хелоуин, а аз ставам и тръгвам към банята. Когато се връщам, виждам, че Питър седи в кожено кресло, пие бира и говори с Гейб. Няма къде да седна, мястото ми на дивана е заето. Сега какво?

Стоя там секунда и после го правя: правя, каквото би направило момиче, влюбено в Питър. Правя каквото Джаневив би направила. Тръгвам право към него и се тръшвам в скута му, все едно там ми е мястото.

Питър възкликва от изненада и изкашля бирата си.

— Здравсти!

— Здравсти! — отвърщам и го щипвам по носа, както направи едно момиче в един черно-бял филм.

Той се намества в креслото и ме поглежда, сякаш се опитва да не се разсмее, а аз се смущавам — романтично е да щипнеш момче по носа, нали? С периферното си зрение виждам, че Джаневив се звери в нас. Шепне нещо на Емили и излиза от стаята.

Успех!

\* \* \*

По-късно аз се наливам с черешова кола и гледам как Джаневив и Питър говорят в кухнята. Тя му говори тихо и напрегнато, посяга и докосва ръката му. Той се опитва да я отблъсне, но тя не се отказва.

Толкова съм хипнотизирана от гледката, че дори не забелязвам кога Лукас Крапф е дошъл при мен и отваря бутилка бира.

— Здравсти, Лара Джийн.

— Здравсти! — Облекчена съм да видя позната физиономия.

Стои до мен, облегли сме се на стената на трапезарията.

— За какво се карат?

— Кой знае? — отвърщам и се усмихвам тайничко. С надеждата, че е заради мен, и Питър ще е доволен, че планът ни най-сетне е проработил.

Лукас ми прави знак с пръст да се приближа и шепне:

— Скандалът не е добър знак, Лара Джийн. Означава, че още ти пука. — Дъхът му мирише на бира.

Хм. На Джаневив определено още ѝ пука. Сигурно и на Питър.

Лукас ме погалва нежно по главата.

— Просто внимавай.

— Благодаря ти.

Питър излиза от кухнята и казва:

— Готова ли си да тръгваме? — Не изчаква да му отговоря; просто тръгва, раменете му са сковани.

Прегръщам Лукас.

— Ще се видим в понеделник, Лукас! — И забързвам след Питър.

Той още е ядосан; разбирам по начина, по който пъха ключа в запалването.

— Господи, тя ме подлудява! — Толкова е напрегнат, че от него се излъчва енергия на вълни. — Какво си ѝ казала?

Сковавам се на мястото си.

— Тя ме попита откога сме заедно и аз ѝ казах, че точно преди да започне училище.



Питър изстенва.

— Тръгнахме през първия уикенд.

— Но... вие вече бяхте скъсали.

— Да, да — свива рамене. — Както и да е. Стореното-сторено.

Облекчена, аз щраквам колана си и събувам обувките.

— За какво се карахте тази нощ?

— Не се тревожи за това. Свършила си добра работа. Тя изгаря от ревност.

— Еха. — Стига да не изгори мен.

Пътуваме в тъмното и мълчим. После аз питам:

— Питър, как разбра, че обичаш Джаневив?

— Господи, Лара Джийн. Защо задаваш такива въпроси?

— Защото съм любопитна по природа. — Извъртам огледалото му и започвам да си сплитам косата. — И защото може би това е въпросът, който трябва да си зададеш. Защо те е страх да отговаряш на подобни въпроси?

— Не ме е страх!

— Тогава защо не отговориш?

Той замълчава и аз съм почти сигурна, че няма да отговори, но след дълга пауза, в която въпросът ми просто си виси във въздуха, казва:

— Не знам дали някога съм обичал Джаневив. Откъде мога да знам какво е да обичаш? Аз съм на седемнайсет, за бога.

— Не си чак толкова млад. Преди сто години хората са се женили на тази възраст.

— Да, преди електричеството и интернет. Преди сто години осемнайсетгодишните момчета са се сражавали във войни с байонети и са отнемали живот! Преживявали са доста, докато станат на нашата възраст. Какво знаят хлапета като нас за любовта и живота? — Никога не съм го чувала да говори така — сякаш наистина го е грижа за нещо. Мисля, че още е под влияние на скандала с Джаневив.

Извивам косата си на кок и я закрепвам с ластик.

— Знаеш ли като кого говориш? Като дядо ми. Освен това мисля, че шикалкавиш, защото не искаш да отговориш на въпроса ми.

— Отговорих, просто отговорът не ти хареса.

Спираме пред нашата къща. Питър изгасва двигателя, което означава, че иска да поговорим още малко. Затова не скачам веднага от

колата, слагам чантата в скута си и започвам да ровя за ключовете на светлината от горния етаж. Господи! Да седя в черното ауди на Питър Кавински. Нима всяко момиче не е мечтало за това още от началото на света? Не точно за Питър Кавински, или може би точно за Питър Кавински.

Той отпуска глава на облегалката и затваря очи.

— Знаеш ли, че когато хората се карат, това означава, че още държат един на друг? — Той не отговаря и добавям: — Дженевив явно наистина ти е влязла под кожата.

Очаквам да отрече, но той не го прави, а казва:

— Така е, но ми се ще да не беше. Не искам да съм нечия собственост. Или да принадлежи на някого.

Марго би казала, че принадлежи на самата себе си. Кити би казала, че не принадлежи на никого. Предполагам, че аз бих казала, че принадлежи на сестрите си и на татко, но това невинаги е така. Да принадлежи на някого — не го знаех, но като се замисля сега, май че винаги точно това съм искала. Наистина да принадлежи на някого и той на мен.

— Значи, затова го правиш — отчасти питам, но не съвсем. — Да й докажеш, че не принадлежиш на нея. Че не си с нея — Спирам. — Мислиш ли, че има разлика? Да си с някого и да принадлежиш?

— Разбира се. Едното е по избор; другото не.

— Трябва много да я обичаш, за да си създаваш толкова неприятности.

Той изсумтява.

— Много си романтична.

— Мерси — отвърщам, макар да знам, че не е комплимент. Казвам го само като закачка.

Разбирам, че съм успяла, защото той отвърща кисело:

— Какво знаеш ти за любовта, Лара Джийн? Дори не си имала приятел.

Изкушавам се да си измисля някой, момче от летен лагер, от друг град или някъде си. *Казва се Клинт*, е на върха на езика ми. Но ще е твърде унижително, защото той ще разбере, че лъжа; вече му казах, че не съм излизала с момче преди. А и дори да не му бях казала, много по-жалко е да си измислиш гадже, отколкото да признаеш истината.

— Не, не съм имала приятел. Но познавам много хора, които са имали, а никога не са се влюбвали. Аз съм била влюбена. — Точно затова го правя.

Питър сумти.

— В кого? В Джош Сандерсън? В този бастун?

— Не е бастун — мръщя се аз. — Ти дори не го познаваш.

— Всеки дори с едно око и половин мозък ще види, че този тип е бастун.

— Наричаш сестра ми едноока и безмозъчна? — питам аз. Ако каже и една лоша дума за сестра ми, дотук бяхме. Приключваме с тази история. Не ми е притрябвал чак толкова.

Той се смее.

— Не. Казвам, че ти си такава!

— Знаеш ли какво? Размислих. Ти явно никога не си обичал друг, освен себе си. — Опитвам се да отворя вратата, но е заключена.

— Лара Джийн, просто се шегувах. Стига.

— Ще се видим в понеделник.

— Чакай, чакай. Първо ми кажи нещо. — Той се обляга в седалката си. — Как така никога не си излизала с момче?

Свивам рамене.

— Не знам... защото никой не ме е канил?

— Глупости. Знам със сигурност, че Мартинес те е поканил на бала, но ти си отказала.

Изненадана съм, че знае това.

— Ама какво ви става на вас, момчетата, че се наричате по фамилия? Толкова е... — опитвам се да намеря правилната дума. — Превзето?

— Не сменяй темата.

— Предполагам, че отказах, защото се изплаших. — Взирам се през прозореца и прокаравам пръст по стъклото, пиша М — като Мартинес.

— От Томи?

— Не. Харесвам Томи. Не е заради това. Плашещо е, когато стане наистина. Когато не просто си мислиш за някого, ами пред теб има истински човек с... очаквания. И желаниа. — Накрая поглеждам Питър и съм изненадана от вниманието, с което ме слуша; очите му изглеждат напрегнати и концентрирани върху мен, сякаш наистина се

интересува от това, което казвам. — Дори когато много съм харесвала момче, дори когато съм го обичала, винаги съм предпочитала да съм със сестрите си, защото там принадлежа.

— Чакай. Ами сега?

— Какво сега? Е, теб не те харесвам по този начин, така че...

— Добре — отвърща Питър. — Само не си падай отново по мен, става ли? Не ми трябват още влюбени момичета. Изтощително е.

Изсмивам се.

— Толкова си самовлюбен.

— Шегувам се — възразява той, но не се шегува. — Какво хареса в мен, между другото? — Усмивка се наперено, уверен в чара си.

— Честно ли? Всъщност не можех да определя.

Усмивката повяхва и после се стабилизира, но вече не е така уверена.

— Казваш, че било, защото карам хората да се чувстват специални. Ти... каза, че било, защото съм добър танцьор и съм помагал по физика на Джефри Сътълман!

— Еха, ти май си запомнил всяка дума от онова писмо? — дразня го. Доставя ми малко, злобарско удоволствие да видя как усмивката му угасва напълно. Но то веднага е последвано от разкаяние, защото съм го наранила без причина. Какво ме кара да искам да го наранявам? За да оправя положението, бързо добавям: — Не, вярно е. Тогава в теб наистина имаше нещо.

Май че влоших нещата още повече, защото той потрепва.

Не знам какво друго да кажа, затова отварям вратата и слизам.

— Благодаря, че ме докара, Питър.

Когато влизам вкъщи, отивам в кухнята да проверя къпкейкетата. Те са опаковани във фолио в моята кошница. Пудрата захар е малко рошава и пръчиците са пръснати безразборно, но общо взето, изглеждат доста добре. Какво облекчение. Поне Кити няма да се срамува на разпродажбата заради мен!

От: Марго Кови <mcovey@st-andrews.ac.uk>

До: Лара Джийн Кови larajeansong@gmail.com

Как върви училището? Записа ли се вече в нови клубове? Помисли за включване в „Литературно списание“ или в „Модел на ООН“. Освен това не забравяй, че корейският Ден на благодарността е тази седмица. Трябва да се обадиш на баба, иначе ще се ядоса! Липсват ми.

П. П. Моля те, изпрати ми „Орео“! Липсват ми нашите състезания по целене на коша.

С обич,

М

От: Лара Джийн Кови <larajeansong@gmail.com>

До: Марго Кови mcovey@st-andrews.ac.uk

В училище всичко е наред. Още няма нови клубове, но ще видим. Вече съм си записала в календара да се обадя на баба. Не се тревожи за нищо, държа всичко под контрол!

xx

## 39

Майката на Питър има антиквариат, който се нарича „Линдън и Уайт“ и се намира на павирана улица в центъра. Продава предимно мебели, но има и кутийки за бижута, подредени по десетилетия. Любимото ми десетилетие е началото на двайсети век. Харесала съм си едно златно сърчице с малко диамантче в центъра; прилича на звезден прах. Струва четиристотин долара. Магазинът е точно до книжарницата „Макколс“, затова, когато ходя в нея, понякога го посещавам. Винаги очаквам вече да го няма, но той си е там.

\* \* \*

Веднъж купихме на мама златна брошка във формата на детелина от четирийсетте за Деня на майката. С Марго продавахме лимонада всяка събота в продължение на месец и успяхме да спестим шестнайсет долара за нея. Помня колко горди бяхме, когато показахме парите на татко, опаковани спретнато в найлонова торбичка. Тогава си мислех, че ние сме платили големия дял, а той е добавил малко. Сега осъзнавам, че брошката струва много повече от шестнайсет долара. Трябва да попитам татко колко всъщност струва. Но май че не искам да знам. Може би е по-хубаво да не знаеш. Погребахме я с нея, защото ѝ беше любимата.

Стоя над витрината и докосвам с пръст стъклото, когато Питър се появява от дъното на магазина.

— Здравсти! — казва, изненадан.

— Здравей! — отвърщам. — Какво правиш тук?

Поглежда ме, сякаш съм глупачка.

— Магазинът е на мама, не помниш ли?

— О, вярно. Просто никога не съм те виждала тук. Тук ли работиш?

— Не, трябваше да доставя нещо. Сега мама казва, че трябва да взема две кресла от Хънтсбърг утре — казва той намусено. — Два часа до там и обратно. Дразнещо е.

Кимам с разбиране и се отдалечавам от витрината. Преструвам се, че разглеждам един глобус в розово и черно. Марго ще го хареса. Ще е хубав подарък за Коледа. Завъртам го лекичко.

— Колко струва този глобус?

— Колкото пише на етикета. — Питър опира лакти на витрината и се навежда напред.

— Трябва да дойдеш.

Поглеждам го.

— Къде?

— Да докараме креслата.

— Нали току-що каза, че било дразнещо да ходиш там.

— Да, сам. Ако дойдеш и ти, няма да е толкова дразнещо.

— О, благодаря.

— За нищо.

Извъртам очи. Питър казва „за нищо“ на всичко. „Не, Питър, това не беше искрено «благодаря», затова не е нужно да казваш «за нищо».“

— Е, ще дойдеш ли, или?

— Или какво?

— Хайде де! Ще взема креслата от разпродажба в едно имение. Собственикът е бил нещо като отшелник. Нещата са стояли там повече от петдесет години. Обзалагам се, че нещо ще ти хване окото. Ти обичаш стари вещи, нали?

— Да — отвръщам, изненадана съм, че знае това. — Всъщност винаги съм искала да ида на разпродажба в имение. Как е починал собственикът? Колко време е минало, преди да го намерят.

— Господи, зловеща си! — Той потреперва. — Знаеше ли, че имаш такива заложи?

— Аз имам много заложи — казвам и се навеждам напред. — Е? Как е умрял?

— Не е умрял, откачалке. Просто е стар. Семейството му го изпраща в старчески дом. — Вдига вежди към мен. — Е, ще те взема утре в седем.

— В седем? Не спомена, че ще тръгнем в седем в събота!

— Извинявай — отвърща разкаяно. — Трябва да ида рано, преди да са разграбили всички хубави неща.

\* \* \*

Тази вечер опаковам обяд за Питър и за мен. Правя сандвичи с печено телешко, сирене, домати и майонеза за мен, и горчица за него. Той не обича майонеза. Странни неща научаваш в една фалшива връзка.

Кити връхлита в кухнята и се опитва да грабне една половинка от сандвич. Плясвам я по ръката.

— Не е за теб.

— За кого е тогава?

— Това е обяда ми за утре. За мен и Питър.

Тя се качва на стол и ме гледа как опаковам сандвичите в промазана хартия. Те изглеждат много красиви в хартията и найлоновите торбички. Използвам такава хартия при всяка възможност.

— Харесвам Питър — казва Кити. — Той е много различен от Джош, но го харесвам.

Вдигам очи.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Много е забавен. Постоянно се шегува. Сигурно наистина си влюбена, щом му правиш сандвич. Когато Марго и Джош започнаха да ходят, тя постоянно правеше макарони с три сирена, защото са му любимите. Питър какво обича?

— Ами... не знам. Май обича всичко.

Кити ме поглежда косо.

— Ти си му гадже, а не знаеш коя е любимата му храна.

— Знам, че не обича майонеза.

— Защото майонезата е гадна. И Джош мрази майонеза.

Усещам пробождане. Джош наистина мрази майонеза.

— Кити, той липсва ли ти?

Тя кима.

— Ще ми се още да идваше. — По лицето ѝ преминава копнеж и тъкмо понечвам да я прегърна, когато тя слага ръце на хълбоците си.



— Само не използвай всичкото печено телешко, защото ще ми трябва за обяд през седмицата.

— Ако не стигне, ще направя салата с риба тон.

— Внимавай в картинката — казва Кати и изхвърча от кухнята.

— Какво?

*Откъде учи такива неща?*

\* \* \*

В седем и половина седя до прозореца и чакам Питър. Държа кафява хартиена торбичка с нашите сандвичи и фотоапарата си, в случай че видя нещо интересно. Представям си порутено сиво старо имение, като от филмите на ужасите, с порта и тинесто езеро или лабиринт от храсти.

Миниванът на майката на Питър спира пред нас в седем четиридесет и пет, което е дразнещо. Можех да поспя още цял час. Хуквам към колата, скачам вътре и преди да кажа и дума, той започва:

— Извинявай, извинявай, но виж какво съм ти донесъл. — Подава ми поничка в салфетка, още е топла. — Отбих се специално за нея точно когато отваряха в седем и половина. С мока глазура е.

Отчупвам парченце и го пъхам в устата си.

— Ммм!

Той ме поглежда крадешком и потегля.

— Е, струваше си да закъснея, нали?

Кимам и отхапвам голяма хапка.

— Определено си струваше — казвам с пълна уста. — Имаш ли вода?

Подава ми наполовина пълна бутилка и аз я изпивам.

— Това е най-хубавата поничка, която съм яла.

— Добре. — После ме поглежда и се смее. — Имаш захар по цялото лице.

Бърша устата си с другата страна на салфетката.

— И по бузите — добавя той.

— Добре де, добре. — После замълчава и аз се изнервям. — Може ли да пуснем музика? — Понечвам да извадя телефона си.

— Всъщност, ако нямаш нищо против, искам известно време да е тихо? Не мога да търпя музика, преди кофеинът да е оказал ефекта си.

— О... разбира се. — Не съм сигурна дали това означава, че иска и аз да мълча. Нямах да се съглася да тръгна на тази малка екскурзия, ако знаех, че ще трябва да мълча.

Питър изглежда спокоен, сякаш е капитан на рибарски кораб и ние се носим кротко наред морето. Само че не кара никак кротко; кара доста бързо.

Мълча около десет секунди и питам:

— Това означава ли, че искаш да мълча?

— Не, просто не искам музика. Ти говори колкото желаеш.

— Добре. — Тогавата замълчавам, защото ти става неловко, когато някой ти каже да говориш колкото желаеш. — Коя е любимата ти храна?

— Аз обичам всичко.

— Но коя е *любимата ти*! Например най-любимата от любимите. Макарони със сирене или, ммм, пържено пиле, пържола или пица?

— Обичам ги всичките. Еднакво.

Въздъхвам огорчена. Защо не може да схване понятието за любимо нещо?

Той имитира въздишката ми и се смее.

— Хубаво де. Обичам препечена филийка с канела. Това ми е любимото.

— Препечена филийка с канела? — повтарям. — Харесваш препечена филийка с канела повече от омари? Повече от чийзбургер?

— Да.

— Повече от *барбекю*?

Той се колебае. После казва:

— Да! Сега спри да разколебаваш избора ми. Държа на него.

Свивам рамене.

— Добре. — Изчаквам, давам му възможност да ме попита коя е моята любима храна, но той не го прави. Затова сама си казвам:

— Моята любима храна е тортата.

— Каква торта?

— Няма значение. Всякаква.

— Ти току-що ми се скара, че не искам да избира едно нещо — започна той.

— Трудно е да избереш един вид! — избухвам аз. — Искам да кажа, че има кокосова торта с бяла глазура, която прилича на снежна топка — много я харесвам. Но има и чийзкейк, лимонова торта, морковена торта. Има и червена кадифена торта с глазура от крема сирене, шоколадова торта с шоколадов ганаш. Някога ял ли си торта със зехтин.

— Не, звучи странно.

— Много, много е хубава. Много сочна и вкусна. Ще ти направя.

Питър пъшка.

— Заради теб огладнях. Трябваше да взема цяла торба понички.

Отварям кафявата кесия и вадя неговия сандвич. Изписала съм с тънкописец „П“ на него, за да знам кой за кого е.

— Искаш ли сандвич?

— Направила си го за мен?

— Е, направила съм и за себе си. Щеше да е грубо да взема само един и да го ям пред теб.

Приема сандвича и го яде, без да го разопакова целия.

— Хубав е — кима. — Каква горчица е това?

Отвърщам доволна:

— Бирена горчица. Татко я поръчва от някакъв моден каталог. Той много си пада по готвенето.

— А ти няма ли да изядеш твоя?

— Ще го оставя за по-късно.

На половината път Питър започва да криволичи из трафика и все поглежда часовника на таблото.

— Защо бързаш толкова?

— Заради семейство Епщайн — казва той, впил пръсти във волана.

— Кой са те?

— Те са възрастна двойка, имат антиквариат в Шарлътсвил. Последния път Фил отиде пет минути преди мен и омете всичко. Днес няма да позволя това.

Впечатлена съм.

— Еха, нямах представа, че този бизнес е толкова суров.

Той се ухилва знаещо и пита:

— Не е ли всеки бизнес такъв?  
Извъртам очи към прозореца. Питър си е Питър.

\* \* \*

Чакаме на светофар, когато Питър внезапно изправя гръб и казва:  
— О, по дяволите! Епщайн!

Задрямала съм, отварям рязко очи и викам:

— Къде са? Къде?

— В червения бус! Две коли пред нас. — Опъвам врат да ги видя. Сивокоса двойка, може би на шейсет или седемдесет години. Трудно е да се прецени от разстояние.

Още щом светва зелено, Питър дава газ и потегля рязко, аз викам: „Давай, давай!“, и ние прелетяваме покрай Епщайн. Сърцето ми препуска лудо, не мога да се сдържа да не покажа глава от прозореца и да изкрещя, защото тръпката е невероятна. Косата ми се развява на вятъра и знам, че ужасно ще се оплете, но не ми пука.

— Да!

— Ти си откачена — казва Питър и ме дърпа вътре за подгъва на ризата. Гледа ме, както в деня, когато го целунах в коридора. Сякаш съм се оказала не такава, за каквата ме е мислел.

Спираме пред къщата, където вече са паркирани няколко коли. Извивам врат, за да я огледам хубаво. Очаквах имение с порти от ковано желязо и може би един-два гаргойла, но това си е най-нормална къща. Вероятно изглеждам разочарована, защото, докато паркира колата, Питър ми казва:

— Не съди за разпродажбата по къщата. Виждал съм всякакви съкровища в най-обикновени къщи и всякакви боклуци в страхотни къщи.

Слизам и се навеждам да си вържа обувката.

— Побързай, Лара Джийн! Епщайн ще са тук всеки момент! — Сграбчва ръката ми и хукваме по алеята; дишам тежко, докато се мъча да не изоставам. Краката му са много по-дълги от моите.

Още щом влизаме, той отива право при един мъж в костюм, а аз се навеждам и се опитвам да овладее дъха си. Неколцина души се мотаят наоколо и оглеждат мебелите. В средата на стаята има дълга

маса с порцеланови чаши и украшения. Отивам до нея да огледам по-добре. Харесва ми една малка каничка за сметана с розови пъпчици, но не съм сигурна дали може да я докосна и да видя колко струва. Вероятно е много скъпа.

Виждам и голяма кошница със стари коледни картички в нея, пластмасови дядоколедовци и рудолфци и стъклени украшения. Ровя из нея, когато Питър идва при мен с огромна усмивка на лицето.

— Мисията изпълнена. — Кима към по-възрастна двойка, които оглеждат дървен бюфет. — Епщайн — шепне ми.

— Ти ли взе креслата? — провиква се господин Епщайн.

Опитва се да звучи небрежно, но ръцете му са на хълбоците и стои много скован.

— Знаеш, че ги взех — вика му Питър. — Късмет следващия път. — А на мен казва: — Видя ли нещо готино?

— Много неща. — Вдигам един яркорозов елен. Стъклен е, с електриковосин нос. — Това ще изглежда страхотно на моята тоалетка. Ще попиташ ли човека колко струва?

— Не, но ти можеш. Ще е добре да се научиш да преговаряш. — Хваща ме за ръка и ме води при човека с костюма. Той попълва някакви документи на клипборд. Изглежда много зает и важен. Не съм сигурна, че изобщо тук ми е мястото. Мисля си, че еленът не ми е притрябвал особено.

Но Питър ме гледа с очакване, затова се прокашлям и питам:

— Извинете, сър, колко струва този елен?

— Той е част от комплект — отвръща мъжът.

— О, извинете, но какъв комплект?

— Това означава, че трябва да купите всички украшения. Седемдесет и пет долара. Те са антикварни.

Понечвам да се оттегля.

— Благодаря все пак.

Питър ме дърпа обратно и му се усмихва очарователно.

— Не може ли да го включите към креслата? Подарък към покупката?

Мъжът въздъхва.

— Не искам да ги деля. — Обръща се, за да прелисти клипборда.

Питър ми хвърля поглед в смисъл: „Нали ти искаш елена, трябва да настояваш“. Отвръщам с поглед, който казва: „Не го искам чак

толкова много“, той клати твърдо глава и ме бута към мъжа.

— Моля ви, сър. Ще ви дам десет долара за него. Никой няма да забележи, че липсва елен. А и вижте, крачето му е малко нащърбено отдолу? — Вдигам фигурката.

— Добре, добре. Вземай го — казва мъжът намусено и аз засиявам, понечвам да извадя портмонето си, но той ми махва с ръка.

— Благодаря ви! Много ви благодаря. — Притискам елена към гърдите си. Може би пазарлъкът все пак не е чак толкова труден, колкото предполагах.

Питър ми смига и казва на човека:

— Ще докарам колата по-близо, за да натоваря креслата.

Излизат навън, а аз оставам вътре и разглеждам снимките в рамки по стените. Чудя се дали и те се продават. Някои изглеждат доста стари: черно-бели снимки на мъже с костюми и шапки. На една има момиченце с рокля за първо причастие, бяла, с дантелка, като сватбена рокля. Момичето не се усмихва, но в очите му има пакостливо пламъче, което ми напомня за Кити.

— Това е дъщеря ми Патриша.

Обръщам се. Виждам възрастен мъж с тъмносин пуловер и джинси. Обляга се на стълбището и ме наблюдава. Изглежда много крехък, кожата му е бяла и тънка като хартия.

— Тя живее в Охайо. Счетоводителка е. — Още се вира в мен, сякаш му напомням на някого.

— Имате хубава къща — казвам, макар че не е така.

Стара е и има нужда от основно почистване, но нещата в нея са прекрасни.

— Вече е празна. Всичките ми вещи са продадени. Не можеш да ги отнесеш със себе си, нали знаеш.

— Имате предвид, когато умрете? — прошепвам.

Той ме гледа свирепо.

— Не, в старческия дом.

Упс!

— Така е — отвърщам и се засмивам, както винаги когато се почувствам неловко.

— Какво държиш в ръката си?

Вдигам еленчето.

— Това. Той, мъжът с костюма, ми го даде. Искате ли си го? Не съм платила за него. Част е от комплект.

Старецът се усмихва и бръчките по тънката му кожа стават по-дълбоки.

— Беше любимият на Пати.

Подавам му го.

— Може би тя ще иска да го задържи?

— Не, вземи го. Твой е. Тя дори не си направи труда да ми помогне да се изнеса. — Кима сприхаво. — Искаш ли още нещо? Имам сандък, пълен със старите й дрехи.

Опа! Семейна драма. Най-добре да не се забърквам. Но пък стари дрехи! Изкушаващо е.

\* \* \*

Питър ме заварва седнала с кръстосани крака на пода в музикалния салон да ровя из стар сандък. Господин Кларк дреме на дивана до мен. Открих къса рокличка с цвят на захарен памук, по който много си падам, и една риза без ръкави с копчета и на малки маргаритки, която може да се върже на кръста.

— Виж, Питър! — Вдигам роклята. — Господин Кларк ми каза, че мога да я взема.

— Кой е господин Кларк? — пита Питър и гласът му изпълва стаята.

Посочвам към стареца и слагам пръст на устните си.

— Най-добре да се махаме от тук, преди ръководителят на разпродажбата да е видял, че той раздава неща безплатно.

Ставам бързо.

— Довиждане, господин Кларк — казвам не много високо.

Вероятно е най-добре да го оставя да поспи. Беше много изтощен, докато ми разказваше за развода си.

Господин Кларк отваря очи.

— Това твоят младеж ли е?

— Не, не съвсем — отвърщам аз, а Питър ме прегръща през раменете и казва:

— Да, аз съм нейният младеж.

Не ми харесва как го изрича, сякаш се подиграва. И с мен, и с господин Кларк.

— Благодаря ви за дрехите, господин Кларк — казвам аз, той изправя гръб и посяга към ръката ми. Подавам му я и той я целува, устните му са като сухи пеперудени крилца.

— Няма защо, Пати.

Махам му за довиждане и грабвам придобивките си. Докато излизаме от къщата, Питър ме пита:

— Коя е, Пати?

Преструвам се, че не съм го чула.

Сигурно съм заспала след две секунди от вълненията през деня, защото следващото, което си спомням, е, че паркираме на нашата алея. Питър ме разтърсва за рамото и казва:

— Пристигнахме, Лара Джийн.

Отварям очи. Стискам роклята и ризата до гърдите си като детско одеялце, а еленът е в скута ми. Моите нови съкровища. Имам чувството, че съм ограбила банка и съм се измъкнала безнаказано.

— Благодаря ти за днес, Питър.

— Благодаря ти, че дойде с мен. — После съвсем внезапно добавя: — О, забравих да те попитам нещо. Мама иска да дойдеш на вечеря утре.

Зяпвам от изумление.

— Казал си на майка си за нас?

Той ме поглежда укоризнено.

— Кити знае за нас. Освен това с мама сме близки. Ще сме само тя, аз и брат ми, Оуен. Ако не искаш, не идвай. Но да знаеш, че мама ще реши, че е много невъзпитано от твоя страна.

— Искам само да кажа... че колкото повече хора знаят, толкова по-трудно ще е за нас. Трябва да ограничим лъжите до възможно най-тесен кръг.

— Откъде знаеш толкова много за лъжите?

— О, като малка постоянно лъжех. — Не мислех за тях като за лъжи обаче, а като за игра на преструвки. Казах на Кити, че е осиновена и истинското ѝ семейство е част от пътуващ цирк. Затова тя се зае с гимнастика.



Не съм сигурна как трябва да се облека за вечеря у Питър. В магазина майка му изглежда много изискана. Не искам да си мисли за всичко, което ми липсва, в сравнение с Дженевив. Изобщо не разбирам защо трябва да се срещам с нея.

Но искам да ме хареса.

Ровя из дрешника си, после и в дрешника на Марго. Най-сетне избирам кремав пуловер, блуза с висока бяла якичка и жълто-зелена разкроена пола. Чорапогащи и равни обувки. Слагам и малко грим, макар че почти не ползвам. Нанасям прасковен руж и се опитвам да си сложа сенки, но накрая измивам всичко и започвам отначало, този път само със спирала и гланц за устни.

Отивам да се покажа на Кити и тя обявява:

— Прилича на униформа.

— В добрия смисъл ли?

Тя кима.

— Сякаш работиш в готин магазин.

Преди Питър да дойде, проверявам на компютъра коя вилица за какво да използвам, за всеки случай.

\* \* \*

Странно е. Седя до масата в кухнята на Питър и имам чувството, че живея нечий друг живот. Оказа се, че майка му е направила пици, затова не е нужно да се притеснявам за вилиците. А и къщата им не е модерна отвътре; най-обикновена и симпатична. На плота в кухнята има истински уред за биене на масло, снимки на Питър и брат му в дървени рамки по стените и покривки на бели и червени квадратчета.

На плота за закуска има много топинги за пицата — не само с пеперони и наденица, с гъби и чушки, но и със сърцевини от артишок, маслини каламата, прясна моцарела и цели скилидки чесън.

Майката на Питър е мила. По време на вечерята постоянно добавя салата в чинията ми и аз продължавам да ям, въпреки че вече съм сита. Веднъж я хванах да ме гледа, беше се усмихнала много мило. Когато се усмихва, прилича на Питър.

По-малкият му брат се казва Оуен. Той е на дванайсет. Прилича на умалено копие на Питър, но не говори много. Не е общителен като него. Оуен грабва парче пица и го пъха в устата си, въпреки че е твърде горещо. Пухти, издиша топлия въздух и едва не изплюва парчето в салфетката си, а майка им казва:

— Да не си посмял, Оуен. Имаме гостенка.

— Остави ме на мира — мърмори Оуен.

— Питър казва, че имаш две сестри — казва госпожа Кавински с ослепителна усмивка. Реже парче маруля на хапки. — Майка ти сигурно е много щастлива с три момиченца.

Отварям уста да отговоря, но Питър ме изпреварва:

— Майката на Лара Джийн е починала, когато тя е била малка. — Казва го, сякаш тя би трябвало да го знае, и майка му се смущава.

— Много съжалявам. Ще го запомня.

Бързо се намесвам:

— Тя наистина беше щастлива с три момичета. Бяха сигурни, че малката ми сестра Кити ще е момче, а мама каза, че толкова е свикнала с момичета, че се притеснява как ще се справи с момче. Затова беше много облекчена, когато Кити се оказа момиче. Ние със сестра ми Марго също; всяка нощ се молехме да имаме сестра, а не брат.

— Хей, какво им е лошото на момчетата? — възразява Питър.

Госпожа Кавински се усмихва. Слага още едно парче пица в чинията на Оуен и казва:

— Вие сте варвари. Диви животинчета. Обзалагам се, че Лара Джийн и сестрите ѝ са ангелчета.

Питър сумти.

— Е... Кити може би донякъде е малко варварка — признавам аз. — Но аз и голямата ми сестра Марго сме доста добри.

Госпожа Кавински взема салфетката си и се опитва да изтрие доматения сос от лицето на Оуен, но той перва ръката ѝ.

— Мамо!

Когато тя става да донесе другата пица от фурната, Питър ми казва:

— Видя ли как го глези?

— Теб те глези още повече — протестира Оуен, а на мен мърмори: — Питър дори не знае как се готви супа с фиде.

Смея се.

— А ти знаеш ли?

— Ами да, готвя си я от години.

— И аз обичам да готвя — казвам и отпивам от чая с лед. — Ще трябва да дадем на Питър един урок по готварство.

Оуен ме поглежда и казва:

— Носиш повече грим от Дженевив.

Свивам се, сякаш ме е зашлевил. Сложила съм само спирала! И малко блясък на устните! Много добре знам, че Дженевив слага бронзант, сенки и фон дьо тен всеки ден. Освен това спирала, очна линия и червило!

Питър бързо се намесва:

— Млъкни, Оуен.

Хлапето се подхилва. Присвивам очи. Само няколко години е по-голям от Кити! Навеждам се напред и размахвам ръка пред лицето си.

— Това е естествено. Но ти благодаря за комплимента, Оуен.

— Няма защо — отвръща, също като брат си.

\* \* \*

На път за дома питам:

— Питър?

— Да.

— Няма значение.

— Какво? Питай де.

— Ами... родителите ти разведени ли са?

— Да.

— Често ли виждаш баща си?

— Не.

— О, ясно. Просто се чудех.

Той ме поглежда с очакване.

— Какво? — питам го.

— Чакам следващия въпрос. Никога не спираш само с един.

— Е, липсва ли ти?

— Кой?

— Баща ти!

— О, не знам. Мисля, че повече ми липсва миналото. Когато бяхме заедно — той, мама, аз и Оуен. Бяхме като отбор. Той идваше на всеки мач по лакрос. — Замълчава. — Просто... се грижеше за всичко.

— Предполагам, че така правят всички бащи.

— Сега го прави за новото си семейство — казва Питър делово, без горчивина. — Ами ти? Майка ти липсва ли ти?

— Понякога, когато се замисля за това. — Внезапно добавям: — Знаеш ли какво ми липсва? Когато ме къпеше. Как ми миеше косата. Не мислиш ли, че това е най-прекрасното усещане, да ти мият косата? Топлата вода, мехурчетата, пръстите в косата ти. Толкова е хубаво.

— Да, така е.

— Понякога изобщо не мисля за нея, а после... а после ми идва някаква мисъл, например чудя се какво би мислила за мен сега? Тя ме познаваше само като малко момиче, а вече съм тийнейджърка и се чудя, ако ме види сега на улицата, дали ще ме познае?

— Разбира се, че ще те познае. Тя ти е майка.

— Знам, но много съм се променила. — Той изглежда смутен и аз разбирам, че съжالياва, че се е оплаквал заради баща си, защото баща му поне е жив. А после, тъй като ме поглежда, сякаш ме съжالياва, аз изправям гръб и казвам важно: — Аз съм много зряла.

Той се усмихва.

— О, така ли?

— Да, много съм изтънчена, Питър.

Когато той ме оставя пред нас, точно преди да слеза от колата, казва:

— Мисля, че мама те хареса.

Става ми много приятно. За мен винаги е било важно майките на хората да ме харесват.

Точно това обичах най-много, когато гостувах на Джаневив — да стоя при майка ѝ. Уенди беше толкова изискана. Носеше копринена блуза, хубав панталон и огърлица дори у дома. Съвършена коса, винаги гладка. Джаневив има нейната коса, но не и идеално правия нос на майка си. Носът на Джаневив има лека гърбица в основата, но според мен това я прави още по-привлекателна.

— Между другото, ти определено не носиш повече грим от Джен. Тя винаги цапаше белите ми тениски с бронзант.

За човек, който е преодолял Джневив, той определено говори твърде много за нея. Но не е само той. И аз мисля за нея. Дори когато я няма, пак е тук. Това момиче определено има доста широк обхват.

## 41

В час по химия Питър ми пише бележка:

Може ли да дойда довечера да учим за теста?

Отговарям:

Не помня да сме включвали това в договора.

След като го прочита, той се обръща и ме поглежда, засегнат. Оформям с устни: „Шегувам се!“.

\* \* \*

На вечеря обявявам, че Питър ще дойде да учим и кухнята ще ни трябва, а татко вдига вежди:

— Оставете вратата отворена. — Шегува се. Нашата кухня дори няма врата.

— Татко — пъшкам аз, Кити също пъшка.

Той пита небрежно:

— Питър ли е твоят приятел?

— Ами... нещо такова.

След вечеря с Кити мием чиниите и аз подготвям кухнята за ученето. Слагам учебника си и тетрадките в центъра на масата, с редица маркери за подчертаване — син, жълт и розов. Правя пуканки в микровълновата и подреждам в чиния браунита с фъстъчено масло, които съм изпекла следобеда. Позволявам на Кити да си вземе само две.

Той каза, че ще дойде към осем. Първо си мисля, че просто закъснява, както обикновено, но минутите отминават и осъзнавам, че няма да дойде. Пиша му съобщение, но не ми отговаря.

Кити слиза по време на рекламите и започва да се върти около браунитата, давам ѝ едно.

— Питър няма ли да дойде? — пита ме тя.

Преструвам се на задълбочена в ученето.

Към десет ми изпраща съобщение:

*Извинявай, изскочи нещо. Няма да мога да дойда.*

Не казва къде е или какво прави, но вече знам. Той е с Дженовив. На обяд беше разсеян; все пишеше съобщения на телефона си. А покъсно ги видях пред съблекалнята на момичетата. Те не ме забелязаха, но аз ги видях. Само говореха, но при Дженовив нищо не е само. Сложи ръка на неговата, той отмяташе косата от очите ѝ. Може да съм само фалшиво гадже, но това не е нищо.

Продължавам да уча, но е трудно, когато си разстроен. Повтарям си, че е само защото си дадох толкова труд да правя браунита и да чистя долния етаж. Все пак е грубо да не се появиш. Няма ли възпитание? Дали ще му хареса, ако аз направя така? И наистина, какъв е смисълът от цялата тази шарада, ако той постоянно се връща при нея? Къде е моята полза от всичко това? Сега нещата с Джош вече са по-добре, на практика нормални. Ако поискам, мога просто да се откажа от цялата история.

На сутринта се събуждам още ядосана. Обаждам се на Джош да го помоля да ме закара на училище. За секунда се притеснявам, че може да не вдигне; отдавна не сме се виждали. Но той вдига и казва, че няма проблем.

Да видим как ще се почувства Питър, когато дойде да ме вземе и мен ме няма.

На половината път до училище започвам да се притеснявам. Може би Питър е имал основателна причина да не дойде. Може да не е бил с Дженовив, а сега аз се опитвам да го нараня.

Джош ме поглежда с подозрение.

— Какво има?

— Нищо.

Личи си, че не ми вярва.

— Да не се скарахте с Кавински?

— Не.

Той въздъхва.

— Просто внимавай. — Казва го като загрижен по-голям брат и ми се приисква да изкрещя. — Не искам този тип да те нарани.

— Джош! Той няма да ме нарани, за бога.

— Той е въздухар. Съжалявам, но е такъв. Всички момчета от отбора по лакрос са такива. Момчета като Кавински ги интересува само едно. Още щом го получат, губят интерес.

— Не и Питър. Той ходи с Дженовив почти четири години!

— Просто ми повярвай. Ти нямаш голям опит с момчетата, Лара Джийн.

Питам тихо:

— Откъде знаеш?

Той ме поглежда, все едно казва: „О, я стига!“.

— Защото те познавам.

— Не толкова добре, колкото си мислиш.

Мълчим през останалия път.

Не е кой знае какво. Питър ще спре пред нас, ще види, че ме няма, и ще тръгне. Голяма работа, че се е отклонил за пет минути от пътя си. Аз го чаках цели два часа снощи.

Когато стигаме в училище, Джош тръгва към коридора на големите, а аз към моя коридор. Поглеждам крадешком към шкафчето на Питър, но него още го няма. Чакам пред моето почти до звънеца, но той не идва. Хуквам към първия час, раницата подскача на гърба ми.

Господин Шулър проверява присъстващите, когато вдигам очи и виждам Питър на прага, гледа ме кръвнишки. Сочи ми да изляза. Преглъщам и бързо свеждам поглед към тетрадката, сякаш не съм го видяла. Но той изсъсква името ми и разбирам, че трябва да говоря с него.

Вдигам несигурно ръка.

— Господин Шулър, може ли да отида до тоалетната?

— Трябваше да отидеш преди часа — отвърща той, но ми маха да изляза.

Излизам бързо в коридора и издърпвам Питър от вратата, за да не го види господин Шулър.

— Къде беше тази сутрин? — пита ме той.



Скръствам ръце и се опитвам да извися ръст. Трудно е, защото съм толкова ниска, а той е толкова висок.

— Ти трябва да обясняваш.

Той изпъшква.

— Аз поне ти писах! Обадох ти се сигурно седемнайсет пъти. Защо си изключила телефона си?

— Знаеш, че не ни позволяват телефони в училище!

Той пак пъшка.

— Лара Джийн, чаках пред вас двацет минути.

Олеле!

— Е, съжалявам.

— Как дойде до училището? Сандерсън?

— Да.

Той въздъхва.

— Виж, ако си ми ядосана, че не дойдох вчера, трябваше просто да се обадиш и да ми кажеш, а не да ми скроиш такъв шибан номер.

Казвам тихичко:

— А шибаният номер, който ти ми скрои снощи?

Устните му леко потрепват в усмивка.

— Наистина ли каза „шибан“? Доста смешно звучи от твоята уста.

Пренебрегвам това.

— Е... къде беше? С Дженеви в ли? — Не питам това, което всъщност искам да разбера: „Вие двамата събрахте ли се?“.

Той се колебае, после казва:

— Тя имаше нужда от мен.

Не мога дори да го погледна. Защо е такъв глупак? Защо тя има такова влияние над него? Нима е само заради времето, което са били заедно? Или заради секса? Не разбирам. Разочароващо е колко слаб самоконтрол имат момчетата.

— Питър, ако ще тичаш при нея всеки път когато те повика, не виждам смисъл да продължаваме с това.

— Стига, Кови! Казах, че съжалявам. Не се ядосвай.

— Не си казал, че съжаляваш. Кога си казал, че съжаляваш?

Той изрича, омекнал:

— Съжалявам.

— Не искам да ходиш повече при нея. Какво ще си помисли тя за мен?

Той ме гледа сериозно.

— Не мога да не ида, когато ме повика, така че не искам това от мен.

— Но, Питър, за какво си й, нали има ново гадже?

Той потрепера, аз веднага съжалявам за думите си и шепна:

— Извинявай.

— Няма нищо. Не очаквам да разбереш. С Джен... сме важни един за друг.

Той не го знае, но когато говори за Джен, лицето му някак омеква. Нежност, смесена с нетърпение. И нещо друго. Любов. Питър може да възразява колкото си иска, но още е влюбен в нея.

Въздъхвам и го питам:

— Поне научи ли за теста?

Той клати глава и аз пак въздъхвам.

— Можеш да прегледаш записките ми по време на обяда — казвам и тръгвам към класната стая.

Започвам да проумявам. Защо изобищо започна всичко това, защо си губи времето с такава като мен. Не е, защото може да продължи след Джен. Той не може. Аз съм просто неговото извинение. Аз пазя мястото на Джен. Когато проумявам това, всичко друго добива смисъл.

Родителите на Джош доста се карат. Не знам дали е нормално, защото имам само един родител, но не помня нашите да са се карали толкова много, когато имах двама. Къщите ни са доста близо и понякога ги чувам, ако прозорецът е отворен. Скандалите обикновено започват от нещо малко, например госпожа Сандерсън е забравила вратата на колата отворена и акумулаторът е паднал, и свършват с нещо голямо, например че господин Сандерсън работи твърде много и е егоист, който не става за семейство.

По време на най-лошите скандали Джош идва у дома. Когато бяхме по-малки, се промъкваше понякога по пижама и с възглавницата си и оставаше, докато майка му не дойде да го търси. Не говорим за това. Може би говори с Марго, но не и с мен. Само веднъж каза, че понякога му се иска най-сетне да се разведат, за да се свърши. Те обаче така и не се развеждат.

И тази нощ ги чувам. Чувала съм ги и други нощи, откакто Марго замина, но сега е особено зле. Толкова зле, че затварям прозореца. Вземам си домашното и слизам долу, включвам лампата в дневната, за да знае Джош, че може да дойде, ако пожелае.

След половин час се чука на вратата. Увивам се със светлосиньото си бебешко одеялце и отварям.

Джош е. Усмива ми се смутено.

— Здравсти, може ли да вляза за малко?

— Разбира се. — Отварям вратата и се връщам в дневната. — Заклучи.

Джош гледа телевизия, а аз си пиша домашното. Подчертавам най-важното от урока по американска история, когато той ме пита:

— Ще кандидатстваш ли за „Аркадия“? — Това е пролетната пиеса. Обявиха я вчера.

— Не. — Сменям маркерите. — Защо да кандидатствам?

Мразя да говоря пред публика и Джош го знае.

— Защото е любимата ти пиеса. — Сменя канала. — Мисля, че ще бъдеш много добра Томазина.

Усмиввам се.

— Благодаря, но не.

— Защо? Можеш да го впишеш при кандидатстването в колеж.

— Не възнамерявам да уча театър или нещо подобно.

— Няма да ти навреди да излезеш малко от зоната си на комфорт — казва той и протяга ръце зад главата си. — Рискувай. Виж Марго. Тя отиде чак в Шотландия.

— Аз не съм Марго.

— Не съм казал, че трябва да отидеш на другия край на света. Знам, че не би го направила. А какво ще кажеш за Почетния съвет? Ти обичаш да съдиш хората!

Правя физиономия.

— Или пък в Модела на ООН. Сигурно ще ти хареса. Само казвам, че... трябва да разшириш малко света си, а не само да играеш на дама с Кити и да се возиш с колата на Кавински.

Спирам да подчертавам наред изречението. Прав ли е?

Наистина ли светът ми е толкова малък? Неговият да не би да е голям!

— Джош — започвам аз. После мълквам, защото не знам как да довърша изречението, и хвърлям по него маркера.

Той рикошира в челото му.

— Хей! Можеше да ме удариш в окото!

— И щеше да си го заслужил.

— Добре, добре. Знаеш, че не исках да прозвучи така. Просто искам да кажа, че трябва да дадеш на хората възможност да те опознаят. — Джош насочва дистанционното към мен и казва: — Ако хората те познаваха, щяха да те обикнат. — Звучи много сериозен.

Джош, разбиваш ми сърцето. И си лъжец. Защото ти ме познаваш, познаваш ме по-добре от почти всеки друг, но не ме обичаш.

\* \* \*

След като Джош се връща у дома, почиствам дневната, заключвам вратите и гася осветлението. После си наливам чаша вода и

се качвам горе.

В стаята ми свети и Крис спи на леглото ми. Свивам се до нея, за да се сместя. Тя се размърдва и мърмори:

— Искаш ли да вземем пържени крилца?

— Късно е да ядем крилца — казвам и завивам и двете ни. —

Изпусна Джош.

Тя отваря очи.

— Джоши е бил тук? Защо?

— Без причина. — Няма да ѝ кажа тайните му, не и на Крис.

— Е, не го споменавай пред Кавински.

— На него не му пука.

Крис клати глава.

— На всички момчета им пука.

— Питър не е такъв. Той е много уверен в себе си.

— На тези им пука най-много — казва тя. Преди да я попитам какво има предвид, тя добавя: — Хайде да направим нещо откачено.

— Например? — Утре съм на училище; не мога да ходя никъде и тя го знае. Но все пак искам да чуя нейните кроежи. Те са като приказка за лека нощ.

— Например... не знам. Можем да се промъкнем в старческия дом и да изведем онази баба, за която все говориш. Как се казваше? Тъндър?

Кикотя се.

— Сторми.

— Да, Сторми. — Тя се прозява. — Тя като че ли знае как да си прекарва добре. Обзалагам се, че ще ни купи коктейли.

— Сторми си ляга в девет часа, за да е красива. Нека го направим утре. — До утре Крис ще е забравила, но все пак е мило. Очите ѝ се затварят. Побутвам я. — Крис, събуди се. Иди да си измиеш зъбите. — В моето чекмедже в банята държа четка специално за Крис. Написала съм едно извито К на нея с червен лак за нокти, за да не я сбърка някой с неговата.

— Не мога. Скапана съм, не мога да помръдна.

— Преди секунда искаше да измъкнем Сторми от „Белвю“, а сега си прекалено изморена, за да си измиеш лицето и зъбите?

Крис се усмихва, но не отваря очи.

Гася нощната лампа.

— Лека ноц, Крис.  
Тя се сгушва до мен.  
— Лека!

За азиатски момичета на Хелюин има доста ограничени възможности. Например една година бях Велма от „Скуби Ду“, но хората все ме питаха дали съм героиня от манта. Дори носех перука! Така че съм обречена да се обличам като азиатски герои.

Марго никога не се маскира като човек; все е някакъв неодушевен предмет или идея. Миналата година се беше направила на „формално извинение“; облече дълга до земята вечерна рокля, която купихме от „Гудуил“ за десет долара, а на врата си носеше табелка с калиграфски надпис: „Съжалявам“. Спечели второ място на училищното състезание. Първото взе извънземно растафарианец.

Кити ще е нинджа, което, предполагам, е в унисон с идеята ми за изцяло азиатски костюм.

Тази година ще съм Чо Чан от „Хари Потър“. Слагам си Рейвънклоу шала и стара черна роба на хористка, която намерих в eBay, и една от вратовръзките на татко, вземам и вълшебна пръчица. Няма да спечеля състезанието, но поне хората ще разберат коя съм. Ще ми се никога да не се налага да отговарям отново на въпроса: „Ти какво си?“.

\* \* \*

Чакам Питър да ме вземе за училище и си оправям чорапите до коляно. Не искат да стоят изпънати.

— Лара Джийн!

Автоматично отвърщам:

— Джош!

После вдигам очи. Той стои пред колата си. В костюм Хари Потър. Черна роба, очила, мълния на челото и вълшебна пръчица.

И двамата избухваме в смях. От всички възможни костюми! Той казва печално:

— Момчетата от клуба за комикси ще са като други герои от фентъзита. Аз щях да съм Дрого от „Игра на тронове“, защото имам подходящата физика, но...

Смея се, опитвам се да си представя Джош с очна линия, дълга плитка и без риза. Смешна картинка. Не бих го нарекла точно кльоцав, но...

— Хей, спри да се смееш така — възразява той. — Не е чак толкова смешно. — Дрънка с ключовете си. — Трябва ли ти превоз, Чо?

Поглеждам си телефона. Питър закъснява с пет минути, както винаги. Не че се оплаквам, защото ме кара безплатно до училище, а бих могла да хвана автобуса. Но ако тръгна с Джош, няма да бързам за час и ще мога да отида до шкафчето си, да ида до тоалетна, да си взема сок от автомата. Но той вероятно вече е близо.

— Благодаря ти, но ще чакам Питър.

Джош кима.

— О, е, добре. — Понечва да се качи в колата си.

— Експелиармус! — викам аз, а Джош се извърща и вика в отговор:

— Фините! — После се ухилваме като идиоти.

Той потегля, а аз свивам колене към гърдите си. С Джош четохме „Хари Потър“ по едно и също време, когато аз бях в шести, а той в седми клас. Марго вече ги беше чела. И двамата не можехме да четем бързо като нея. Тя едва ни дочака да стигнем до третата книга, за да я обсъждаме.

Колкото по-дълго чакам Питър, толкова по-нервна ставам. Няколко пъти си свалях и пак обличах робата. Тя е от полиестер, а той спарва и допирът му до кожата е неприятен. Когато Питър пристига, аз хуквам към колата и сядам, без да поздравя. Разстилам робата като одеяло на коленете си, защото полата ми е къса.

Той ме гледа ококорен.

— Изглеждаш страхотно. — Звучи изненадан. — Каква си? Герой от анимация?

— Не — сопвам се. — Аз съм Чо Чан. — Питър още ме гледа неразбиращо, затова добавям: — От „Хари Потър“.

— О, да. Готино.

Поглеждам го. Той е с обикновена риза и джинси.



— Къде ти е костюмът?

— С момчетата ще се преоблечем точно преди събирането. По-ефектно ще е да се появим едновременно.

Знам, че иска да го попитам какъв му е костюмът, но не ми се говори с него, затова си седя, мълча и гледам през прозореца. Чакам го да ме попита какво има, но той не го прави. Толкова е недосетлив; май дори не е забелязал, че съм ядосана.

Внезапно казвам:

— Искан ми се да не закъсняваш постоянно.

Той се смръщва.

— Съжалявам. Опитвах се да събера костюма си.

— Днес си опитвал да събереш костюма си, но ти постоянно закъсняваш.

— Не закъснявам постоянно!

— Днес закъсня и вчера, и миналия четвъртък. — Взира се през прозореца. Вече падат есенните листа. — Ако няма да идваш навреме, не искам да ме вземаш повече.

Не е нужно да го поглеждам; усещам, че се взира в мен.

— Хубаво. Така ще поспя пет минути повече, устройва ме.

— Добре.

\* \* \*

По време на конкурса с Крис седим на балкона на театъра. Тя е облечена като Къртни Лав. С ластична розова рокля, чорапи до коляното и много размазан грим.

— И ти трябва да слезеш долу — казвам ѝ. — Сигурна съм, че ще спечелиш нещо.

— Хората в това училище дори няма да разберат коя съм — смее се тя, но виждам, че ѝ се иска.

Всички момчета от компанията на Питър са супергерои. Батман, Супермен, Железния човек, Хълк, с различна степен на успех. Питър се е справил добре. Той, разбира се, е Питър Паркър. Кой друг ще бъде Кавински? Костюмът му на Спайдърмен е суперавтентичен, с жълти очи и ръкавици, ботуши. Преиграва на сцената. Всички около него размахват пелерини, преструват се, че се бият. Той се прави, че се

изкачва по колона, но господин Йелзник го спира, преди да е стигнал твърде далеч. Ръкопляскам, когато компанията му печели наградата за най-добре костюмирана група.

Дженевив е Жената котка. С кожен панталон, бюстие и черни котешки ушички. Питам се дали е избрала темата за супергероите, защото Питър ѝ е казал, или сама си е решила. Всяко момче в залата откача, когато тя излиза на сцената и взема наградата за най-добър костюм от по-долния курс.

— Какъв ужас! — казва Крис. В гласа ѝ почти се усеща копнеж.

След това аз вземам учебника по химия от шкафчето си, когато Питър идва и се обляга на съседното. Казва през маската си:

— Здравсти.

— Здравсти. — После не добавя нищо, просто стои там. Затварям вратата и завъртам комбинацията на ключалката. — Поздравления за наградата за групов костюм.

— Това ли е? Само това ли ще кажеш?

Ъ?

— И какво друго трябва да кажа?

Точно тогава Джош минава с Джърси Майк, който е облечен като хобит, с космати стъпала и всичко останало. Джош тръгва назад, сочи ме с пръчицата си и казва:

— Експелиармус!

Автоматично насочвам моята към него.

— Авада Кедавра!

Джош притиска гърдите си, все едно съм го простреляла. Вика и изчезва по коридора.

— О... не мислиш ли, че е странно моята предполагаема приятелка да носи костюм, подобен на костюма на друго момче? — пита ме Питър.

Извъртам очи, още съм му ядосана заради сутринта.

— Съжалявам, но не мога да говоря с теб в този вид. Как се очаква да водя разговор с човек, който е опакован в латекс от глава до пети?

Питър вдига маската си.

— Сериозен съм! Според теб как ме кара да изглеждам това?

— Първо, не беше планирано. Второ, на никого не му пука с какъв костюм съм! Кой изобщо ще забележи подобно нещо?

— Хората забелязват. Аз забелязах.

— Е, съжалявам. Много съжалявам, че се случи такова съвпадение.

— Наистина се съмнявам, че е съвпадение — мърмори той.

— Какво искаш да направя? Искаш да отскоча през обедната почивка до магазина за костюми, да си купя червена перука и да бъда Мери Джейн?

— Ще го направиш ли? Страхотно — веднага отвърща той.

— Не, няма. И знаеш ли защо? Защото съм *азиатка* и *хората* просто ще решат, че съм с манга костюм. — Подавам му пръчицата си. — Дръж. — Навеждам се и вдигам робата, за да изпъна чорапите си.

Той казва, смръщен:

— И аз можех да съм някой от книгата, ако ми беше казала предварително.

— Е, днес от теб щеше да излезе чудесна Стенеща Миртъл.

Той пак ме гледа неразбиращо и аз го питам изумена:

— Чакай малко... не си чел „Хари Потър“?

— Четох първите две.

— Тогава трябва да знаеш коя е Стенещата Миртъл?

— Беше много отдавна — казва Питър. — Тя беше от онези хора в картините?

— Не! И как успя да спреш след „Стаята на тайните“? Третата е най-хубавата от цялата поредица. Тя буквално ме влуди. — Взирам се в лицето му. — Нямах ли душа?

— Съжалявам, че не съм прочел всички книги за Хари Потър! Съжалявам, но си имам живот и не съм в Последния фентъзи клуб, или както там го наричат...

Грабвам пръчката си от него и я размахвам към лицето му.

— Силенцио!

Той скръства ръце и казва ухилен:

— Каквото и заклинание да ми направи, не проработи, така че май ще трябва да се върнеш в „Хогвортс“. — Толкова е горд, че се е сетил за „Хогвортс“, че чак ми домилява.

Смъквам бързо маската му надолу и запушвам устата му с ръка. С другата размахвам пръчката.

— Силенцио! — Питър се опитва да каже нещо, но аз натискам по-силно. — Какво? Какво казваш? Не те чувам, Питър Паркър.

Той посяга и ме гъделичка, а аз се смея така силно, че едва не изпускам пръчката. Хуквам да бягам, но той скача след мен и се преструва, че изстрелва паяжини в краката ми. Тичам по коридора и се смея, като заобикалям групичките хора. Той ме гони чак до стаята по химия. Един учител ни вика да не тичаме и ние спираме, но още щом завивам зад ъгъла, отново хуквам, Питър също.

Когато сядам на мястото си, вече съм без дъх. Той се обръща и изстрелва паяжина към мен, а аз пак избухвам в смях и господин Майърс ме поглежда строго.

— Успокой се — казва и аз кимам послушно.

Още щом се обръща, започвам да се кикотя в робата си. Искam още да съм ядосана на Питър, но няма смисъл.

По средата на часа той ми изпраща бележка. По ръбовете ѝ е нарисувал паяжини.

Утре ще дойда навреме.

Усмиввам се. Прибирам я в раницата си, в тетрадката по френски, за да не се намачка. Искam да я запазя и когато всичко свърши, ще я гледам и ще си спомням какво е да си гадже на Питър Кавински. Дори и само наужким.

Когато спираме на алеята пред нас, Кити изтичва от къщата към колата и пици:

— Спайдърмен! — Още е с костюма на нинджа, но е свалила маската. — Ще влезеш ли?

Озъртам се към Питър.

— Не може. Той трябва да се подготвя. — Питър се подготвя по час на ден за лакрос. Много е отдаден.

— Да се подготвя ли? — повтаря Кити и знам, че си представя как Питър си мие косата.

— Мога да вляза за малко — обажда се той и изключва двигателя.

\* \* \*

— Да му покажем танца!

— Кити, не. — Танца го измислихме с Марго, когато една вечер преди няколко лета скучаехме на плажа. Да кажем просто, че и двете не ни бива в хореографията.

Очите му светват. Той не би изпуснал възможност да се посмее, особено за моя сметка.

— Искам да видя танца!

— Забрави. — В дневната сме и всеки се е настанил на отделно кресло. Наляла съм чай с лед и съм сложила купа с чиле, който вече привършваме.

— Хайде де — цупи се той. — Покажете ми танца. Моля ви, моля ви, покажете ми танца.

— Такива не ми минават, Питър.

— Какви не ти минават?

Размахвам пръчицата пред лицето на Хубавеца.

— Това. Имунизирана съм за чара ти, помниш ли?

Той вдига вежди, сякаш съм го предизвикала.

— Това предизвикателство ли е? Защото те предупреждавам, не би искала да излезеш на ринга с мен. Ще те смажа, Кови. — Той дълго не откъсва очи от моите и аз усещам как усмивката ми угасва и бузите ми пламват.

— Хайде, Лара Джийн!

Примигвам. Кити. Забравила съм, че е при нас. Ставам.

— Пускай музиката. Питър току-що ни предизвика да танцуваме.

Кити писка и хуква да включи уредбата. Аз избутвам масичката за кафе. Заемаме места пред камината, извърнати, със сведени глави, с хванати зад гърбовете ръце.

Когато започват басите, ние скачаме и се обръщаме. Бутаме се с хълбок, извъртаме се, после се плъзгаме по колене. След това имитираме тичане, следва движението, което Марго нарече мелницата. Музиката спира и с Кити замръзваме, после пак се плъзгаме на колене. Забравям какво следва, затова поглеждам към нея, тя се клати и пляска с ръце. О, да.

Големият финал е шпагат, а ръцете ни са кръстосани.

Питър ще се пръсне от смях. Пляска като луд и тропа с крака.

Опитвам се да овладее дишането си и успявам да кажа:

— Е, добре, ти си, Кавински.

— Не мога — пъшка той. — Как ще изляза след подобно представление? Кити, ще ме научиш ли на онова движение със замръзването?

Кити внезапно става свенлива. Сяда на ръцете си, гледа го през мигли и клати глава.

— Моля те, моля те? — настоява той.

Тя най-сетне отстъпва — според мен искаше просто да го поизмъчи. Цял следобед ги гледам как танцуват, моята малка сестра нинджа и фалшивото ми гадже Спайдърмен. Първо се сменя, но после отнякъде дойде притеснение — не бива да позволявам на Кити да се привързва прекалено към Питър. Това е временно. А тя го гледа с такова обожание, сякаш е нейният герой...

Когато си тръгва, го изпращам до колата. Преди да се качи, му казвам:

— Мисля, че не бива да идваш повече. Кити се обърква.

Той се мръщи.

— Как така се обърква?

— Защото... защото, когато ние... нашето нещо свърши, ще й липсваш.

— Аз пак ще се виждам с хлапето. — Побутва ме в корема. — Искам общо попечителство.

Той е толкова търпелив с нея, толкова мил. Импулсивно се вдигам на пръсти и го целувам по бузата, а той се отдръпва изненадан.

— За какво беше това?

Бузите ми пламват.

— Защото беше добър с нея. — После му махам за довиждане и изтичвам в къщата.

Ако не напазарувам днес, ще вечеряме бъркани яйца. Отново.

Колата на Марго вече е поправена и стои на алеята, където си стоеше и през последните няколко седмици. Бих могла да отида до магазина, ако реша. И искам де. Но не искам да шофирам. Преди бях нервен шофьор, а след инцидента стана по-лошо. Каква работа имам аз зад волана? Ами ако нараня някого? Ами ако нараня Кити? Не бива да дават толкова лесно шофьорски книжки. Все пак колата е опасно нещо. На практика е оръжие.

Но магазинът е само на десетина минути път. Не е, като да изляза на магистралата. И наистина, наистина не искам да ям бъркани яйца за вечеря. Освен това... ако Питър и Дженовив се съберат пак, той няма да ме кара вече до училище. Ще трябва да се науча да го правя сама. Не мога да завися само от хората.

— Отиваме до магазина, Кити.

Тя лежи пред телевизора, подпряна на лакти. Тялото ѝ изглежда толкова дълго; по-дълго с всеки изминал ден. Скоро ще е по-висока от мен. Кити не откъсва поглед от екрана.

— Не искам да идвам. Искам да си гледам предаванията.

— Ако дойдеш, ще ти позволя да избереш сладолед.

Тя става.

По пътя натам карам толкова бавно, че Кити постоянно ми напомня за ограничението.

— Глобяват и за твърде ниска скорост, нали знаеш.

— На теб кой ти каза?

— Никой. Просто го знам. Обзалагам се, че ще съм по-добър шофьор от теб, Лара Джийн.

Стискам по-здраво волана.

— И аз съм сигурна. — Да бе. Когато Кити започне да кара, ще лети като демон, без да се интересува от другите на пътя. Но вероятно пак ще е по-добра от мен. Безразсъдният шофьор е за предпочитане пред изплашения; питайте когото искате.



— Аз не се плаша от всичко като теб.  
Нагласям огледалото за задно виждане.  
— Явно се гордееш със себе си.  
— Само казвам.  
— Идва ли кола? Мога ли да мина в другото платно?

Кити обръща глава.

— Можеш, но бързо.

— А горе-долу колко време имам?

— Вече е късно. Чакай... сега можеш. Давай!

Рязко свивам в лявата лента и поглеждам в огледалото.

— Браво, Кити. Просто продължавай да си моят втори чифт очи.

Докато бутаме количката из магазина, си мисля за шофирането до дома и че пак ще трябва да седна зад волана. Сърцето ми още препуска дори докато се опитвам да избира между тиквички и зелен фасул за вечеря. Когато отиваме при млечните продукти, Кити започва да скимти:

— Може ли да побързаш? Не искам да изпусна следващото филмче!

Опитвам се да я умилостивя:

— Върви да вземеш сладолед. — Тя тръгва към замразените храни.

\* \* \*

По пътя към дома оставам в дясното платно и не е нужно да ги сменям. В колата пред мен има стара дама, която се движи като охлюв, напълно ме устройва, макар че Кити ме умолява да сменя платната, но аз не ѝ обръщам внимание и си продължавам тихо и кротко. Така здраво стискам волана, че кокалчетата ми побеляват.

— Сладоледът сигурно ще се разтопи, докато се приберем — казва Кити. — И изпуснах всичките си програми. Не може ли да минеш в скоростната лента?

— Кити! — крясвам аз. — Защо не ме оставиш да карам?

— Ами карай де!

Навеждам се през конзолата да я перна по главата и тя се свива до прозореца, за да не я стигна.

— Не можеш да ме стигнеш — тържествува.

— Спри да се закачаш и бъди моите очи.

Една кола идва отдясно, излиза от изхода на магистралата. Ще трябва да се включи скоро в моето платно. Светкавично поглеждам през рамо към мъртвата точка, за да видя дали мога да сменя платната. Всеки път когато трябва да откъсна очи от пътя дори за секунда, в гърдите ми се надига паника. Но нямам избор, стаявам дъх и минавам в лявата лента. Нищо не се случва. Издишам.

Сърцето ми бумти по целия път до дома. Но успяваме, без инциденти, никой не наду клаксона заради мен, и това е важното. Сладоледът си е добре, само малко разтопен отгоре. Ще става все по-лесно, мисля си. Надявам се. Просто трябва да продължавам да опитвам.

Не мога да понасям мисълта, че Кити ми се подиграва. Аз съм нейната голяма сестра. Тя трябва да взема пример от мен, както аз вземам от Марго. Какво ще си мисли за мен, ако съм слаба?

Тази нощ приготвям обяда ни за другия ден. Правя нещо, което мама понякога ни приготвяше, когато отивахме на пикник до винарната в Кесуик. Нарязвам на кубчета моркови и лук, запържвам ги в сусамово олио и малко оцет; после ги смесвам с ориз за суши. Когато се свари, пълня с тях джобчета от тофу. Приличат на оризови топки в малки портмоненца. Не следвам никаква рецепта, но на вкус е добро. Когато приключвам, се качвам на стълбичка и търся пластмасовите кутии, в които мама ги слагаше. Откривам ги в дъното на шкафа.

Не знам дали Кити ще си спомни, че е яла оризови топки, но се надявам, че сърцето ѝ помни.

На масата за обяд Питър и приятелите му не могат да се наситят на оризовите топчета. Аз успявам да изям само три.

— Много са хубави — повтаря Питър. Когато посяга към последното, спира рязко и бързо ме поглежда.

— Изяж го. — Знам какво си мисли. Последното парче от пицата.

— Не, всичко е наред, стига ми.

— Изяж го.

— Не го искам!

Вземам топчето с пръсти и го вдигам към лицето му.

— Кажу „ааа“.

— Не — упорства той. — Няма да ти доставя удоволствието да се окажеш права.

Даръл се смее.

— Завиждам ти, Кавински. Искам и мен някое момиче да ме храни така. Лара Джийн, ако той не го иска, аз ще го взема. — Навежда се напред и отваря уста към мен.

Питър го отблъсква.

— Разкарай се, мое е! — Отваря уста и аз пускам топчето в нея, сякаш е тюлен от аквапарк. С пълна уста и затворени очи, той издава доволни звуци.

Усмивам се, защото е сладко. И за секунда, само за секунда забравям, че не е истинско.

Питър преглъща храната и казва:

— Какво има? Защо изглеждаш тъжна?

— Не съм тъжна. Гладна съм, защото вие ми изядохте обяда. — Събирам очи, за да му покажа, че се шегувам.

Той веднага става и обявява:

— Ще ти взема сандвич.

Хващам го за ръкава.

— Недей. Шегувам се.

— Сигурна ли си? — Кимам и той пак сяда. — Ако по-късно огладнееш, може да се отбием някъде на път за дома.

— Като стана дума, вече ми поправиха колата, затова няма нужда вече да ме караш.

— О, така ли? — Питър се обляга в стола си. — Въпреки това не ми пречи. Знам, че не обичаш да караш.

— Единственият начин да се науча, е с практика — обяснявам, също като Марго. Добрата Марго. — Освен това така ще имаш още пет минутки да поспиш.

Той се усмихва.

— Вярно.

Виртуалната неделна вечеря беше моя идея.

Сложих лаптопа си върху купчина книги в средата на масата. С татко и Кити сме се настанили пред него с парчета пица. При нас е обяд, а при Марго е вечеря. Тя седи зад бюрото си със салата. Вече е по пижама.

— Вие пак ли ядете пица? — Гледа неодобрително мен и татко.  
— Кити ще остане мъничка, ако не я храните със зеленчуци.

— Успокой се, Гого, пицата е с чушки — отвърщам и вдигам парчето, а всички се смеят.

— На вечеря ще има салата от спанак — обяснява татко.

— Може ли да направите моята порция на сок? — пита Кити. — Това е най-здравословният начин да се приема спанак.

— Откъде знаеш? — пита Марго.

— От Питър.

Пицата замръзва наред пътя към устата ми.

— Кой Питър?

— Гаджето на Лара Джийн.

— Чакай малко... Лара Джин с кого излиза? — На екрана очите й са огромни и невярващи.

— С Питър Кавински — пропява Кити.

Аз извърщам рязко глава и я изглеждам свирепо: „Много благодаря, че изплю камъчето, Кити“. А тя отвърща пак с поглед: „Какво? Трябваше да си й казала преди векове“.

Марго гледа ту мен, ту Кити.

— Какво става? Как се случи?

Отвърщам вяло:

— Ами просто... се случи.

— Ти сериозно ли? И какво ти хареса в човек като Питър Кавински? Той е толкова... — Клати невярващо глава. — Знаеш Ли, че Джош го е хванал да преписва на един тест?

— Питър преписва? — пита татко разтревожен.

Бързо го поглеждам и казвам:

— Веднъж, в седми клас! Седми клас вече не се брои, беше много отдавна. И не било на тест, а на викторина.

— Определено не мисля, че е подходящ за теб. Всички от отбора по лакрос са въздухари.

— Е, Питър не е като другите момчета. — Не разбирам защо Марго не се радва за мен. Аз поне се престорих на щастлива, когато тръгна с Джош. И тя може да се престори сега. Освен това се вбесявам как наприказва всичко това пред татко и Кити. — Ако поговориш с него, ако просто му дадеш шанс, ще се убедиш, Марго. — Не знам защо си правя труда да я убеждавам за Питър, когато и без това всичко скоро ще свърши. Но искам тя да знае, че той е добро момче, защото е такъв.

Марго прави физиономия тип: „Да бе, сигурно“, и разбирам, че не ми вярва.

— Ами Дженовив?

— Те скъсаха преди месеци.

Татко изглежда объркан.

— Питър и Дженовив са били заедно?

— Няма значение, татко.

Марго мълчи и си дъвче салатата, затова решавам, че е приключила, но тя казва:

— Той обаче не е много умен, нали? Имам предвид в училище?

— Не всички могат да са национални първенци! Освен това има различни видове интелигентност. Той има висока емоционална интелигентност. — Направо съм настръхнала от неодобрението й. Повече от настръхнала. Вбесена. Какво право има тя да преценява, след като даже не живее вече тук? Кити има повече право от нея. — Кити, ти харесваш Питър, нали?

Знам, че ще каже „да“.

Тя вдига глава, доволна, че я включваме в разговора на големите.

— Да.

Изненадана, Марго пита:

— И Кити ли се вижда с него?

— Разбира се. Той идва често. Вози ни с колата.

— В двуместната? — Марго ме стрелва с поглед.

Кити отвърща звънко.

— Не, във вана на майка му! — И добавя с невинен поглед: — Аз искам да се повозя на кабриолета му. Никога не съм се качвала в кабриолет.

— Значи, вече не кара аудито? — пита ме Марго.

— Не и когато сме с Кити.

— Хм. — От скептичния ѝ поглед ми се приисква да затворя прозореца на екрана.

След училище получавам съобщение от Джош.

Ти и аз, вечеря, като едно време.

Само че едното време включваше и Марго. Сега са нови времена. Може би това не е чак толкова зле. Новото може да е хубаво.

Ок, но ще си взема отделен сандвич със сирене, защото ти винаги ядеш повече, отколкото ти се полага.  
Става.

\* \* \*

Седим в сепарето до джубокса.

Чудя се какво ли прави Марго сега. В Шотландия е вечер. Може би се приготвя да излезе на заведение със съквартирантките си. Марго каза, че там пъбовете били много популярни; даже правели цели маратони, от пъб на пъб, от питие на питие. Марго не е по питиетата, никога не съм я виждала да пие. Надявам се, че вече се е понаучила как се прави.

Протягам ръка за монети. Това е още една наша традиция. Джош винаги ми дава монети за джубокса, защото в колата си има купища от тях, заради бариерите, а аз никога нямам; мразя дребните монети.

Не мога да реша дали искам ду-уап, или китара, но в последната секунда натискам „Видеото уби радиото“, заради Марго. И така сякаш и тя е с нас.

Джош се усмихва, когато започва песента.



— Знаех си, че ще избереш нея.

— Не, не си знаел, защото и аз не знаех, докато не я избрах. — Вземам менюто си и го изучавам така, сякаш не съм го виждала милион пъти.

Джош още се усмихва.

— Защо си правиш труда да гледаш менюто, когато вече знаеш какво ще поръчаш?

— Може да си променя решението в последния момент. Има шанс да си поръчам сандвич с риба тон или бургер с пуешко, или салата. И аз имам приключенски дух.

— Разбира се — съгласява се Джош, но знам, че се шегува.

Сервитьорката идва да вземе поръчката ни и Джош казва:

— Ще искам два печени сандвича със сирене, доматена супа и шоколадов млечен шейк. — Поглежда ме с очакване. Устните му са леко извити в усмивка.

— Ами... — Преглеждам менюто възможно най-бързо, но всъщност не искам риба тон или пуешко, нито салата. Отказвам се. Харесвам това, което харесвам. — Печен сандвич със сирене, моля. И сода от дива череша. — Щом сервитьорката си тръгва, казвам: — Да не си гъкнал.

— О, нямах такова намерение.

А после, тъй като настава мълчание, и двамата заговаряме едновременно.

— Говорил ли си скоро с Марго? — питам аз, а Джош:

— Как вървят нещата с Кавински?

Усмивката му помръква и той извързва очи.

— Да, понякога си пишем. Мисля... мисля, че изпитва носталгия по дома.

Поглеждам го, озадачена.

— Снощи говорих с нея и не ми се стори така. Същата Марго си е. Разказа ни за Празника на стафидите. И на мен ми се прииска да отида в „Сейнт Андрюс“.

— Какъв е този празник?

— Не съм съвсем сигурна... но май е нещо средно между много пиене и латински. Предполагам, че е шотландско изобретение.

— Би ли го направила? Би ли отишла толкова далече?

Въздъхвам.

— Вероятно не. Аз не съм Марго. Ще е хубаво да ѝ ида на гости обаче. Може би татко ще ми позволи през пролетната ваканция.

— Мисля, че много ще ѝ хареса. Предполагам, че пътуването ни до Париж отпада, нали? — Смее се смутено, после се прокашля: — Чакай, как вървят нещата с Кавински?

Преди да отговоря, сервитьорката се връща с храната. Джош избутва супата по средата на масата.

— Първа глътка? — пита и вдига към мен млечния шейк.

Кимам трескаво и се навеждам над масата. Джош държи чашата, а аз смуквам голяма глътка.

— Ооох — сядам обратно.

— Доста големичка беше — отбелязва той. — Защо никога не си вземаш шейк?

— Защо да го правя, когато знам, че ще ми дадеш от твоя? — Чупя от печеното сирене и го топя в супата.

— Та какво казваше? — настоява той. Когато го поглеждам неразбиращо, обяснява: — Тъкмо говореше за Кавински...

Надявах се, че няма да стане дума, а и не съм в настроение да го лъжа.

— Всичко е нормално.

Той обаче ме гледа с очакване да кажа още нещо, затова добавям:

— Много е сладък.

Джош сумти.

— Не е какъвто го мислиш. Хората го съдят твърде прибързано, той е различен. — Изненадана съм, че всъщност това е истината. Питър *не е* какъвто го мислят. Вярно, че е наперен и понякога неприятен, и винаги закъснява, да, но в него има и хубави, изненадващи неща. — Той... не е какъвто го мислиш.

Джош ме гледа със съмнение. После потапя половината си сандвич в супата и отбелязва:

— Това вече го каза.

— Защото е истина. — Свива рамене, сякаш не ми вярва, и аз добавям: — Трябва да видиш как се държи Кити, когато е с нас. Луда е по него. — Докато не го изричам, не осъзнавам, че го наранявам.

Той откъсва парче от печеното сирене.

— Е, надявам се, че няма да се привърже прекалено.

Въпреки че и аз си мислех същото, по други причини, пак ме заболява.

Внезапно непринудеността между нас изчезва. Джош става резервиран и затворен, а мен още ме боли от думите му за Питър и сякаш започваме да се преструваме, че седим тук като в доброто старо време и всичко е наред. Как ще е наред, когато Марго не е с нас? Тя беше върхът на нашия малък триъгълник.

Джош внезапно вдига глава.

— Не исках да кажа това. Беше гадно. — Пак я свежда. — Предполагам... не знам, може би просто ревнувам. Не съм свикнал да делия с друг момичетата Сонг.

Омеквам. Сега, когато той казва нещо мило, изпитвам топлина към него. Не казвам какво си мисля, а то е: „Ти може и да не си свикнал да ни делиш, но ние доста сме свикнали да те делим“.

— Нали знаеш, че Кити още обича най-много теб.

Той се усмихва и казва:

— Все пак аз я научих да плюе надалече. Не забравяш човека, който те е научил на подобно нещо. — Отпива голяма глътка от шейка. — Знаеш ли, че този уикенд в „Бес“ има маратон на „Властелинът на пръстените“. Искаш ли да идем?

— То е около... девет часа!

— Да, невероятни девет часа.

— Така е. Искам; но първо трябва да кажа на Питър. Той също спомена за кино през уикенда...

Джош ме прекъсва:

— Няма проблем. Мога да ида с Майк. Или пък ще взема Кити. Тъкмо е време да я запознаем с гения на Толкин.

Мълча. Нима за него аз и Кити сме толкова взаимозаменяеми? А аз и Марго?

Поделяме си гофрета, когато Дженовив влиза в закусвалнята с хлапе, което сигурно е малкото ѝ братче. Не, тя няма братче; единствено дете е. Тя е президент на програмата „Малки братя и сестри“, при която ученик от гимназията избира дете от началното училище, става негов ментор и го води на забавления.

Смъквам се на мястото си, но разбира се, Джен ме вижда. Поглежда и към Джош, после ми маха леко. Не знам какво да правя,

затова също ѝ помахвам. Има нещо притеснително в усмивката ѝ. И по-точно фактът, че изглежда искрено щастлива.

Ако Джаневив е щастлива, това не е добре за мен.

\* \* \*

На вечеря получавам съобщение от Питър.

Ако ще се мотаеш със Сандерсън, може ли поне да не е на публични места?

Препрочитам го отново и отново под масата. Възможно ли е Питър да ревнува поне мъничко? Или просто се притеснява какво ще си помисли Джаневив за него?

— Какво гледаш там? — пита ме Кити.

Оставям телефона с дисплея надолу.

— Нищо.

Кити се обръща към татко:

— Обзалагам се, че е съобщение от Питър.

Татко маже кифличка с масло и казва:

— Питър ми харесва.

— Наистина ли? — питам аз.

Той кима.

— Добро хлапе е. Наистина си пада по теб, Лара Джийн.

— Пада си по мен?

— Като папагал си — казва ми Кити. А на татко: — Какво означава това, че си падал?

— Означава, че е очарован от нея — обяснява той. — Поразен е.

— А какво е „поразен“?

Той се смее и пъха кифличката в отворената ѝ от объркване уста.

— Означава, че я харесва.

— Определено я харесва — съгласява се Кити с пълна уста. — Той... много те гледа, Лара Джийн. Когато не забелязваш. Гледа те, за да види дали се забавляваш.

— Така ли? — Усещам топло сияние в гърдите си и неволно се усмихвам.

— Много съм щастлив да те виждам щастлива. Все се тревожех за Марго, че поема толкова задължения у дома и постоянно помага. Не исках да пропусне най-хубавото от гимназията. Но нали я знаеш. Толкова е целеустремена. — Татко посяга и стиска рамото ми. — А като те виждам как излизаш и намираш нови приятели... правиш ме щастлив. Много, много щастлив.

Усещам, че в гърлото ми нараства буца. Само всичко да не беше лъжа.

— Не плачи, тате — нарежда Кити, татко кима и я придърпва в прегръдките си.

— Ще ми направиш ли една услуга, Кити? — пита той.

— Каква?

— Ще останеш ли винаги на тази възраст?

Тя автоматично отговаря:

— Да, ако ми вземеш кученце.

Татко избухва в смях, тя също.

Наистина понякога се възхищавам на малката си сестра. Знае точно какво иска и ще направи всичко, за да го получи. Направо е безсрамна в това отношение.

Ще говоря с татко и ще помогна на каузата ѝ. Двете ще го убедим. Под елхата в коледната утрин ще има кученце. Мога да се обзаложа на това.

На следващата вечер с Питър учим в „Старбъкс“ от няколко часа — добре де, аз уча, а той все става и говори с хора от училище. На път към дома ме пита:

— Записа ли се за ски екскурзията?

— Не, аз съм лош скиор. — Само готини хора като Питър и приятелите му ходят на такива екскурзии. Бих могла да помоля Крис да отидем, но сигурно ще ми се изсмее в лицето. Тя не ходи на училищни екскурзии.

— Не е нужно да караш ски. Може сноуборд. Аз това правя.

Поглеждам го.

— Представяш ли си ме на сноуборд?

— Ще те науча. Хайде, ще е забавно. — Хваща ме за ръката и казва: — Моля те, моля те, моля те, Лара Джийн? Хайде, ще е забавно, обещавам.

Това е изненада. Екскурзията е чак през зимната ваканция. Значи, иска да продължаваме дотогава. По някаква причина съм облекчена.

— Ако не искаш да караш сноуборд — продължава той, — в хижата има голямо каменно огнище и огромни удобни кресла. Можеш да седиш и да четеш с часове. И продават най-хубавия горещ шоколад. Ще ти купя един. — Стиска ръката ми.

Сърцето ми леко зазвънява и аз казвам:

— Добре, ще дойда, но се моли горещият шоколад наистина да е толкова хубав.

— Ще ти купя колкото пожелаеш.

— Тогава си вземи доста монети — казвам, а Питър изсумтява. — Какво има?

— Нищо.

Когато стигаме до нас, слизам и той потегля, преди да усетя, че съм оставила чантата си в колата му, а татко и Кити не са у дома. Те са на родителска среща в нейното училище.

Навирам се под верандата, за да намеря резервните ключове, които крием под ръчната количка. После си спомням, че те бяха в чекмеджето с джунджурии в къщата, защото забравих да ги върна на мястото им последния път, когато ги използвах. Нямам ключове, нямам телефон, няма как да се прибера у дома.

Джош! Джош има ключ. Той поливаше цветята на татко, когато ходехме на почивка.

Намирам едно камъче на алеята, прекосявам моравата и заставам под прозореца му. Хвърлям камъчето и не улучвам. Намирам друго и то отскача със съвсем тих звън от стъклото. Опитвам отново с по-голям камък. Този уцелва.

Джош отваря прозореца и подава глава:

— Здравсти. Кавински тръгна ли си вече?

Отвърщам, изненадана:

— Да, но чантата ми остана в колата му. Може ли да ми дадеш резервния си ключ?

Той въздъхва, сякаш искам кой знае какво.

— Почакай. — После изчезва.

Стоя там и чакам да се върне на прозореца, но не се връща. Излиза през входната врата. Облечен е със суитшърт с качулка и долнище на анцуг. Това е любимият суитшърт на Марго. Когато станаха гаджета, тя все го носеше, сякаш беше яке на футболен отбор или нещо такова.

Протягам ръка за ключовете и той ги пуска в нея.

— Благодаря, Джоши.

Обръщам се, но той казва:

— Чакай. Притеснявах се за теб.

— Какво? Защо?

Въздиша тежко и наглася очилата си. Носи ги само нощем.

— Заради това с Кавински...

— Не започвай отново. Джош...

— Той е играч. Не е достатъчно добър за теб. Ти си... невинна. Не си като другите момичета. Той е типичното момче. Не можеш да му имаш доверие.

— Мисля, че го познавам доста по-добре от теб.

— Просто се грижа за теб. — Прокашля се. — Ти си ми като по-малка сестра.

Приисква ми се да го ударя.

— Но не съм.

Той изглежда смутен. Знам какво си мисли, защото и двамата мислим за това.

После по улицата светват фарове. Колата на Питър. Връща се. Подавам на Джош ключовете и тичам към нашата алея. Викам му през рамо:

— Благодаря, Джоши!

Заобикалям до шофьорското място. Питър сваля прозореца и ми казва:

— Забрави си чантата. — Поглежда към къщата на Джош.

— Знам — отговарям, задъхана. — Благодаря, че се върна.

— Това там той ли е?

— Не знам. Преди минута беше.

— Тогава за всеки случай — казва Питър, навежда се през прозореца и ме целува по устните, уверено и с отворена уста.

Замръзвам.

Той се отдръпва и се усмихва.

— Лека нощ, Лара Джийн.

Потегля в тъмното, а аз още притискам пръсти към устните си. Питър Кавински току-що ме целуна. Той ме целуна и ми хареса. Абсолютно съм сигурна, че ми хареса. Абсолютно съм сигурна, че го харесвам.

На следващата сутрин съм пред шкафчето си и прибирам учебниците си, когато виждам Питър да върви по коридора. Сърцето ми забумтява в гърдите така силно, че отеква в ушите ми. Той още не ме е видял. Завирам глава в шкафчето и започвам да подреждам учебниците си на купчина.

Той казва иззад вратата:

— Здравсти.

— Здравсти.

— Просто искам да те успокоя, Кови. Няма да те целувам отново, така че не се тревожи.

О!

Значи, това беше. Няма значение дали го харесвам, защото той не ме харесва. Глупаво е да си разочарован заради нещо, което самият ти току-що си осъзнал, че искаш, нали?



*Не му позволявай да види разочарованието ти.*

Обръщам се към него.

— Не се тревожеш за това.

— Напротив. Виж се, лицето ти се е свило като мида. — Смее се и се опитва да ми „отвори“ лицето, за да изглеждам спокойна. — Няма да се случи отново. Беше заради Сандерсън.

— Добре.

— Добре — казва и той, хваща ме за ръка, затваря шкафчето ми и ме повежда към стаята като същинско гадже, все едно наистина сме влюбени.

Как изобщо да разбера дали е истинско, или не? Като че ли само аз не мога да направя разликата.

Татко много се въодушевява, когато го моля да подпише декларацията за екскурзията.

— О, Лара Джийн, това е чудесно. Питър ли те убеди? Ти се страхуваш да караш ски още от десетгодишна, разкрачваше се и не можеше да станеш!

— Да, помня. — Ботушите ми замръзваха върху ските и аз лежах разкрачена сякаш с дни.

Татко подписва декларацията и казва:

— Може всички да отидем в Уинтъргрин за Коледа. С Питър.

Ето откъде съм го наследила, значи. От татко. Той живее в измислен свят. Подава ми листа и добавя радостно:

— Може да вземеш ски гащеризона на Марго. И ръкавиците ѝ.

Не му казвам, че няма да ми трябват, защото ще си чета сред удобства и ще пия горещ шоколад до огъня. Трябва да си взема и плетката.

Когато говоря с Марго по телефона вечерта, ѝ казвам, че ще ходя на ски, и тя е изненадана.

— Но ти мразиш ските.

— Ще опитам сноуборд.

— Просто... внимавай.

Мисля си, че има предвид склоновете, но когато Крис идва на следващата вечер да вземе назаем рокля, разбирам, че е друго:

— Нали знаеш, че на тези екскурзии пада голям секс? Все едно разрешена от училището оргия.

— *Какво?*

— Точно там изгубих девствеността си през първата година.

— Мислех си, че е било в гората до вас.

— О, вярно. Както и да е, искам да кажа, че правих секс на ски екскурзията.

— Там има възпитатели — казвам аз, притеснена. — Как става под техния надзор?

— Те си лягат рано, защото са стари — казва Крис. — Хората просто се промъкват. Освен това има гореща вана. Знаеш ли, че има гореща вана?

— Не... Питър не ми спомена. — Е, това беше, просто няма да си взема бански. Не могат да те накарат да влезеш в гореща вана, ако не искаш, нали?

— Онази година хората влизаха голи.

Очите ми направо изскачат. Голи!

— Голи?

— Е, момичетата сваляха горницата си. Просто се пригответи. — Тя започва да дъвче нокътя си. — Разбрах, че миналата година господин Дънам се е къпал с ученици и било много странно.

— Звучи като в Дивия запад — шепна аз.

— По-скоро като в порнофилм.

Не се притеснявам, че Питър ще опита нещо с мен. Знам, че няма да го направи, защото не ме приема по този начин. Но хората ще го очакват, нали? Ще трябва ли да се промъквам в стаята му посред нощ, така че всички да си помислят, че правим нещо? Не ми трябва неприятности на тази екскурзия, но Питър все успява да ме убеди да сторя това, което не искам.

Хващам ръцете на Крис.

— Ще дойдеш ли и ти? Моля те, моля те!

Тя клати глава.

— Много добре знаеш, че не ходя на училищни екскурзии.

— Но си ходила!

— Да, първата година. Вече не.

— Но аз имам нужда от теб! — Отчаяно стискам ръцете й. — Помниш ли как те покрих миналата година, когато отиде до Коачела! Цяла седмица се промъквах у вас, за да си мисли майка ти, че си у дома? Не забравяй какво съм правила за теб, Крис! Сега аз имам нужда от помощ!

Тя не се трогва, издърпва ръцете си от моите, застава пред огледалото и започва да оглежда кожата си.

— Кавински няма да те принуди да правиш секс с него, ако не искаш. Ако изключим факта, че излизаше с дявола, той не е чак такъв кретен. Всъщност е доста свестен.

— Какво имаш предвид под „свестен“? Че не държи толкова на секса?

— О, господи, не! С Джен постоянно го правеха. Тя пие хапчета по-отдавна от мен. Много жалко, че родата я смята за такъв ангел. — Тя изстискава една пъпка на брадичката си. — Каква измамница. Би трябвало да изпратя анонимно писмо на баба ни... Не че ще го направя. Не съм толкова подмолна като нея. Помниш ли как каза на баба, че ходя пияна на училище? — Не изчаква да отвърна. Започне ли да говори за Дженевив, няма спиране. — Баба искаше да използва парите, които спестяваше за моя колеж, за клиника за алкохолици! Направиха цял роднински съвет заради мен! Много се радвам, че ѝ открадна Кавински.

— Не съм го откраднала. Те вече бяха скъсали.

Крис сумти.

— Да бе, продължавай да си го повтаряш. Джен също ще ходи на ски. Тя е президент на класа, затова, общо взето, тя го организира. Затова просто внимавай. Никога не се спускай сама.

Ахвам.

— Крис, умолявам те. Моля те, ела. — И в прилив на вдъхновение казвам: — Ако дойдеш, Дженевив ще се вбеси! Тя организира всичко, няма да те иска там!

Крис свива устни в усмивка.

— Знаеш как да ме работиш. — После вирва брадичка към мен. — Мислиш ли, че тази пъпка е готова за изстискване?

Денят на благодарността е, татко почиства пуйката, после излиза, за да вземе корейската ни баба, която живее на час път от тук — в пенсионерска общност с още много корейски баби. Неговата майка ще прекара Деня на благодарността със семейството на приятеля си, което ме устройва, защото знам, че няма да каже нищо хубаво за храната.

Правя ястие от зелен фасул с портокалова кора и копър, за да стане по-интересно. Избирам Кити за мой дегустатор и тя хапва от фасула и казва, че е като портокалова туршия.

— Защо не направим просто печен фасул с пържени лучени кръгчета от консерва? — чуди се, докато реже перца в различен цвят за нейните поставки за маса с пуйки.

— Защото се опитвам да съм иновативна — отвърщам и добавям сос в тенджерата.

Кити казва със съмнение:

— А ще има ли печени броколи? Тях ще ги ядат.

— Да виждаш някъде броколи? Не, зеленото в това ястие ще е зелен фасул.

— Ами картофено пюре? Нали ще има картофено пюре?

Картофено пюре. Скачам и проверявам в килера. Забравих да купя картофи. Взех пълномаслено мляко и масло, дори зелен лук, за да го направя като Марго. Но забравих самите картофи.

— Обади се на татко и го помоли да вземе картофи на връщане — казвам аз, докато затварям вратата на килера.

— Не мога да повярвам, че си забравила картофите — казва Кити и клати глава.

Гледам я свирепо.

— Концентрирай се върху постелките.

— Няма, защото, ако не бях попитала за пюрето, обядът щеше да се провали, затова би трябвало да ми благодариш.

Кити става, за да се обади на татко, а аз викам:

— Между другото, тези пуйки приличат повече на пауна от логото на NBC, отколкото на пуйки.

Тя остава невъзмутима, а аз опитвам отново от зеления фасул. Наистина има вкус на портокалова туршия.

\* \* \*

Излиза, че съм изпекла пуйката наобратно. Освен това Кити не спря да нарежда за салмонелата, защото гледала видео в час по биология, затова накрая прекалих с печенето. Картофеното пюре стана добре, но се усещат хрупкави парченца тук-там, защото бързах да сваря картофите.

Настанени сме на масата в трапезарията и постелките на Кити наистина допринасят за атмосферата.

Баба изяде цяла купчина от зеления фасул и аз поглеждам триумфално Кити. *Видя ли? Някой го хареса.*

\* \* \*

След смъртта на мама баба дойде да се грижи за нас за минута-две. Дори се обсъждаше да остане. Тя не смяташе, че татко ще се справи сам.

— Е, Дани — започва баба и с Кити се споглеждаме през масата, защото знаем какво ще последва: — Виждаш ли се с някоя? Излизаш ли на срещи?

Татко се изчервява.

— Ами... не много често. Доста съм зает в работата...

Баба цъка с език.

— Не е хубаво мъж да стои сам, Дани.

— Имам си момичетата, те ми правят компания — казва той, опитва се да звучи ведро и спокойно.

Баба го фиксира със студен поглед.

— Нямам това предвид.

Когато ми ем чиниите, тя ме пита:

— Лара Джийн, би ли имала нещо против, ако баща ти имаше приятелка?

С Марго сме обсъждали този въпрос надълго и нашироко с години, най-вече нощем, на тъмно. Ако татко наистина трябва да излиза с някоя, каква бихме искали да бъде? Жена с добро чувство за хумор, мила, все обичайните неща. Някоя, която ще бъде твърда с Кити, но няма да я ограничава прекалено, за да не съсипе всички специални моменти за нея. Освен това не бива да се опитва да ни бъде майка: Марго държи особено много на това. Казва, че Кити се нуждае от майка, но ние вече сме достатъчно големи.

От трите ни Марго би била най-критична. Тя е невероятно предана на спомена за мама. Не че аз не съм, но понякога през годините съм си мислила колко ще е хубаво да има някоя по-голяма жена, дама, която знае определени неща, като например как се полага руж или как да се измъкнеш от глоба за превишена скорост с малко флиртуване. Неща, които ще ми потрѣбват. Но така и не се случи. Татко е излизал на срещи, но не е имал постоянна приятелка, която да доведе у дома. Кое то винаги е било вид облекчение, но сега, когато съм по-голяма, все си мисля какво ли ще стане с него, когато и аз замина и той остане с Кити, а след това и съвсем сам. Не искам да бъде сам.

— Не — отвърщам. — Не бих имала нищо против.

Баба ме поглежда одобрително.

— Добро момиче — казва тя и на мен ми става хубаво и уютно, както след чаша чай „Лека нощ“, който мама ми приготвяше, когато не можех да заспя.

Татко също ми е правил няколко пъти, но не беше същият на вкус, а не ми даваше сърце да му го кажа.

Подготовката за коледните сладки започва на първи декември. Изваждаме всички стари готварски книги и списания на мама, пръскаме ги по пода в дневната и си пускаме албума с „Коледата на Чарли Браун“. До първи декември не се позволява коледна музика в нашата къща. Не си спомням кой въведе тези правила, но ги спазваме. Кити води списък със сладките, които определено ще направим, и онези, които вероятно ще направим. Има и няколко от целогодишен вид. Татко обича лунички с орехи, затова те са задължителни. Захарни бисквитки, защото се подразбират. Сникър-дудълс за Кити, бисквити с меласа за Марго, селски бисквитки за мен. А с боровинки и бял шоколад са любимите на Джош. Мисля, че тази година обаче трябва да направим различни сладки. Не напълно различни, но поне да добавим нови видове.

Питър е тук; отби се след училище, за да учим по химия, и сега, след часове, още е с нас. Седим в дневната и разглеждаме готварските книги. Татко е в кухнята, слуша радио и приготвя обяда за утре.

— Моля те, не прави повече сандвичи с пуйка — викам аз.

Питър ме дърпа за чорапа и шепне „глезла“, после сочи към мен и към Кити и клати пръст.

— Майка ти ти приготвя обяда всеки ден, затова ще мълчиш — шепна аз.

Татко се провиква:

— И на мен ми писна от остатъци, но какво да ги правим? Да ги изхвърлим ли?

С Кити се споглеждаме.

— Точно така — казвам аз.

Татко не обича да се хаби храна. Чудя се дали не мога да се промъкна нощем в кухнята и да ги изхвърля, без да забележи. Вероятно ще забележи.

— Ако имахме куче — подвиква Кити, — нямаше да има никакви остатъци. — Смига ми.



— Какво куче искаш? — пита я Питър.

— Не подхранвай надеждите й — казвам аз, но той не ми обръща внимание.

Кити веднага обяснява:

— Акита. Червеникава козинка със завита на кравайче опашчица. Или немска овчарка, която да обуча като водач за слепи.

— Но ти не си сляпа — отбелязва Питър.

— Но един ден може да ослепея.

Той се хили и клати глава. Пак ме побутва и казва с възхищение:

— С това хлапе не се спори.

— Да, няма смисъл — съгласявам се аз. Вдигам списание да го покажа на Кити. — Какво мислиш? Сладки със сметана?

Тя ги записва във вероятния списък.

— Хей, ами тези? — Питър бута една книга в скута ми. Отворена е на рецепта за бисквитки от плодов кейк.

— Шегуваш ли се? Шегуваш се, нали? Това е отвратително.

— Когато се направи добре, плодовият кейк е много хубав — казва Питър. — Леля ми Триш много често прави и слага сладолед отгоре, страхотен става.

— Всичко е хубаво, ако му сложиш сладолед отгоре — обявява Кити.

— С това хлапе не може да се спори — казвам аз и с Питър разменяме усмивки над главата й.

— Но това не е обикновен плодов кейк. Не е някакво влажно руло с желирани бонбони. Слагат се пекани и сушени череша, боровинки и други готини неща. Мисля, че се нарича плодов кейк „Коледен спомен“.

— О, много обичам този разказ — възкликвам аз. — Любимият ми е. Толкова е хубав, но толкова тъжен.

Той изглежда объркан, Кити също, затова обяснявам:

— „Спомен за една Коледа“ е разказ от Труман Капоти. За едно момче, на име Бъди, и неговата по-голяма братовчедка, която се е грижила за него, когато бил малък. Цяла година спестявали за съставки за плодови кейкове и после ги изпращали като подаръци на приятели, но също и на президента.

— И защо да е тъжно? — интересува се Кити.

— Защото са най-добри приятели и се обичат повече от всичко на света, но накрая се разделят, защото семейството смята, че тя не се грижи достатъчно добре за него. И може би е било така, но това няма значение, тъй като тя е неговата сродна душа. Накрая тя умира и Бъди дори не успява да се сбогува с нея. Освен това е по истински случай.

— Депресиращо — казва Питър. — Забравете за тези сладки.

Кити задрасква сладките от плодов кейк в бележника си.

Прелиствам старо списание „Добра домакиня“, когато на вратата се звъни. Кити става и хуква да отвори.

— Първо виж кой е — викам след нея.

Тя винаги забравя да провери.

— Джош! — писка Кити.

Питър вдига рязко глава.

— Дошъл е да види Кити — обяснявам аз.

— Да, ясно.

Джош влиза в дневната, а Кити виси на врата му като маймунка.

— Здравсти — казва той и очите му отскачат към Питър.

— Как си, човече? — обажда се Питър възможно най-дружелюбно. — Сядай.

Поглеждам го странно. Само преди секунда се мръщеше, а сега е съвсем спокоен. Не ги разбирам момчетата.

Джош носи найлонова торбичка.

— Връщам ви тавичката.

— Джош ли е? — вика татко от кухнята. — Джош, искаш ли да хапнеш? Сандвич с пуешко?

Сигурна съм, че ще откаже, защото сто процента и у тях е пълно с остатъци от пуйката, но той отвърща:

— Разбира се!

Откъсва Кити от себе си и сядна на дивана.

— О, избирате коледните сладки? — пита ме той.

— Да.

— Ще направите и моите любими, нали? — Поглежда ме с умолителен поглед на кутре, който винаги ме размива, защото е толкова нетипичен за него.

— Голям си лакомник — клатя глава аз.

— Кои са ти любимите? — пита го Питър. — Защото мисля, че списъкът вече е съставен.

— Сигурен съм, че са включени — казва Джош.

Поглеждам ту него, ту Питър. Не мога да разбера дали се шегуват.

Питър посяга и гъделичка Кити по стъпалото.

— Прочети ни списъка, Катрин.

Тя се кикоти и се претъркаля към бележника си. После става и казва тържествено:

— Сладки с бонбонки „М & М“ — сигурни; сладки капучино — вероятни; сладки със сметана — вероятни; сладки плодов кейк — в *никакъв случай...*

— Чакай малко, и аз участвам в журито — възразява Питър, — а вие току-що отхвърлихте моите сладки.

— Само преди пет секунди каза да забравим за тях! — възкликнах аз.

— Е, сега искам отново да ги имаме предвид.

— Съжалявам, но сме двама на един, така че отпадат.

Татко наднича в дневната.

— Бройте и мен за плодовите сладки. — И изчезва в кухнята.

— Благодаря, доктор Кови — грачи Питър. Придърпва ме към себе си. — Видя ли, знаех си, че баща ти ще е на моя страна.

Смея се.

— Голям си подмазвач!

После поглеждам Джош, който се взира в нас със странно, засегнато изражение. То ме притеснява. Отдръпвам се от Питър и започвам пак да прелиствам книгите.

— Списъкът още не е готов. Журито ще обмисли много усилено твоите боровинкови сладки с бял шоколад.

— Изключително съм поласкан — отвърща Джош. — Коледата не е Коледа без вашите боровинкови сладки с бял шоколад.

— Ей, Джош, ама и ти си подмазвач — обажда се Кити.

Той я грабва и я гъделичка, докато тя започва да се смее така силно, че ѝ избиват сълзи в очите.

След като Джош си тръгва, Кити се качва горе да гледа телевизия, а аз разчиствам дневната. Питър се е изтегнал на дивана и ме гледа. Все си мисля, че ще си тръгне, а той все не си тръгва.

Изневиделица казва:

— Помниш ли как на Хелуин ти беше Чо Чан, а Сандерсън — Хари Потър? Обзалагам се, че не е било съвпадение. Обзалагам се на милион долара, че е накарал Кити да разбере какъв е костюмът ти и е хукнал да купува костюм на Хари Потър. Той си пада по теб.

Замръзвам.

— Не е вярно. Той обича сестра ми. Винаги я е обичал и винаги ще я обича.

— Почакай и ще видиш — продължава Питър. — Още щом с теб се разделим, той ще довлече някой сладникав филм и ще признае любовта си. Казвам ти, знам как мислят момчетата.

Дърпам възглавницата, на която се е облегнал, и я слагам на мястото ѝ.

— Сестра ми ще се прибере през зимната ваканция. Обзалагам се на милион долара, че ще се съберат.

Питър протяга ръка да я стисна, а когато я поемам, ме дърпа на дивана до него. Краката ни се докосват. Има дяволито пламъче в очите и аз си мисля, че вероятно ще ме целуне, и съм изплашена, но и развълнувана. Тогава чувам стъпките на Кити по стълбите и моментът отминава.

— Може ли да украсим елхата този уикенд? — пита Кити на закуска.

Татко вдига поглед от овесената си каша. Овесена каша, ужас.

— Защо не?

Казвам с половин уста:

— Марго може да се ядоса, ако я украсим без нея. — Но честно да си призная, и аз искам да украсим елхата. Толкова е уютно да правиш сладки, лампичките да примигват, да звучи коледна музика и цялата къща да мирише на захар и масло.

— Семейство Бриел украсяват тяхната веднага след Деня на благодарността — казва Кити.

— Да го направим тогава — отвърщам. — Може ли, тате?

— Е, щом семейство Бриел правят така.

\* \* \*

Отиваме до разсадника, който е на час път, защото там са най-хубавите елхи. Кити настоява да огледа всичките, за да се увери, че нашата е най-добрата. Аз гласувам за една доста дундеста, защото мирише най-хубаво, но Кити смята, че не е достатъчно висока. Спираме се на друга и докато пътуваме към дома, мирише като в коледната утрин.

Джош излиза от къщата си и ни вижда да влачим елхата. С татко я вдигат и я отнасят вътре. Той държи елхата изправена, докато татко я закрепва на поставката. Имам чувството, че ще иска да остане и да ни помогне да я украсим. Не мога да спра да мисля за думите на Питър. Че Джош ме бил харесвал.

— Малко наляво — насочва ги Кити. — Не е достатъчно права.

Свалям кутията с мигащите лампички и играчките и започвам да ги подреждам. Любимата ми е една синя звезда, която направих от

тесто в детската градина. Любима ми е, защото е малко отхапана — казах на Кити, че е сладка, и тя ѝ се нахвърли като истинско Бисквитено чудовище. После се разплака и аз си имах неприятности, но си струваше.

— Шарени лампички или бели, като миналата година? — питам аз.

— Бели — отвърща Кити. — По-изискано е.

— Но цветните са по-мечтателни — казва Джош. — Имам предвид, че са по-носталгични.

Извъртам очи.

— Мечтателни ли, Джош? — Той продължава да защитава цветните лампички и спорим, докато татко не ни прекъсва и казва, че ще сложим и от двата вида. Тогава усещам, че между нас вече наистина всичко е нормално, защото се дърлим като едно време. Питър бърка за Джош.

Дървото е толкова високо, че почти стига до тавана. Не ни достигат лампички и татко отива да купи още. Джош качва Кити на раменете си, за да може да постави звездата на върха.

— Много се радвам, че тази година имаме голяма елха — казвам аз и въздъхвам щастливо, тръшвам се на дивана и се вирам във върха ѝ.

Няма нищо по-уютно от осветено коледно дръвче.

Малко по-късно татко трябва да тръгва за болницата, а Кити отива при съседите, защото те ще правят гофрети на камината, а ние с Джош се заемаме да разтребим. Прибирам кукичките на играчките в техните торбички, а Джош слага в кашона онези, за които не е имало място. Вдига кашона и се блъсва в клон, една стъклена играчка пада и се чупи.

Той изстенва.

— Джошоош, направих я по трудово.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Не беше най-хубавата ми творба. Сложих твърде много перца. — Тя представлява прозрачно стъклено топче с бели перца и бели пайети вътре.

Отивам за метлата и когато се връщам, той казва:

— Когато си с Кавински, се държиш различно. Знаеш ли?

Вдигам глава.

— Не, не знам.

— Не се държиш като себе си, ами като... както всички момичета се държат около него. Това не си ти, Лара Джийн.

Отвърщам, подразнена:

— Държа се както винаги. Какво знаеш ти за това, Джош? Почти не си ни виждал заедно. — Клякам да събера стъклените късчета.

— Внимавай — казва той. — Дай на мен. — Навежда се и посяга към едно стъкълце. — Ох!

— *Ти* внимавай! — Навеждам се към него, за да огледам пръста му. — Има ли кръв?

Клати глава.

— Нищо ми няма. Знаеш ли какво не разбирам?

— Какво?

Взира се в мен и бузите му леко порозовяват.

— Защо никога не каза нищо? Ако толкова време си чувствала това към мен, защо не каза нищо?

Цялото ми тяло се сковава. Не очаквах това. Не съм подготвена. Преглъщам с усилие и отвърщам:

— Ти беше с Марго.

— Невинаги съм бил с Марго. Пишеш, че ме харесваш още от преди аз да харесам нея. Защо просто не ми го каза?

Въздъхвам тежко.

— Какво значение има сега?

— Има. Трябваше да ми кажеш. Трябваше поне да ми дадеш шанс.

— Нямахте да има значение, Джош!

— А аз ти казвам, че трябваше! — Пристъпва към мен.

Бързо се изправям. Защо повдига въпроса сега, когато най-сетне отново всичко е нормално?

— Много си се вживял в това. Никога не си мислил за мен по този начин, никога, затова не се опитвай да променяш миналото точно сега, когато си имам приятел.

— Не ми казвай какво мисля — сопва се той. — Не знаеш всяка моя мисъл, Лара Джийн.

— Напротив. Познавам те по-добре от всеки друг. И знаеш ли защо? Защото си предвидим. Във всичко. Толкова си предвидим. Единствената причина да говориш за това сега е, защото ревнуваш. И

то не мен. Изобщо не ти пука с кого съм. Просто ревнуваш, че Питър зае мястото ти. Кити също го харесва повече от теб.

Лицето му потъмнява. Взира се в мен и аз в него.

— Добре! — вика той. — Ревнувам! Сега доволна ли си?

След това рязко се навежда и ме целува. По устните. Очите му са затворени, а моите широко отворени. После и моите се затварят и за секунда, само за секунда, отвърщам на целувката му. И се отдръпвам. Отблъсквам го.

Той казва победоносно:

— Това предвиди ли го, Лара Джийн?

Отварям и затварям уста, но не излизат думи. Изпускам метлата и хуквам с всички сили по стълбите. Тичам чак до стаята си и се заключвам вътре. Джош ме целуна. В нашата дневна. Сестра ми се връща след няколко седмици. И имам фалшиво гадже, на което току-що измених.



След третия час Лукас ме чака.

Днес е с тънка вратовръзка и пуловер с остро деколте, държи голяма торба чипс. Пъха шепа чипс в устата си и по пуловера му се посипва оранжев прашец. Ъгълчетата на устните му също леко оранжевеят. Казва с пълна уста:

— Виж, искам да ти кажа нещо.

Смея се.

— Не мога да повярвам, винаги съм те мислила за много изискан. — Издухвам праха от чипс от ризата му. — Какво искаш да ми кажеш? — Открадвам няколко чипчета от пакета. Той се колебае. — Лукас, мразя, когато хората заявят, че трябва да ми кажат нещо, и не го казват. Както когато кажат, че знаят много смешна история. Ами давай, разкажи я, а аз ще реша дали ми е смешна, или не.

Той облизва сирене от устните си.

— Е, нали знаеш, че живея в един квартал с Дженевив? — Кимам. — Снощи видях Кавински да излиза от тях.

— О... — Само това казвам. О...

— Обикновено не бих го сметнал за нещо особено, но има и друго. — Той бърше уста с опакото на дланта си. — Дженевив и колежанинът са скъсали през уикенда. Знаеш какво значи това, нали?

Кимам, но отвътре съм изтръпнала.

— Да... Чакай, какво?

Той ме поглежда полусъжалително и малко нетърпеливо.

— Тя ще се опита да си върне Питър, Лара Джийн!

— Вярно — отвърщам и ме пробожда още докато го казвам. — Разбира се, че ще се опита.

— Не й позволявай.

— Няма. — Но думата излиза мека като желе, без никакво убеждение.

Досега не съм го осъзнавала, но може би през цялото време съм очаквала точно този момент. Дженевив да си поиска Питър обратно.

Той измисли цялата тази история като малко отклонение и сега е време да се върне там, където му е мястото. При човека, на когото принадлежи.

Не мислех да му казвам нищо за целувката на Джош. Наистина не мислех. Но после, докато говорехме с Лукас, го видях да върви с Джаневив по коридора. Лукас ме погледна многозначително и аз се престорих, че не го забелязвам.

В часа по химия пиша бележка на Питър.

Беше прав за Джош.

Потупвам го по гърба и плъзвам бележката в ръката му. Когато я прочита, той изправя гръб и веднага надрасква нещо на листчето.

Бъди по-конкретна.  
Целуна ме.

Той се сковала и аз със срам установявам, че се чувствам донякъде отмъстена. Чакам го да напише нещо, но не го прави.

Когато звънецът бие, той се обръща и казва:

— Какво, по дяволите? Как се случи?

— Дойде да помага за коледната елха.

— И какво? Целуна те пред Кити?

— Не! Бяхме само двамата.

Питър изглежда наистина подразнен и аз вече съжалявам, че го споменах.

— Какво си мисли тоя, за бога, да целува гаджето ми? Това е нелепо. Ще си поговоря с него.

— Чакай, какво? Не!

— Трябва, Лара Джийн. Не може да му се размине.

Ставам и започвам да си събирам нещата.

— По-добре не му казвай нищо, Питър. Сериозно говоря.

Той ме гледа и мълчи. После пита:

— Ти отвърна ли на целувката?

— Какво значение има?

Изглежда смаян.

— Ядосана ли си ми за нещо?

— Не. Но ще бъда, ако говориш с Джош.

— Добре.

— Добре.

Не съм виждала Джош след целувката, но когато се прибирам от библиотеката вечерта, той седи на предната веранда с войнишкото си яке и ме чака. В къщата свети; татко си е у дома. В стаята на Кити също свети. Предпочитам да го избегна, но ето го, пред къщата ми.

— Здравей. Може ли да поговорим?

Сядам до него и се вирам право напред, през улицата. Госпожица Ротсчайлд също вече има елха. Винаги я слага близо до прозореца до вратата, за да се вижда отвън.

— Трябва да се разберем какво ще правим, преди Марго да се върне. Всичко се случи по моя вина. Аз трябва да ѝ кажа.

Взирам се в него, смаяна.

— Да ѝ кажеш? Ти откачен ли си? Не сме казали на Марго, защото няма какво да ѝ кажем.

Той вирва брадичка.

— Не искам да имам тайни от нея.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме целунеш! — съскам аз. — И за протокола ще отбележа, че ако някой ѝ каже, това ще бъде аз. Аз съм ѝ сестра. Ти ѝ беше само гадже. И вече дори не си, така че...

Болка просветва на лицето му и остава там.

— Никога не съм бил само гадже на Марго. И за мен е странно. Сякаш, откакто получих онова писмо... — Колебае се. — Няма значение.

— Просто го кажи.

— Откакто получих писмото, между нас нещата се объркаха. Не е честно. Ти каза каквото имаше да казваш, а аз трябваше да се справя с това, трябваше да го проумея. Ти започна да излизаш с Кавински и спря да ми бъдеш приятелка. — Въздиша. — Откакто получих писмото ти... не мога да спра да мисля за теб.

Определено не очаквах да чуя това. Определено не и това.

— Джош...

— Знам, че не искаш да го чуваш, но просто ми позволи да ти кажа това, което трябва да ти кажа, става ли?

Кимам.

— Мразя мисълта, че си с Кавински. Мразя я. Той не е достатъчно добър за теб. Съжалявам, че го казвам, но не е. Според мен никое момче не е достатъчно добро за теб. Особено аз. — Свежда глава, после внезапно ме поглежда и казва: — Веднъж, може би преди две лета, вървахме към дома от нечия къща... мисля, че бяхме при Майк.

Беше горещо, здрачаваше се. Бях много ядосана, защото по-големият брат на Майк бе обещал да ни откара, а после отиде някъде и не се върна, затова се наложи да вървим. Бях с еспадрили и краката ужасно ме боляха. Джош все настояваше да не изоставам.

Той каза тихо:

— Бяхме само аз и ти. Ти беше с онази кафява кожена поличка с ремъците и пъпът ти се виждаше.

— Моята пола стил „Покахонтас среща Шер през седемдесетте“.  
— О, колко я обичах тази пола.

— Тогава едва не те целунах. Мислех да го направя. Беше някакъв откачен импулс. Просто исках да видя какво ще е.

Сърцето ми спира.

— А после?

— После не знам. Предполагам, че съм забравил за това.

Въздъгнах.

— Съжалявам, че си получил онова писмо. Не биваше да го виждаш. То не беше написано за теб, а само за мен.

— Може би е съдба. Може би е било писано да се случи точно така, защото... защото винаги е трябвало да бъдем заедно.

Казах първото, което ми дойде на ума:

— Не, не е. — И осъзнавам, че е истина.

В този момент осъзнавам, че не го обичам, че от доста време не го обичам. Може би никога не съм го обичала. Защото ето го тук: мога да го целуна отново, може да стане мой. Но аз не го искам. Искам друг. Странно е да си копнял толкова дълго за нещо, за някого, а един ден, най-внезапно, просто да спреш.

Пъхам пръсти в ръкавите на якето си.

— Не можеш да кажеш на Марго. Трябва да ми обещаеш, Джош.

Той кима неохотно.

— Скоро чували ли сте се? — питам го.

— Да. Тя се обади онази вечер. Каза, че иска да отидем до Вашингтон през ваканцията. До „Смитсоиан“, да вечеряме в Чайнатаун.

— Супер. Значи точно това ще направите. — Потупвам го по коляното, после бързо отдръпвам ръка. — Джош, просто трябва да се държим като преди. Както винаги. Ако го направим, всичко ще е наред. — Повтарям си го наум. *Всичко ще бъде наред.* Всички ще се върнем по обичайните си места. Марго и Джош. Аз. Питър.

След училище на следващия ден отивам да търся Питър в залата с уредите. Той седи на този за вдигане на тежести. Решавам, че е по-добре да говорим тук, отколкото в колата му. Ще ми липсват тези пътувания. Започнах да се чувствам у дома си в нея. Ще ми липсва и да съм нечие гадже наужким. И то не на кого да е — а на Питър. Даръл, Гейб и другите момчета от отбора много ми харесват. Не са чак толкова вятърничави, колкото казват хората. Добри са.

Залата е празна, само Питър е там. Вдига тежести. Когато ме вижда, се усмихва.

— Дойде да ме гледаш? — Сяда и бърше потта от лицето си с яката на тениската.

Сърцето ми се свива болезнено.

— Дойдох да скъсаме. Имам предвид наужким.

Питър се сепва.

— Какво?

— Няма нужда да продължаваме. Ти получи каквото искаше, нали? Аз също. Говорих с Джош и всичко между нас пак ще е нормално. А сестра ми ще си дойде скоро. Така че... мисията изпълнена.

Той бавно кима.

— Да, предполагам.

Сърцето ми се къса, докато се усмихвам.

— Е, добре тогава. — Вадя с театрален жест договора от чантата си. — Анулиран. И двете страни са изпълнили задълженията си една към друга за вечни времена. — Дърдоря като адвокат.

— Разнасяш го със себе си?

— Разбира се! Кити е много любопитна. Ще го намери за две секунди.

Държа листа и се готвя да го скъсам, но Питър го грабва от ръката ми.

— Чакай! Ами ски екскурзията?

— Какво за нея?

— Все пак ще дойдеш, нали?

Не съм мислила за това. Единствената причина да ида беше той. Сега не мога. Не мога да гледам как пак е с Джаневив, просто не мога. Искам да се върнат от екскурзията магически заедно отново и цялата тази история да е била само един сън. — Не, няма да дойда.

Той отваря широко очи.

— Стига, Кови! Недей така. Вече се записахме, дадохме депозити и всичко останало. Нека просто отидем, за последно. — Понечвам да възразя, но той клати глава. — Отиваш, така че си прибери договора. — Сгъва го и внимателно го поставя в чантата ми.

Защо ми е толкова трудно да му отказвам? Това ли е да си влюбен в някого?



Идеята ми хрумва по време на сутрешните съобщения, когато обявяват, че този уикенд в нашето училище ще се проведе дебат по „Модел на ООН“. Джон Амброуз Макларън беше президент на проекта в прогимназията. Чудя се дали още е в отбора на неговото училище.

Повдигам въпроса пред Питър на обяд, преди момчетата да са седнали.

— Знаеш ли дали Джон Макларън още е в „Модел на ООН“?

Той ме поглежда странно.

— Откъде да знам?

— Не зная. Просто се чудех.

— Защо?

— Мисля, че може да участвам в дебата този уикенд. Имам чувството, че ще е там.

— Наистина ли? — Той подсвирва. — Ако е, какво ще направиш?

— Още не съм измислила. Може да ида при него, може би не. Просто искам да видя дали ще се появи.

— Можем да го потърсим онлайн още сега и ще ти кажа.

Клатя глава.

— Не, това ще е измама. Искам да го видя със собствените си очи. Искам да се изненадам.

— Е, само не ме моли да идвам да ти правя компания. Няма да си изгубя цялата събота за дебати.

— Не възнамерявах да те моля.

Той ме поглежда, обиден.

— Така ли? Защо?

— Просто искам да го направя сама.

Той подсирва тихо.

— Еха. А трупът дори още не е изстинал.

— Моля?

— Ти си малка палавница, Кови. Още дори не сме скъсали, а вече се опитваш да говориш с други момчета. Щях да се засегна, ако не бях толкова впечатлен.

Усмивам се.

В осми клас целунах Джон Макларън на един купон. Не беше романтична целувка. А най-обикновена. Играехме на бутилка и когато дойде неговият ред, стаих дъх и се замолих бутилката да посочи към мен. И така стана! Замалко да спре пред Анджи Пауъл, но късметът беше на моя страна онзи ден и спечелих на сантиметър. Опитах се да запазя спокойно изражение, за да не се усмихна. С Джон пропълзахме в средата, целунахме се съвсем набързо и всички изстенаха, но той се изчерви. Бях разочарована, може би съм очаквала повече, по-значителна целувка. Но това беше. Вероятно ще имам втори шанс. Вероятно ще успея да забравя Питър.

Когато влизам в училище в събота сутринта, премислям какво ще кажа. Може би само: „Здрасти, Джон, как си? Аз съм Лара Джийн“. Не съм го виждала от осми клас. Ами ако не ме познае? Ами ако дори не ме помни?

Оглеждам обявленията във фоайето и откривам името му под „Генерална асамблея“. Той ще представлява Китайската народна република.

Генералната асамблея се провежда в аудиторията. Има маси за всеки делегат и сцена с подиум, където едно момиче с черен костюм говори за ограничаването на ядрените оръжия. Мисля си просто да се мушна отзад, да седна и да гледам, но няма къде, затова оставам в дъното на залата със скръстени ръце и се оглеждам за Джон. Има толкова много хора и всички са обърнати напред, затова е трудно да ги разпознаеш.

Едно хлапе с тъмносин костюм се обръща към мен и шепне:

— Ти ли си посредникът? — Държи сгънат лист.

— Ами... — Не съм сигурна за какво става дума, после виждам едно момиче да върви из залата и да раздава листове на хората.

Момчето ми подава страницата, обръща се и пише нещо в тетрадката си. Това е нота до Бразилия от Франция. Явно аз съм посредникът.

Масите не са подредени по азбучен ред, затова започвам да бродя из залата, за да открия Бразилия. Най-сетне я намирам — едно момче с папийонка — и другите вдигат ръце с ноти за връчване. Отваря ми се работа.

Отзад виждам едно момче да вдига ръка, за да взема и неговата нота, затова бързам натам, а то извърща леко глава. Господи, това е Джон Амброуз Макларън, делегат от Китайската народна република, само на няколко метра от мен.

Пясъчнорусата му коса е късо подстригана. Бузите му са розови, точно каквито ги помня. Все още е някак свеж и чистичък и затова

изглежда по-малък. Носи панталон в цвят каки, светлосиня риза и тъмносин пуловер. Изглежда сериозен, концентриран, сякаш наистина е делегат.

Честно казано, изглежда точно както си го представях пораснал.

Джон ми подава листа, докато си води бележки със сведена глава. Посягам към него, почти докосвам хартията, после той поглежда нагоре и се сепва.

— Здравсти — прошепвам. И двамата държим листове.

— Здравсти — отвръща той. Примигва, после пуска листа и аз бързо се отдалечавам, сърцето ми бумти в ушите. Чувам го как шепне високо името ми, но не забавям крачка.

Гледам към листа. Почеркът му е четлив, прецизен. Отивам да отнеса нотата му до САЩ, после игнорирам Великобритания, която размахва нота към мен, тръгвам право към двойните врати на залата и излизам навън.

Току-що видях Джон Макларън. След всички тези години най-сетне го видях. И той ме позна. Веднага се сети коя съм.

По обед получавам съобщение от Питър.

Видя ли Макларън?

Пиша „да“, но после го трия и пиша „не“. Не знам защо. Може би защото искам да го запазя само за себе си и да съм щастлива от факта, че той ме помни, това ми стига.

Всички отиваме да вземем Марго от летището. Кити направи табела с надпис: „ДОБРЕ ДОШЛА У ДОМА, ГОГО“. Аз не спирам да се вирам за нея и когато тя наистина се появява, в първия миг не мога да я позная — косата ѝ е къса! Подстригала се е на черта! Щом ни вижда, тя ни маха, а Кити хвърля табелата и хуква към нея. После всички се прегръщаме, а очите на татко се насълзяват.

— Какво мислиш? — пита ме Марго, има предвид косата си.

— Изглеждаш по-голяма така — лъжа аз и тя засиява. Всъщност изглежда по-малка, но знам, че тя не иска да чуе това.

По пътя към дома кара татко да спре при „Клоудс“ за чийзбургер, макар да каза, че не е гладна.

— Много ми липсваше — обяснява, но отхапва само няколко хапки и дава останалото на Кити.

Нямам търпение да покажа на Марго сладките, които сме направили, но когато я въвеждам в трапезарията и ѝ представям всички кутии, тя се мръщи:

— Направили сте коледните сладки без мен?

Чувствам се малко виновна, но наистина не мислех, че ще има нещо против. Все пак тя беше в Шотландия, където се забавляваше много повече от някакво си печене на сладки, за бога.

— Ами да, донякъде се наложи. Училището свършва утре. Ако те бяхме изчакали, нямаше да имаме време. Запазихме половината тесто във фризера, за да ни помогнеш да направим останалите за съседите. — Отварям голяма синя метална кутия, за да види наредените в редички сладки. Гордея се, че успях да ги направя с еднаква форма и размер. — Тази година приготвихме и нови. Опитай една с портокал и сметана; много е хубава.

Тя оглежда кутията и се мръщи.

— Не сте направили с меласа?

— Тази година не... Решихме да направим тези на тяхно място. — Взема една и я гледам как отхапва. — Хубави са, нали?

Тя кима.

— О, да.

— Кити ги избра.

Марго поглежда към дневната.

— Кога украсихте елхата?

— Кити нямаше търпение. — Звучи като извинение, но е вярно.

Опитвам се да не изглежда, че се оправдавам, когато добавям: —  
Реших, че ще е хубаво да ѝ се порадваме възможно най-дълго.

— Е, кога я украсихте?

— Преди седмица-две... — Защо е в такова лошо настроение?

— Толкова отдавна. Вероятно ще изсъхне до Коледа. — Марго  
отива до елхата и премества дървената сова на друг клон.

— Поливам я всеки ден и добавям спрайт, както ни научи баба.

Имам чувството, че се караме, а ние никога не се караме.

Но тогава Марго се прозява и казва:

— Много съм изморена. Мисля да поспя.

Когато някой отсъства дълго време, в началото запомняш всички неща, които искаш да му кажеш. Опитваш се да съхраниш всичко в главата си. Но все едно да удържиш шепа пясък: малките зрънца се изплъзват от ръцете ти и накрая остават само едрите камъчета и въздух.

Когато най-сетне се видите, си запазил единствено големите неща, защото е твърде трудно да разкажеш за всички дреболии. Но именно те съставляват живота. Както например преди месец татко се подхлъзна на бананова кора, буквално, защото Кити я беше пуснала на пода в кухнята. С Кити се спухахме от смях. Трябваше да го напиша на Марго веднага; трябваше да снимам банановата кора. Сега всичко изглежда, сякаш *трябваше да си тук или о, няма значение, предполагам, че не е толкова смешно.*

Така ли хората губят връзка? Не мисля, че би могло да се случи при сестри. Може би с другите да, но не и с нас. Преди Марго да замине, знаех какво си мисли, без да я питам; знаех всичко за нея. Вече не. Сега не знам каква е гледката през прозореца ѝ и дали все още става рано сутрин, за да закуси добре, или сега, когато вече е в колеж, се прибира късно и спи до късно. Не знам дали предпочита шотландските момчета, или американските, и дали съквартирантката ѝ

хърка. Знам само, че лекциите ѝ харесват и е ходила веднъж до Лондон. В общи линии нищо не знам.

Тя също. Не съм ѝ казала много важни неща — как някой разпрати писмата ми. Истината за мен и Питър. Истината за мен и Джош.

Чудя се дали и тя го чувства. Разстоянието между нас. Ако изобщо е забелязала.

\* \* \*

Татко прави спагети болонезе за вечеря. Кити яде нейните с голяма кисела краставичка и чаша мляко, което звучи ужасно, но когато опитам, се оказва, че краставичката много върви на спагетите. Млякото също.

Кити трупа още спагети в чинията си, когато казва:

— Лара Джийн, какво ще купиш на Питър за Коледа?

Озъртам се към Марго, гледа ме.

— Не зная. Не съм мислила за това.

— Може ли да дойда с теб да изберем?

— Разбира се, ако реша да му купя подарък.

— Трябва да му вземеш нещо; той ти е гадже.

— Все още не мога да повярвам, че ходиш с Питър Кавински — казва Марго.

Но не го казва мило, сякаш е нещо хубаво.

— Би ли... престанала? — питам я аз.

— Извинявай, но просто не харесвам това момче.

— Е, не е нужно да го харесваш. Нали аз го харесвам — отвръщам и Марго свива рамене.

Татко става и пляска с ръце.

— Имаме три вида сладолед за десерт! С пралини и сметана, „Чънки Мънк“ и ягодов. Все любимите ти, Марго. Кити, помогни ми да донеса купичките. — Те събират мръсните чинии и отиват в кухнята.

Марго поглежда през прозореца към къщата на Джош.

— Джош иска да се видим по-късно. Надявам се, че най-сетне е схванал, че сме скъсали, и няма да се опитва да идва всеки ден, докато съм у дома. Трябва да продължи напред.

Какви ужасни думи. Та нали тя се е обадила на Джош, а не обратното.

— Няма да ти се лепне, ако това си мислиш — отвръщам. — Той знае, че е свършило.

Тя се взира, изненадана, в мен.

— Е, надявам се.



— Мисля, че трябва да направим рецитал тази година — казва Марго от дивана.

Когато мама беше жива, всяка Коледа правехме така наречения „рецитал“. Тя приготвяше тонове храна и канеше хора някоя вечер, а с Марго обличахме еднакви роклички и свирехме коледни песни на пианото цяла нощ. Хората влизаха и излизаха от стаята с пианото и пееха с нас, а ние с Марго се редувахме да свирим. Аз мразех истинските концерти на пиано, защото бях най-слабата пианистка в моята възрастова група, а Марго беше най-добрата. Беше унизително да свиря нещо лесно като „На Елиза“, докато другите вече са минали на Лист. Винаги съм мразела рециталите. Все се молех ли, молех да не ме карат да свиря.

Последната Коледа мама ни купи еднакви червени кадифени роклички, а аз се разбеснях и казах, че не искам да я облека, макар че исках и всъщност много я харесвах. Просто не исках да свиря на пиано с Марго. Развиках се на мама, изтичах в стаята си, затръшнах вратата и не исках да изляза. Мама дойде и се опита да ме накара да отворя, но аз не го направих и тя не се върна. Хората започнаха да пристигат, Марго започна да свири, а аз останах горе. Седях в стаята си, плачех и мислех за всички вкуснотии, които мама и татко бяха приготвили, и как няма да остане нищо за мен, как мама вероятно дори не иска да сляза долу, след като съм се държала така.

След смъртта на мама не сме правили друг рецитал.

— Ти сериозно ли? — питам я.

— Защо не? — свива рамене Марго. — Ще е забавно. Аз ще планирам всичко, ти няма да се ангажираш.

— Знаеш, че мразя пианото.

— Тогава не свири.

Кити поглежда с тревога ту мен, ту Марго. Прехапва устна и предлага:

— Аз ще направя няколко хватки от таекуондо.

Марго посяга и я прегръща.

— Това е чудесна идея. Аз ще свиря на пианото, ти ще правиш хватки, а Лара Джийн просто...

— Ще гледа — довършвам аз.

— Щях да кажа, че ще си домакинята, но както искаш.

Не ѝ отговарям.

\* \* \*

По-късно гледаме телевизия и Кити заспива свита на дивана като истинско котенце. Марго иска да я отнесе и да я сложи в леглото, но аз казвам да я остави да спи и я завивам.

— Ще ми помогнеш ли да убедим татко да ѝ вземе кученце за Коледа? — питам аз.

Марго изстенва.

— Кученцата са голям ангажимент. Трябва да ги извеждаш да пишкат милион пъти на ден. И освен това ужасно се скубят. Никога вече няма да можеш да облечеш черен панталон. А и кой ще го разхожда и храни, кой ще се грижи?

— Кити. Аз ще ѝ помагам.

— Кити не е готова за такава отговорност. — Очите ѝ добавят: „Ти също“.

— Кити доста порасна, докато те нямаше. — „Аз също“. — Знаеш ли, че вече сама приготвя обяда си? И помага в сгъването на прането? Не е нужно да я карам да си пише домашните. Прави си ги сам-сама.

— Наистина ли? Впечатлена съм.

Защо просто не каже: „Браво, Лара Джийн?“. И толкова. Защо просто не признае, че съм изпълнила моята част от грижите за семейството, докато я нямаше. Но не.

В шест и половина сутринта в деня на екскурзията татко ме оставя в училище. Още дори не е съмнало. Като че ли слънцето се бави все повече с всеки изминал ден. Преди да слеза от колата, татко вади от джоба на самото си шапка от светлорозова вълна с помпон отгоре. Слагам я и тя покрива ушите ми.

— Намерих я в дрешника в коридора. Мисля, че беше от любимите на майка ти. Тя беше страхотна скиорка.

— Знам, помня.

— Обещай ми, че поне веднъж ще се спуснеш по пистата.

— Обещавам.

— Толкова се радвам, че го правиш. За теб е хубаво да опитваш нови неща.

Усмивхам се вяло. Само ако знаеше какво става на тези екскурзии, нямаше да е толкова доволен. Тогавя виждам Питър и приятелите му пред автобуса.

— Благодаря, че ме докара, тате. Ще се видим утре вечер. — Целувам го по бузата и вземам сака си.

— Закопчай си палтото — вика той, докато затварям вратата.

Закопчавам си палтото и гледам как колата потегля. В другия край на паркинга Питър говори с Джаневив. Тя се смее. После той ме вижда и ми прави знак да се приближа. Джаневив се отдалечава, забила поглед в клипборда си. Когато стигам там, той взема сака от рамото ми и го слага до неговия.

— Ще ги кача в автобуса.

— Замръзвам — казвам аз, зъбите ми тракат.

Питър ме дърпа пред него и ме прегръща.

— Аз ще те топля. — Поглеждам го подигравателно, но той гледа другаде. Гледа Джаневив. Свежда лице към врата ми и аз се отдръпвам.

— Какво има? — пита ме той.

— Нищо.

\* \* \*

Госпожица Дейвънпорт и треньор Уайт преглеждат саковете на учениците — госпожица Дейвънпорт на момичетата, а треньор Уайт на момчетата.

— Какво търсят? — питам Питър.

— Алкохол.

Вадя телефона си и пиша съобщение на Крис.

Не носи алкохол! Проверяват!

Няма отговор.

Будна ли си?? Събуди се!

Тогава колата на майка ѝ спира на паркинга и Крис слиза от мястото на пътника. Изглежда сънena.

Какво облекчение! Питър вече може да говори колкото си иска с Джаневив; аз ще седя с Крис и ще ядем закуските, които съм опаковала. Имам ягоди и желирани бонбони и грахчета усаби, които Крис много обича, както и шоколадови пурички.

Питър изстенва.

— Крис ще идва ли?

Не му обръщам внимание и ѝ махам.

Джаневив стои до автобуса с клипборда си, когато също забелязва Крис. И се смръщва. Тръгва право към нея и заявява:

— Ти не си записана.

Хуквам към тях, заставам до Крис и казвам умолително:

— В съобщението миналата седмица се казваше, че има свободни места.

— Да, но трябваше да се запишеш — клати глава Джаневив. — Съжалявам, но Криси няма да дойде, ако не се е записала или не е дала депозит.

Смръщвам се. Крис мрази да я наричат „Криси“. Винаги е мразила. В гимназията всички ѝ казват Крис, само Джаневив и баба ѝ я наричат „Криси“.

Питър изниква зад мен.

— Какво става?

Скръстила ръце, Джаневив обяснява:

— Криси не се е записала за екскурзията, затова много съжалявам, но не може да дойде.

В паника съм, но Крис през цялото време се хили и мълчи.

Питър извърта очи и казва:

— Джен, нека да дойде. На кого му пука, че не се е записала?

Бузите ѝ пламват от гняв.

— Не аз измислям правилата, Питър! Да вземе да дойде и безплатно тогава? Честно ли ще е спрямо останалите?

Крис най-сетне проговаря:

— О, аз вече говорих с Дейвнпорт и тя каза, че всичко е наред.  
— Свива устни в целувка към Джаневив. — Кофти, Джен.

— Е, хубаво, не ми пука. — Джаневив се обръща и се насочва към госпожица Дейвнпорт.

Крис гледа след нея, ухилена. Дърпам я за ръкава и шепна:

— Защо не го каза още в началото?

— Очевидно защото исках да се позабавлявам. — Тя ме прегръща през раменете. — Очертава се много интересен уикенд, Кови.

Прошепвам, притеснена:

— Не носиш алкохол, нали? Проверяват чантите.

— Не се тревожи за мен. Покрита съм.

Когато я поглеждам със съмнение, шепне:

— Бутилка от шампоан, пълна с текила, в дъното на сака ми.

— Дано да си я измила много добре! Може да ти стане лошо! —  
Представям си как Крис и компания се опитват да пият шотове пенеста текила и после ги карат в болницата, за да им промият стомасите.

Тя роши косата ми.

— О, Лара Джийн.

\* \* \*

Качваме се в автобуса и Питър се настанява в средата, а аз тръгвам напред.

— Хей — вика той, изненадан. — Няма ли да седнеш с мен?

— Ще седя с Крис. — Продължавам по пътеката, но той ме хваща за ръката.

— Лара Джийн! Майтапиш ли се? Трябва да седиш до мен. — Оглежда се дали някой чува. — Ти си моето гадже.

Издърпвам ръката си.

— Скоро ще късаме, нали? Нека изглежда по-реалистично.

Когато се настанявам до Крис, тя клати глава към мен.

— Какво? Не мога да те оставя да седиш сама. Все пак дойде заради мен. — Отварям раницата си и ѝ показвам закуските. — Виж. Донесох ти любимите неща. Какво искаш първо? Желирани бонбони или пурички?

— Още не е съмнало — мърмори тя. — Дай бонбоните...

Усмехната, отварям пакетче.

— Яж колкото искаш.

Спирам да се усмихвам, когато виждам, че Дженевив се качва в автобуса и сяда до Питър.

— Ти си виновна — казва Крис.

— Заради теб беше! — Не е вярно. Мисля, че просто се изморих от тази история. От всички усложнения на това, да си нечие гадже, но всъщност да не си.

Крис се протяга.

— Знам, че за теб приятелките са важни, но внимавай. Братовчедка ми е истинска баракуда.

Пъхам бонбон в устата си и дъвча. Трудно ми е да преглътна. Гледам как Дженевив шепне нещо в ухото на Питър, а Крис заспива веднага, облегнала глава на рамото ми.

\* \* \*

Хижата е точно каквато Питър я описа — има голяма камина, мечи кожи и много малки кътчета. Навън вали, тихо се сипят ситни снежинки. Крис е в добро настроение — на половината път се събуди и започна да флиртува с Чарли Бланчард, който ще я води по

стръмните писти. Дори вадим късмет с двойна стая, а не с тройна, защото всички други момичета вече са се разпределили по тройки.

Крис излезе да кара сноуборд с Чарли. Покани ме да ида с тях, но аз отказах. Веднъж опитах да карам ски, докато Марго се спускаше със сноуборд, и накрая се спуснахме по различно време, изчакахме се и постоянно се губехме.

Ако Питър ме беше поканил да карам сноуборд с него, щях да отида. Но той не го направи, а и без това съм гладна, затова слизам в салона да обядвам.

Госпожица Дейвънпорт е там, гледа си мобилния и яде супа. Тя е млада, но изглежда стара. Мисля, че е заради тежкия фон дьо тен и косата на път. Не е омъжена. Крис ми каза, че я видяла да се кара с някакъв тип пред една закувалня, затова предполагам, че си има приятел.

Когато ме вижда да седя сама и да ям сандвич до камината, тя ми маха да се приближа. Отнасям чинията си на масата ѝ и сядам срещу нея. Предпочитам да ям сама и да чета, но не мисля, че имам голям избор.

— Вие трябва ли да оставате в хижата целия уикенд, или можете да излезете да карате ски? — питам я аз.

— Аз съм официалната база — казва тя и бърше ъгълчетата на устата си. — Треньор Уайт отговаря за пистите.

— Не ми изглежда много честно.

— Нямам нищо против. Всъщност ми харесва да стоя в хижата. Много е спокойно. Освен това трябва винаги да има някой тук, при спешен случай. — Тя лапва още една лъжица от супата. — Ами ти, Лара Джийн? Защо не си на пистите като всички останали?

— Не ме бива много със ските — отвърщам смутено.

— Така ли? Чух, че Кавински е добър сноубордист. Трябва да го накараш да те научи. Не сте ли двойка?

Госпожица Дейвънпорт обича да е в час с ученическите драми. Тя нарича това съпричастност, но всъщност е просто клюкарка. Ако ѝ дадеш повод, ще се опита да изрови възможно най-много мръсотия. Знам, че с Дженевив са близки.

За миг виждам отново Дженевив и Питър в автобуса, свели глави един към друг, и от тази сцена сърцето ми се свива. Нашият договор

още не е приключил. Защо трябваше да й го връщам дори секунда по-рано?

— Да — отговарям. — Заедно сме. — После ставам. — Знаете ли какво? Мисля все пак да ида на пистите.



Опаковах се със ски гащеризона на Марго, шапката с помпона и моята парка, и се чувствам като великденска сладка — маршмелоу с яagodов вкус. Докато се опитвам да сложа ските, покрай мен минават момичета от моето училище, издокарани с модерни ски клинове. Дори не знаех, че съществуват такива.

Винаги съм мислила, че ските могат да ми харесат, а после отивам на ски и си спомням, о, вярно, мразя ги. Всички други деца са на стръмните писти, само аз на зеления кръг, иначе казано — на този за зайците. Спускам се със събрани във върховете ски чак до долу, малки деца профучават покрай мен и аз губя концентрация, защото се ужасявам, че ще ме връхлетят. Те летят напред-назад като истински олимпийци. Някои дори не използват щеките. Като Кити са. Тя може да се спуска по стръмните писти. С татко много обичат. Марго също, макар че тя предпочита сноуборда.

Постоянно се оглеждам за Питър, но не го виждам все още, затова започвам да се чувствам малко тъпо сама тук.

Обмислям възможността да се спусна по пистата за по-напреднали, просто за опит, когато виждам Питър и всичките му приятели да носят сноубордовете си. Джаневив не е с тях.

— Питър! — викам аз с огромно облекчение.

Обръща глава, май че ме вижда, но продължава да върви.

Хм.

Видя ме. Знам, че ме видя.

\* \* \*

След вечеря Крис се връща от пистите. Казва, че е пристрастена към шеметното спускане. Аз тръгвам към стаята си, когато пак срещам Питър, този път е по шорти за плуване и суитшърт. С Гейб и Даръл е. Те са сложили хавлии на вратовете си.

— Хей, Лардж — казва Гейб и ме перва с хавлията. — Къде беше цял ден?

— Ами наблизо. — Поглеждам Питър, но той не среща очите ми. — Видях ви на пистата.

— Тогава защо не ни извика? — пита Даръл. — Искан да ти покажа номерата си.

Отвързвам злорадо:

— Ами извиках на Питър, но той май не ме чу.

Той най-сетне ме поглежда в очите.

— Не, не съм те чул. — Говори студено и безразлично, толкова нетипично за него, че усмивката ми изстива.

Гейб и Даръл се споглеждат и Гейб казва на Питър:

— Трябва да отиваме в горещата вана. — И отминават.

С Питър оставаме във фойето, и двамата мълчим. Накрая аз питам:

— Сърдиш ли ми се за нещо?

— Защо да ти се сърдя?

После пак млъкваме.

— Знаеш, че ти ме накара да дойда. Поне можеш да говориш с мен — казвам аз.

— А ти поне можеше да седнеш до мен в автобуса — избухва той.

Отварям, смаяна, уста.

— Ти наистина ли си ми ядосан, че не седнах до теб в *автобуса*?

Той въздъхва нетърпеливо.

— Лара Джийн, когато ходиш с някого, просто има... просто трябва да правиш определени неща, ясно ли е? Като например да сядаш до него на екскурзия. Това се очаква от теб.

— Не разбирам защо е толкова важно. — Как може да е ядосан за такава дреболия?

— Забрави. — Обръща се, сякаш ще си тръгне, но аз го хващам за ръкава на суитшърта. Не искам да се карам с него; искам да се забавляваме както винаги. Искам поне да ми остане приятел. Особено сега, когато сме към края.

— Моля те, не се сърди. Не осъзнавах, че е толкова важно. Заклевам се, че ще седна до теб на връщане.

Той свива устни.

— Но схвана ли защо съм ядосан?

Кимам.

— Аха.

— Добре тогава, трябва да знаеш, че пропусна страхотна поничка с мока захар.

Пак зяпвам, смаяна.

— Откъде ги взе? Не знаех, че отварят толкова рано!

— Снощи отидох да купя специално за автобуса. За теб и за мен.

О, трогната съм.

— Е, останаха ли малко?

— Не, изядох ги всичките.

Изглежда толкова самодоволен, че посягам да дръпна връзките на качулката му и казвам:

— Гадняр. — Ама с обич.

Той хваща ръката ми и пита:

— Искаш ли да чуеш нещо смешно?

— Какво?

— Мисля, че започвам да те харесвам.

Застивам напълно неподвижно. После отдръпвам ръка от неговата и започвам да събирам косата си на опашка, но си спомням, че нямам ластик. Сърцето ми бумти в гърдите и внезапно ми е трудно да мисля.

— Не се подигравай.

— Не се подигравам. Според теб защо те целунах в седми клас в къщата на Макларън? Защото заради това изобщо дойдох. Винаги съм те смятал за сладка.

Лицето ми пламва.

— Сладка по странен начин.

Той се усмихва със съвършената си усмивка.

— И какво? Може пък да харесвам странни момичета.

После свежда глава към мен и аз бързо питам:

— Значи, не си още влюбен в Джневив?

Той се мръщи.

— Защо все намесваш Джен? Опитвам се да говоря за нас, а ти искаш да говорим за нея. Да, с Джен имаме минало. Винаги ще ме е грижа за нея. — Свива рамене. — Но сега... харесвам теб.

Хората влизат и излизат от фоайето; едно момче от училище минава и плясва Питър по рамото:

— К'во става? — пита Питър. После момчето си отива и Питър казва на мен: — Е, какво ще кажеш? — Гледа ме с очакване. Очаква да кажа „да“.

Искам да кажа „да“, но не искам да съм с момче, чието сърце принадлежи на друга. Поне веднъж искам аз да съм първият му избор.

— Може да си мислиш, че ме харесваш, но не е така. Ако ме харесваше, нямаше още да харесваш нея.

Той клати глава.

— Това между мен и Джен е съвсем различно от това между нас с теб.

— Как е възможно, когато от самото начало всичко беше заради нея?

— Не е честно — възразява той. — Когато започнахме, ти харесваше Сандерсън.

— Вече не. — Преглъщам с усилие. — Но ти още си влюбен в Джаневив.

Вбесен, той ми обръща гръб и прокарва ръце през косата си.

— Господи, как така стана такъв експерт по любовта? Харесвала си пет момчета в живота си. Единият е гей, другият живее в Индиана, Монтана или някъде другаде си, Макларън се премести, преди нещо изобщо да се случи, а един излиза със сестра ти. И аз самият. Хм, какво ни свързва? Кой е общият знаменател?

Усещам, че кръвта нахлува в лицето ми.

— Не е честно.

Той се навежда и казва:

— Харесваш момчета, с които нямаш шанс, защото се страхуваш. От какво се страхуваш?

Отстъпвам от него чак до стената.

— От нищо не се страхувам.

— Не е вярно. Предпочиташ да създадеш нечия измислена версия в главата си, отколкото да бъдеш с истински човек.

Гледам го свирепо.

— Ядосан си само защото не умрях от щастие, когато великият Питър Кавински ми каза, че ме харесвал. Егото ти наистина е огромно.

Очите му просветват.

— Виж, съжалявам, че не се появих на прага ти с цветя и не признах вечната си любов към теб, Лара Джийн, но знаеш ли, това е истинският живот. Трябва да пораснеш.

Това беше. Не е нужно да го слушам повече. Обръщам се и си тръгвам. Казвам през рамо:

— Наслади се на горещата вана.

— Както винаги — вика той в отговор.

\* \* \*

Треперя.

Вярно ли е? Възможно ли е да е вярно?

В стаята си обличам памучната си нощница и слагам дебели чорапи. Дори не отивам да се измия. Гася осветлението и си лягам. Обаче не мога да заспя. Щом затворя очи, виждам лицето на Питър.

Как смее да ми казва, че трябвало да порасна? Какво изобщо знае той? Все едно е много зрял!

Но... дали е прав за мен? Дали наистина харесвам само момчета, които не мога да имам? Винаги съм знаела, че Питър е недостъпен за мен. Винаги съм знаела, че не ми принадлежи. Но тази нощ той каза, че ме харесва. Каза онова, което се надявах да чуя. Тогава защо просто не му отговорих, че и аз го харесвам, когато имах тази възможност? Защото наистина е така. Харесвам го. Разбира се, че го харесвам. Кое момиче няма да си падне по Питър Кавински, най-хубавото от всички хубави момчета. Сега, когато вече го познавам, знам, че е нещо повече от това.

Не искам да се страхувам повече. Искам да бъда смела. Искам... да започна да живея живота си. Искам да се влюбя и момчето да отвръща на любовта ми.

Преди да се разколебая, слагам пухеното яке, пъхам картата за стаята в джоба си и тръгвам към горещата вана.

Ваната е зад главната хижа, на сред гората на дървена платформа. По пътя натам срещам хлапета с мокри коси, които се прибират в стаите си преди вечерния час. Вечерният час е в единайсет, а вече е единайсет без петнайсет. Не е останало много време. Надявам се Питър още да е там. Не искам да изгубя кураж. Ускорявам крачка и тогава го виждам: сам във ваната, отметнал глава назад, със затворени очи.

— Здравей — казвам му и гласът ми отеква в гората.

Отваря очи. Поглежда нервно над рамото ми.

— Лара Джийн! Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя. — Дъхът ми излиза на бели облачета. Започвам да свалям ботушите и чорапите си. Ръцете ми треперят, но не от студ. Притеснена съм.

— Ама... какво правиш? — Гледа ме, сякаш съм откачена.

— Влизам! — Трепереща, разкопчавам якето и сядам на пейката. От водата се вдига пара. Потапям крака и сядам на ръба на ваната. Много е горещо, но е приятно. Питър още ме гледа предпазливо. Сърцето ми препуска лудо и е трудно да срещна очите му. Никога не съм била толкова изплашена.

— По въпроса, който повдигна... хвана ме неподготвена, затова не знаех какво да кажа. Но... е, аз също те харесвам. — Получи се толкова вяло и неуверено, че ми се прииска да започна отначало и да го кажа твърдо и гладко. Опитах отново, по-силно: — Харесвам те, Питър.

Той примигва и внезапно изглежда по-малък.

— Не ви разбирам вас, момичетата. Тъкмо реша, че съм те разбрал, и после... после...

— И после? — Стаявам дъх и го чакам да отговори. Толкова съм притеснена; не спирам да преглъщам и сама се чувам. Дори дишането ми се струва много силно, дори пулсът ми.

Гледа ме толкова напрегнато, че зениците му са разширени. Взира се в мен, все едно никога не ме е виждал.

— А после не знам.

Мисля, че спирам да дишам, когато той казва „не знам“. Толкова ли прецаках нещата, че вече не знае? Не може да свърши сега, не и когато най-сетне намерих кураж. Не мога да го позволя. Сърцето ми бумти сякаш с милион трилиона удара в минута, когато се примъквам към него. Свеждам глава и притискам устни в неговите, усещам го как подскача от изненада. И тогава отвърща на целувката ми, с отворена уста, с меки устни, отначало съм притеснена, но после той притиска ръка към тила ми, гали косата ми и аз вече не съм така нервна. Хубаво е, че съм седнала, защото коленете ми омекват.

Той ме придърпва във водата и сядам в горещата вана, нощницата ми подгизва, но не ми пука. Не ми пука за нищо. Не съм знаела, че целуването може да е толкова хубаво.

\* \* \*

Притискам ръце към тялото си, за да не могат струите да повдигнат нощницата ми. Питър е обхванал лицето ми с длани и ме целува.

— Добре ли си? — шепне ми.

Гласът му е различен: накъсан и напрегнат, някак уязвим. Не звучи като Питър, когото познавам; не е спокоен, отегчен или развеселен. Сега ме гледа така, че разбирам, че ще направи всичко, което поискам — какво странно и мощно усещане.

Прегръщам го през врата. Харесва ми хлорният мирис на кожата му. Мирише на басейн, на лято, на ваканции. Не е като по филмите. А по-хубаво, защото е истинско.

— Докосни пак косата ми — казвам му и устните му леко се извиват.

Навеждам се към него и го целувам. Той започва да прокаря пръсти през косата ми и ми е толкова хубаво, че не мога да мисля. По-хубаво е, отколкото да ти мият косата във фризьорски салон. Прокарявам ръце по гърба му и по гръбнака, той потреперва и ме

притиска към себе си. Момчешкият гръб не е като момичешкия — по-мускулест е, някак по-солиден.

Между целувките той казва:

— Минава вечерният час. Трябва да се прибираме.

— Не искам. — Искам само да стоя тук, с Питър, в този момент.

— Аз също, но не искам да си имаш неприятности — казва той.

Изглежда угрижен и това е толкова сладко.

Нежно докосвам бузата му с опакото на дланта си. Гладка е. Мога да гледам лицето му с часове, толкова е красиво.

Когато се изправлям, веднага започвам да треперя. Изстисквам водата от нощницата си, Питър изскача от ваната, взема кърпата си и ме завива с нея. Започва да суши краката и ръцете ми. Сядам да си сложа чорапите и ботушите. Накрая той ми облича якето и ме закопчава.

После хукваме към хижата. Преди да тръгне към коридора на момчетата, а аз към момичетата, ме целува още веднъж и аз имам чувството, че летя.



Когато виждам Питър в автобуса на сутринта, той е с приятелите си от отбора по лакрос и отначало се смуцавам, но той ме вижда и се усмихва.

— Ела насам, Кови. — Отивам до него, той веднага нарамва сака ми и ми прошепва:

— Сядаш при мен, нали?

Кимам.

Докато вървим през автобуса, някой подсвирва. Като че ли всички се взират в нас и отначало си мисля, че си въобразявам, но после виждам, че Джаневив гледа право в мен и шепне нещо на Емили Нюсбаум. По гръбнака ми плъзва студена тръпка.

— Джаневив не сваля очи от мен — шепна на Питър.

— Това е, защото си толкова прекрасно странна — казва той и слага ръце на раменете ми, после ме целува по бузата и аз забравям за Джаневив.

С Питър сядаме в средата на автобуса с Гейб и другите от отбора. Помахвам на Крис да дойде при нас, но на нея ѝ е добре с Чарли Бланчард. Не успях да ѝ разкажа за снощи. Когато се прибрах, тя вече спеше. А сутринта и двете се успахме и нямахме време. Ще ѝ разкажа всичко по-късно. Но засега е много чудесно, че само аз и Питър знаем за това.

Докато слизаме от планината, споделям шоколадовите лулички с момчетата и играем на карти, които също аз нося.

След един час спираме до една закувалня за закуска. Аз ям кифличка с канела, а под масата с Питър се държим за ръце.

Отивам до банята и там срещам Джаневив, сама е, слага си блясък на устните с малка четчица. Влизам в кабинката да се изпишкам, с надеждата, че когато изляза, ще я няма, но тя още е там. Мия си бързо ръцете и тогава Джаневив казва:

— Знаеш ли, че когато бяхме малки, исках да съм на твое място?

— Сковавам се. Джаневив щраква несесера си. — Все исках твоят

татко да е мой татко, а Марго и Кити да са мои сестри. Много обичах да идвам у вас. Все се надявах и се молах да ме поканиш на гости с преспиване. Мразех да стоя у дома с баща ми.

— Аз... не знаех — заеквам аз. — Аз обичах да идвам у вас, защото майка ти беше много добра с мен.

— Тя наистина те харесваше — казва Дженевив.

Събирам целия си кураж и питам:

— Тогава защо спря да ми бъдеш приятелка?

Тя присвива очи към мен.

— Наистина ли не знаеш?

— Не.

— Онази вечер в седми клас ти целуна Питър. Знаеше, че го харесвах, но ти все пак го целуна. — Свивам се смутено и тя продължава: — Винаги съм знаела, че само се правиш на добричка. Нищо чудно, че с братовчедка ми сега сте най-добри приятелки. Но поне Крис не се прави на праведна. Не се преструва.

Цялото ми тяло се сковава.

— За какво говориш?

Тя се смее и аз се смразявам, защото звучи много щастлива. Тогава разбирам, че с мен е свършено. Подготвям се за ужасното нещо, което ще излезе от устата ѝ, но все пак се оказвам неподготвена.

— Говоря за това, че с Питър сте правили секс в горещата вана снощи.

Главата ми се изпразва тотално. Може би дори ми причернява за секунда. Усещам как се олюлявам. Някой да дойде бързо с ароматни соли; ще припадна.

Главата ми се мае.

— Кой ти каза това? — давя се аз. — Кой каза това?

Дженевив накланя глава на една страна.

— Всички!

— Но... но ние *не сме*...

— Съжалявам, но мисля, че е абсолютно отвратително. Секс в гореща вана, в *обща* вана, е просто... — Потреперва. — Само бог знае какви неща се носят сега в тази вода. Там влизат *семејства*, Лара Джийн. Сигурно дори в момента.

В очите ми избиват сълзи.

— Ние само се целунахме. Не знам защо хората говорят така.

— Ами може би защото Питър така им е казал?

Цялото ми тяло изстива. Не е вярно. Няма как да е вярно.

— Всички момчета го смятат за голям пич, защото е успял да изчука сладката малка Лара Джийн Кови във ваната. Както добре знаеш, той започна да излиза с теб само за да ме накара да ревнувам. Егото му не може да приеме факта, че го заряхах заради по-голямо момче. Той те *използваше*. А ако е получил и безплатен секс между другото, още по-добре. Но той все още дотичва, когато му се обадя. Защото ме обича. Никога няма да обича друго момиче, колкото мен. — Каквото и да вижда на лицето ми, явно ѝ харесва, защото се усмихва. — Сега, когато ние с Блейк... е, предполагам, че ще разберем какво ще стане, нали?

Стоя скована и онемяла, докато тя бухва косата си пред огледалото.

— Но ти не се тревожи. Сигурна съм, че сега, когато вече си курва, много момчета ще искат да излизат с теб. За една нощ.

Бягам. Изтичвам от тоалетните и през вратите на закусвалнята, качвам се в автобуса и започвам да плача.

Хората започват да се качват в автобуса. Усещам, че ме гледат, и затова съм извърната към прозореца. Прокарвам пръст по ръба на запотеното стъкло. Прозорецът е студен и оставям следа.

Крис се плъзга до мен и казва тихо:

— Хм, току-що чух нещо много интересно.

Отвърщам вяло:

— Какво си чула? Че снощи с Питър сме правили секс в горещата вана?

— О, господи! Да! Добре ли си?

Усещам стягане в гърдите. Ако си поема дълбоко дъх, със сигурност ще заплача отново.

Затварям очи.

— Не сме правили секс. Кой ти го каза?

— Чарли.

Питър идва по пътеката. Спира до нашата седалка.

— Хей, защо не се върна на масата? Всичко наред ли е? — Навежда се през седалката и ме гледа, загрижен, в очите.

Казвам тихо:

— Всички говорят, че сме правили секс в горещата вана.

Той изстенва.

— Хората трябва да си гледат тяхната работа. — Но изобщо не звучи изненадан.

— Значи, вече знаеш?

— Някои от момчетата ме питаха за това сутринта.

— Но... откъде им е хрумнало? — Започва да ми се гади.

Той свива рамене.

— Не знам, може би някой ни е видял? Не е вярно.

Стискам устни. Не мога да се разплача сега, защото, ако започна, никога няма да спра. Ще плача чак до дома и всички ще ме видят, а няма да го понеса. Впервам поглед някъде над рамото му.

— Не разбирам. Защо си ми ядосана? — Той още е объркан.

Хората започват да се провират зад него. Искат да си седнат на местата.

— Хората те чакат — казвам му аз.

— Крис, може ли да си седна на мястото? — пита я той.

Крис ме поглежда и аз клатя глава.

— Вече е моето място, Кавински — казва тя.

— Стига, Лара Джийн. — Докосва ме по рамото.

Отдръпвам се рязко и той отваря, смаян, уста. Хората ни гледат, шепнат и се подсмивват. Питър се озърта през рамо, лицето му е зачервено. Накрая тръгва надолу по пътеката.

— Добре ли си? — пита ме Крис.

Усещам, че очите ми отново се пълнят.

— Не, не съвсем.

Тя въздъхва.

— Не е честно за момичето. На момчетата им е лесно. Сигурна съм, че сега всички го поздравяват и го тупат по гърба, задето е такъв жребец.

Подсмърчам и питам:

— Мислиш ли, че той е казал на всички?

— Кой знае?

По бузите ми се стичат сълзи и Крис ги бърше с ръкава на пуловера си.

— Може да не е бил той, но това няма значение, Лара Джийн, защото дори да не е разпространил слуха, се съмнявам, че се опитва да го опровергае, ако ме разбираш.

Поклатих глава.

— Опитвам се да кажа, че със сигурност отрича с крива усмивка. Така правят момчетата като него. Обичат да изглеждат като мъже, всички други момчета да им се възхищават. — И добавя с горчивина: — Загрижени са повече за своята репутация, отколкото за твоята. — Поклаща глава. — Но стореното — сторено. Просто трябва да държиш главата си изправена и да се преструваш, че не ти пука.

Кимам и рукват още сълзи.

— Не спирам да ти повтарям, че той не е стока. Остави го на Джен. — Разрошва косата ми. — Какво друго можеш да направиш, хлапе?

Дженевив се качва последна в автобуса. Бързо изправям гръб, бърша очите си и се стягам. Но тя не тръгва веднага към мястото си. Спира при Бети Морган и ѝ шепне нещо на ухото. Бети ахва, извъръща се и поглежда право към мен.

О, господи!

С Крис гледаме как Дженевив върви от място на място.

— Кучка! — ахва Крис.

Сълзите изгарят очите ми.

— Ще се опитам да поспя.

Облягам глава на рамото ѝ и плача. Тя ме прегръща плътно.

Марго и Кити ме вземат от училището. После ме питат как е минала екскурзията и дали през цялото време съм била на заешката писта. Опитвам се да изглеждам ведра; дори измислям история как съм се спуснала по пистата за напреднали.

Марго ме пита тихо:

— Всичко наред ли е?

Аз млъквам. Тя винаги знае кога лъжа.

— Да. Просто съм изморена. С Крис си говорихме до късно.

— Поспи, когато се приберем — съветва ме Марго.

Телефонът ми изжужава и го поглеждам. Съобщение от Питър.

Може ли да поговорим?

Изключвам телефона.

— Мисля, че ще спя чак до края на ваканцията. — Слава богу, че сме във ваканция. Поне имам десет дни, преди да се наложи да се върна в училище и да се изправя отново пред всички. Може би никога няма да се върна. Може да убедя татко да мина на домашно обучение.

Когато татко и Кити си лягат, с Марго опаковаме подаръци в дневната. По едно време тя решава, че наистина ще правим рецитал в деня след Коледа. Бях се надявала да забрави за тази си велика идея, но тя винаги е имала отлична памет.

— Ще направим следколедно и предновогодишно парти — казва тя и връзва панделка на подаръка от татко за Кити.

— Нямаме време да се подготвим — казвам аз, като внимателно изрязвам парче от хартия за опаковане с люлеещи се кончета. Много внимавам, защото искам да запазя една ивичка за фон на страницата на Марго в албума, която почти съм довършила. — Никой няма да дойде.

— Напротив! Не сме правили такова от векове; преди идваше много народ. — Тя става, започва да вади старите готварски книги на

мама и ги слага на масичката за кафе. — Не бъди такъв Гринч. Мисля, че трябва да възродим тази традиция заради Кити.

Отрязвам парче дебела зелена панделка. Може би партито ще ми помогне да се разсея.

— Намери пилето по средиземноморски, което мама правеше. Със сос от кисело мляко и мед.

— Да! А помниш ли хайвера? Хората много го харесваха. Трябва да направим и такъв. А да направим ли соленки със сирене или бухти със сирене?

— Бухти — отвърщам.

Марго е толкова въодушевена, че дори в сегашното ми самосъжалително състояние сърце не ми дава да я разочаровам.

Тя взема лист и химикалка от кухнята и започва да записва.

— Значи, казахме пилето, хайвер, бухти със сирене, пунш... Може да изпечем сладки или браунита. Ще поканим всички съседы — Джош и родителите му, семейство Шах, госпожица Ротсчайлд. А ти кого искаш да поканиш от приятелите си? Крис?

Клатя глава.

— Крис ще гостува на роднини в Бока Ратон.

— Ами Питър? Може да доведе майка си, той нямаше ли по-малък брат?

— Нека оставим Питър.

Тя бърчи чело и вдига очи от списъка си.

— Случи ли се нещо на екскурзията?

Отвърщам твърде бързо:

— Не. Нищо не се случи.

— Тогава защо не го поканиш? Искам да го опозная по-добре, Лара Джийн.

— Мисля, че сигурно и той няма да е в града. — Виждам, че не ми вярва, но не настоява повече.

Същата вечер тя изпраща поканите и веднага получава пет потвърждения. Леля Д. (не ни е истинска леля, а една от най-добрите приятелки на мама) е написала: „Марго, нямам търпение да чуя как пееш с баща си «Скъпа, навън е студено!»“. Още една традиция от рецитала. Марго и татко пеят.

„Скъпа, навън е студено“, а аз винаги изпълнявам „Санта бейби“. Обикновено се излягах върху пианото с токчетата на мама и лисицата



на баба. Но не и тази година. Няма начин.

Когато на следващия ден Марго иска да тръгна с нея и Кити да разнесем кошници с бисквити на съседите, аз ѝ казвам, че съм изморена. Качвам се в стаята си и довършвам страницата на Марго в албума, като слушам бавните парчета от „Мръсни танци“ и все си проверявам телефона за съобщение от Питър. Няма от него, но има от Джош.

Чух какво е станало. Добре ли си?

Нима дори той знае? Та той не е от горния клас. Нима цялото училище вече знае?

Отговарям:

*Не е вярно*, а той пише:

Не е нужно да го казваш, и без това не повярвах.

А на мен пак ми се доплаква.

Откакто Марго се върна, двамата излизаха само веднъж, но не отидоха до Вашингтон, както Джош спомена. Вероятно ще е най-добре да махна тяхната страница от албума.

Оставам будна до късно, в случай че Питър изпрати съобщение. Мисля си, че ако се обади или ми пише тази вечер, ще разбере, че и той мисли за мен, и може би ще му простя. Но той не пише, нито се обажда.

Към три сутринта изхвърлям бележките му. Изтривам снимката му от телефона си; изтривам и номера му. Мисля си, че ако го изтрия достатъчно, ще бъде все едно нищо никога не се е случвало, и сърцето няма да ме боли толкова силно.

В коледната утрин Кити събужда всички още по тъмно, както винаги, и татко прави гофрети, както винаги. Ядем гофрети само на Коледа, защото всички сме единодушни, че е твърде голяма разправия да загряваме гофретника, да го чистим и да го прибираме на горната лавица в шкафа, където стои. А и гофретите правят деня още по-специален.

Редуваме се да отваряме подаръците, за да продължи по-дълго. Аз давам на Марго шала ѝ и албума, който тя много харесва. Спира се на всяка страница, възкликва на приложенияте ми, диви се над избора на шрифтове и картинки. Притиска го до гърдите си и казва:

— Това е съвършеният подарък. — И аз имам чувството, че цялото напрежение между нас изчезва напълно. Нейният подарък за мен е светлорозов кашмирен пуловер от Шотландия. Пробвам го над нощницата си, толкова е мек и фин.

Марго подарява на Кити комплект с маслени пастели, водни бои и специални маркери, които карат Кити да квичи като прасенце. В замяна тя ѝ подарява чорапи с маймунки. Аз давам на Кити нова кошница за колелото ѝ и фермата за мравки, която поиска преди месеци, а тя ми подарява книга за плетиво.

— За да задобрееш — казва ми.

И трите се нахвърляме върху подаръците за татко — дебел скандинавски пуловер, с който прилича на рибар от северните морета. Малко му е голям, но татко настоява, че така му харесвал. Той дава на Марго страхотен нов електронен четец, на Кити каска за колелото с името ѝ — Катрин, не Кити, — а на мен ваучер за подарък от „Линдън и Уайт“.

— Исках да ти взема онази огърлица, която все гледаш, но беше продадена — казва ми той. — Обзалагам се, че нещо друго ще ти хареса също толкова много.

Скачам и го прегръщам. Имам чувството, че ще се разплача.

Дядо Коледа, иначе казано татко, ни носи смешни подаръчета като чувалчета с въглища и водни пистолетчета с изчезващо мастило, както и практични неща, като чорапи за спорт, мастило за принтера и любимите ми химикалки — предполагам, че и Дядо Коледа пазарува в „Костко“.

Когато приключваме с подаръците, виждам, че Кити е разочарована, че няма кученце, но не казва нищо. Прегръщам я и шепна в ухото ѝ:

— Следващия месец имаш рожден ден. — А тя кима.

Татко отива да провери дали гофретникът е загрял и на вратата се звъни.

— Кити, ще отвориш ли? — вика той от кухнята.

Тя отива до вратата и след секунди чуваме писъка ѝ. С Марго скачаме и хукваме натам. На постелката пред вратата в кошница се гуши кученце с цвят на бисквитка и панделка на врата. Всички започваме да подскачаме и да пищим.

Кити гушва кученцето и хуква към дневната с него, където татко стои, ухилен до уши.

— Татко, татко, татко! — пищи тя. — Благодаря, благодаря, благодаря!

Татко казва, че е взел кученцето от приюта преди две вечери и съседката госпожица Ротсчайлд го скрила в къщата си. Момченце е, между другото — доста бързо установихме това, защото опика целия кухненски под. Кръстоска е с пшеничен териер и Кити обявява, че това било много по-хубаво от акита или дори от немска овчарка.

— Винаги съм искала куче с бретонче — казва тя и го притиска към бузата ми.

— Как ще го кръстим? — пита Марго. Всички поглеждаме към Кити, която дъвче замислено долната си устна.

— Не знам — казва накрая.

— Какво ще кажеш за Санди? — предлагам аз.

— Много обикновено.

— Ами Франсоа? Може да му казваме Франки, за по-кратко.

— Не, благодаря — отвръща тя. Килва глава настрани и добавя:  
— Какво ще кажете за Джейми?

— Джейми? — повтаря татко. — Харесва ми.

— Да, звучи много мило — съгласява се Марго.

— Ами пълното му име? — питам аз и го оставям на пода.

Кити бързо казва:

— Джейми Фокс-Пикъл, но ще го наричаме така само когато не слуша. — Пляска с ръце и започва да гука: — Ела при мен, Джейми! — Той заприпква към нея и върти радостно опашка.

Никога не съм я виждала толкова щастлива и толкова търпелива. През целия ден на Коледа се опитва да го учи на номера и го извежда навън, за да пишка. Очите ѝ светят. Приисква ми се отново да съм малка и всичко да може да се разреши с едно кученце на Коледа.

Проверявам само веднъж телефона си за обаждане от Питър. Няма такава.

Сутринта на партито слизам долу след десет, а те са започнали да работят преди часове. Марго е главният готвач, татко — нейният помощник. Тя го е накарала да реже лук и целина и да мие чиниите. На нас казва:

— Лара Джийн, трябва да измиеш банята на долния етаж, да избършеш пода и да разтребиш. Кити, ти ще отговаряш за украсата.

— Не може ли първо да хапнем? — питам аз.

— Може, но бързо. — Тя започва пак да загребва от тестото за сладки.

— Аз дори не исках да правим това парти, а сега ме кара да търкам тоалетната — шепна на Кити. — Защо ти получи по-хубава задача?

— Защото съм най-малката — казва тя и се качва на стол до плота за закуска.

Марго се обръща.

— Ехо, тоалетната трябва да се изчисти! Освен това ще си струва. Не сме правили рецитал от много време. — Плъзга тавата със сладките във фурната. — Татко, скоро трябва да отидеш до магазина. Свърши ни квасената сметана, а имаме нужда и от голяма торба лед.

— Слушам, капитане — отвръща татко.

Единственият, който не получава задача от Марго, е Джейми Фокс-Пикъл, който дреме под елхата.

\* \* \*

Аз съм с червено-зелена папийонка, с бяла риза и карирана вълнена пола. Прочетох в един моден блог, че шарените папийонки били хит. Отивам в стаята на Кити, за да я помоля да ми направи плитка корона, а тя бърчи устна и отвръща:

— Не е много секси.

— Моля? Не се опитвам да изглеждам секси! Искам да изглеждам празнично.

— Ами... приличаш на шотландска сервитьорка или може би на барманка от Бруклин.

— Какво знаеш ти за барманките в Бруклин, Катрин?

Тя ме поглежда изпепеляващо.

— Ами гледам НВО!

Хм. Вероятно трябва да сложим някакъв родителски контрол на телевизора.

Кити отива до моя дрешник и вади червената ми плетена рокля със смъкнати рамене и широка пола.

— Облечи това. Също е коледно, но не е толкова елфско.

— Добре, но ще ѝ сложа брошката захарна пръчица.

— Добре, сложи брошка. Но поне си пусни косата. Никаква плитка. — Правя нацупена физиономия, но тя клати глава. — Ще ти навия крайчетата, за да придам обем, но никакви плитки.

Включвам машата и сядам на пода с Джейми в скута си, а Кити сяда на леглото и започва да разделя косата ми. Навива кичурите на машата като истинска професионалистка.

— Джош изпрати ли потвърждение на поканата за партито? — пита ме тя.

— Не съм сигурна.

— Ами Питър?

— Той няма да дойде.

— Защо?

— Просто не може.

\* \* \*

Марго свири „Синя Коледа“, а нашият стар учител по пиано, господин Чой, седи до нея и пее. В другия край на стаята татко показва нов кактус на семейство Шах, а Кити, Джош и няколко малки деца се опитват да научат Джейми да сяда. Аз отпивам боровинково-джинджифилов пунш и си говоря с леля Ди за развода ѝ, когато Питър Кавински влиза със зелен пуловер, закопчана догоре риза под него и носи кутия с коледни сладки. Едва не се задавам с пунша.

Кити го забелязва едновременно с мен.

— Ти дойде! — вика тя и хуква към него, а той оставя кутията, вдига я и я завърта. Когато я пуска на земята, тя го хваща за ръка и го води до масата, където аз трескаво започвам да преподреждам подноса със сладки.

— Виж какво донесе Питър — казва Кити и го буца напред.

Той ми подава кутията.

— Ето. Сладки плодов кейк, мама ги приготви.

— Какво правиш тук? — шепна обвинително.

— Хлапето ме покани. — Кимва към Кити, която бързо се връща при кученцето. Джош се е изправил и гледа, смръщен, към нас. — Трябва да поговорим.

Значи, вече иска да поговорим. Е, късно е.

— Няма за какво да говорим.

Той ме хваща за лакътя и аз се опитвам да се освободя, но той не пуска. Води ме към кухнята.

— Искам да измислиш някакво извинение пред Кити и да си тръгнеш — казвам му аз. — И можеш да си вземеш сладките.

— Първо ми кажи защо си ми толкова ядосана.

— Защо ли! — избухвам. — Всички говорят как с теб сме правили секс в горещата вана и че аз съм курва, а на теб дори не ти пука!

— Казах на момчетата, че не сме!

— Нима? Каза ли им, че само сме се целували и никога не сме правили нищо повече? — Той се колебае, а аз продължавам: — Или им каза: „Момчета, не сме правили секс във ваната“, и си смигнал няколко пъти.

Той ме гледа свирепо.

— За такъв ли ме мислиш, Кови?

— Ти си отвратителен, Кавински.

Обръщам се. Джош стои на прага и гледа кръвнишки Питър.

— Заради теб всички говорят гадости за Лара Джейн. — Клати глава с отвращение. — Тя никога не би го направила.

— Говори по-тихо — шепна аз и се озъртам.

Не е сега времето. На нашето парти, когато хората, които познавам цял живот, са в съседната стая.

Челюстта на Питър потрепва.

— Това е личен разговор, Джош, между мен и приятелката ми. Защо не идеш да поиграеш на „Уъркрафт“ или на нещо подобно. Или пък да гледаш маратон на „Властелинът на пръстените“ по телевизията.

— Майната ти, Кавински — казва Джош. Аз ахвам. — Лара Джийн, точно от това се опитвах да те предпазя. Той не е достатъчно добър за теб. Дърпа те надолу.

Питър се сковава до мен.

— Преживей го! Тя не те харесва вече. Това свърши.

— Нямам представа за какво говориш — отговаря Джош.

— Няма значение, приятел. Тя ми каза, че си опитал да я целунеш. Опитах ли отново, ще ти сричам задника.

Джош се изсмива рязко.

— Пробвай.

В гърдите ми се надига паника, когато Питър тръгва към Джош. Дърпам го за ръката.

— Престани!

Тогава виждам Марго — стои на няколко крачки зад Джош, притиснала устата си с ръка. Музиката е спряла, светът е спрял да се върти, защото Марго е чула всичко.

— Не е вярно, нали? Моля те, кажи ми, че не е вярно.

Отварям уста и я затварям. Не е нужно да казвам нищо, защото тя вече знае. Марго ме познава толкова добре.

— *Как може?* — пита ме тя с треперещ глас.

От болката в очите ѝ ми се приисква да умра. Никога не съм ги виждала такива.

— Марго — започва Джош, тя клати глава и отстъпва назад.

— Махай се! — Гласът ѝ секва. После ме поглежда. — Ти си ми *сестра*. Ти си човекът, на когото имам най-голямо доверие.

— Гого, чакай... — Но нея вече я няма. Чувам я да тича по стълбите. Чувам как вратата ѝ се затваря, не се затръшва.

После избухвам в сълзи.

— Много съжалявам — казва ми Джош и добавя вяло: — Аз съм виновен за всичко. — Излиза през задната врата.

Питър понечва да ме прегърне, но аз го спирам.

— Не може ли просто... просто да си тръгнеш?

На лицето му се изписват болка и изненада.



— Разбира се, мога — отвърща и излиза от кухнята.

Отивам в банята до кухнята, сядам на тоалетната чиния и плача. Някой чука, аз спирам да плача и викам:

— Момент.

Ведрият глас на госпожа Шах отвърща:

— Извинявай, скъпа. — И чувам потракването на токчетата ѝ.

Ставам, наплисквам лицето си със студена вода. Очите ми още са червени и подпухнали. Намокрям една кърпа и навлажнявам лицето си с нея. Мама го правеше, когато бях болна. Слагаше леденостудена мокра кърпа на челото ми и я мокреше, ако вече не е достатъчно студена. Ще ми се мама да беше тук.

Когато се връщам на партито, господин Чой свири „Празнувайте весела Коледа“, а госпожица Ротсчайлд е завардила татко на дивана. Тя се налива с шампанско, а той изглежда стреснат. Още щом ме вижда, скача от дивана и тръгва към мен.

— Слава богу, къде е Гого? Още не сме направили нашия номер.

— Тя не се чувства добре.

— Хм. Ще ида да я видя.

— Мисля, че иска да остане сама.

Татко бърчи чело.

— Да не са се скарали с Джош? Видях го да си тръгва.

Преглъщам.

— Може би. Ще ида да говоря с нея.

Той ме тупа по рамото.

— Ти си добра сестра, скъпа.

Насилвам се да се усмихна.

— Благодаря ти, татко.

Качвам се горе, но стаята на Марго е заключена. Питам през вратата:

— Може ли да вляза?

Няма отговор.

— Моля те, Марго. Моля те, нека ти обясня...

Пак нищо.

— Много съжалявам. Марго, много съжалявам. Моля те, говори с мен.

Сядам пред вратата ѝ и започвам да плача. Моята голяма сестра знае как да ме нарани най-силно. Нейното мълчание, като не ме пуска

при себе си — това е най-лошото наказание, което би могла да измисли.

Преди мама да почине, с Марго бяхме врагове. Постоянно се карахме, предимно защото аз все развалях нещо нейно — игра или играчка.

Марго имаше кукла, която много обичаше, казваше се Рошел. Рошел имаше копринена кестенява коса и носеше очила като Марго. Мама и татко ѝ я подариха за седмия рожден ден. Рошел беше единствената кукла на Марго и тя я обожаваше. Помня как я молах да ми даде да я подържа само за секунда, но тя винаги ми отказваше. Но веднъж бях болна и не отидох на училище. Промъкнах се в стаята на Марго, взех Рошел и играх с нея цял следобед, като си представях, че ми е най-добрата приятелка. Внезапно си вгълпих, че лицето ѝ е твърде обикновено; щеше да е много по-хубава с червило. Щях да направя услуга на Марго, като разкрася Рошел. Взех едно от червилата на мама от чекмеджето ѝ в банята и начервих куклата. Веднага разбрах, че правя грешка. Бях излязла извън устните и тя сега приличаше на клоун, а не на изискана дама. Опитах се да почистя червилото с паста за зъби, но така изглеждаше, все едно има някаква болест на устата. Скрих я под завивките си, докато Марго не се прибра. Чух я как изпищя, когато видя на какво е заприличала Рошел.

\* \* \*

След смъртта на мама всички трябваше да влезем в новите си роли. С Марго вече не се карахме, защото и двете разбихме, че сега трябва да се грижим за Кити.

— Грижете се за сестра си — все повтаряше мама.

Докато беше жива, го правехме неохотно. След като си отиде, го правехме, защото го искахме.

\* \* \*

Минаха дни и... нищо. Тя гледа през мен, говори ми само при необходимост. Кити ни наблюдава, притеснена. Татко е озадачен и ни пита какво става с нас, но не ме притиска за отговор.

Между нас вече има стена и аз усещам как Марго се отдръпва все повече от мен. Би трябвало сестрите да се карат и да се одобряват, защото са сестри, а сестрите винаги намират път една към друга. Но аз се страхувам, че може би ние няма да го намерим.

Зад прозореца ми снегът се сипе на парцали, като памук. Дворът вече заприличва на нива с памук. Надявам се да вали цял ден и цяла нощ. Надявам се да има виелица.

Някой чука на вратата ми.

Вдигам глава от възглавницата.

— Влез.

Татко влиза и сяда до бюрото ми.

— Ами — казва той и се почесва по брадичката, както прави, когато е смутен. — Трябва да поговорим.

Стомахът ми се свива. Сядам и прегръщам коленете си.

— Марго каза ли ти?

Той се прокашля.

— Каза ми.

Дори не мога да го погледна.

— Много е неловко. Не се е налагало да правя това с Марго, но... — Той пак се прокашля. — Човек би си помислил, че ще ми е полесно, защото съм лекар, но ще ти кажа само, че според мен си твърде млада, за да правиш секс, Лара Джийн. Не мисля, че все още си готова. — Звучи, сякаш ще се разплаче. — Питър... принуди ли те по някакъв начин?

Усещам как всичката ми кръв се качва в лицето.

— Татко, не сме правили секс.

Той кима, но явно не ми вярва.

— Аз съм ти баща, естествено, че ще ми се иска да изчакаш поне до петдесет, но... — Пак се прокашля. — Искам да си в безопасност. Записах час при доктор Хюдец в понеделник.

Започвам да плача.

— Няма нужда от час, защото не съм направила нищо! Не съм правила секс! Нито в горещата вана, нито някъде другаде. Някой измисли всичко това. Трябва да ми повярваш.

Татко добива много измъчено изражение.

— Лара Джийн, знам, че не е лесно да говориш за това с баща си, а не с майка си. Ще ми се тя да беше тук, за да ви посъветва за тези неща.

— И на мен ми се иска, защото тя щеше да ми повярва. — Сълзи се стичат по бузите ми. Достатъчно е, че непознати мислят най-лошото за мен, но никога не съм очаквала, че сестра ми и баща ми ще повярват.

— Съжалявам. — Татко ме прегръща. — Съжалявам. Вярвам ти. Щом казваш, че не си правила секс, значи не си правила. Просто не искам да пораснеш твърде бързо. В моите очи ти не си по-голяма от Кити. Ти си моето малко момиченце, Лара Джийн.

Облягам се на него. Няма по-сигурно място от прегръдките на татко.

— Стана голяма каша. Ти не ми вярваш вече; с Питър скъсахме; Марго ме мрази.

— Аз ти вярвам. Разбира се, че ти вярвам. И разбира се, че с Марго ще се сдобрите, както винаги. Тя само се тревожеше за теб; затова дойде при мен. — Не, дошла е да си отмъсти. Тя е виновна, че татко дори за секунда си е помислил такива неща за мен.

Той вдига брадичката ми и бърше сълзите ми.

— Ти май наистина харесваш Питър?

— Не — хлипам аз. — Може би. Не знам.

Той прибира косата ми зад ушите.

— Всичко ще се нареди.

\* \* \*

Единствено между сестри може да се случи един особен вид скандал. Скандал, в който не можеш да си вземеш думите обратно. Казваш ги, защото не можеш да се сдържиш, защото си толкова ядосана, че те излизат от гърлото и от очите ти; толкова си ядосана, че виждаш единствено кръв.

След като татко излиза и го чувам, че отива в спалнята си, за да си легне, аз връхлитам в стаята на Марго, без да почукам. Тя седи до бюрото, пред лаптопа си. Поглежда ме, изненадана.

Изтривам очите си и казвам:

— Можеш да ми се сърдиш колкото си искаш, но нямаш право да ходиш при татко зад гърба ми.

Гласът ѝ е изопнат като струна на пиано, когато ми отговаря:

— Не го направих за отмъщение. А защото ти явно нямаш никаква представа какви ги вършиш и ако не внимаваш, накрая ще влезеш в някоя тъжна статистика за подрастващи. — Продължава студено, все едно говори на непознат: — Ти се промени, Лара Джийн. Честно да ти кажа, вече дори не знам дали те познавам.

— Не, определено не ме познаваш, ако дори за секунда си повярвала, че съм правила секс на онази екскурзия! Във вана, пред всички, които случайно минат оттам? Явно изобщо не ме познаваш! — После хвърлям коза си, който държа срещу нея. — Само защото ти си правила секс с Джош, не значи, че и аз съм правила с Питър.

Марго ахва.

— *Говори по-тихо.*

Щастлива съм, че успях да я нараня.

Започвам да крещя:

— Значи, след като татко е разочарован от мен, не може да се разочарова и от теб, така ли?

Завъртам се и тръгвам към стаята си, а Марго върви след мен.

— Върни се тук! — вика тя.

— Не! — Опитвам да затворя вратата под носа ѝ, но тя вклинява крак. — Махай се!

Притискам с гръб вратата, но тя е по-силна от мен. Провира се вътре и заключва.

Тръгва към мен и аз отстъпвам. Очите ѝ светят заплашително. Сега тя гори от праведен гняв. Усещам как започвам да се свивам, да се плаша.

— Как разбра, че с Джош сме правили секс, Лара Джийн? Самият той ли ти го каза, докато двамата сте ходили зад гърба ми?

— Никога не сме правили нищо зад гърба ти! Не беше така.

— Тогава как беше?

Изхлипвам неволно.

— Аз го харесах първа. Харесвах го през цялото лято преди девети клас. Мислех си... мислех си, че и той ме харесва. Но един ден ти каза, че сте заедно, и аз просто, просто го преглътнах. Написах му прощално писмо.

Тя криви подигравателно лице.

— Наистина ли очакваш да те съжалявам сега?

— Не. Опитвам се да ти обясня какво стана. Спрях да го харесвам, кълна се. Вече не мислех така за него, но след като ти си тръгна, осъзнах, че дълбоко в себе си още имам чувства към него. После някой изпрати писмото ми и Джош разбра, затова започнах да се преструвам, че излизам с Питър...

Тя клати глава.

— Просто замълчи. Не искам да го чувам. Дори не знам за какво говориш.

— С Джош се целунахме само веднъж. *Веднъж*. И това беше голяма грешка, аз дори не исках да го правя! Той обича теб, не мен.

— Защо да вярвам изобщо на думите ти?

— Защото е истина. — Продължавам, трепереща: — Нямах представа какво влияние имаш над мен. Колко много държа на мнението ти. Какъв пример си за мен.

Лицето ѝ се сгърчва, опитва се да удържи сълзите.

— Знаеш ли какво ми казваше мама винаги? — Тя вирва брадичка. — Грижи се за сестрите си. — И аз това правех. Винаги съм се опитвала да поставям теб и Кити на първо място. Имаш ли представа колко трудно ми беше да съм толкова далече от вас? Колко самотна бях? Исках само да се прибера у дома, но не можех, защото трябва да съм силна. Трябва — тя опитва да си поеме дъх — да съм добрият пример. Не мога да покажа слабост. Трябва да ви уча на кураж. Защото... защото мама я няма да го направи.

По бузите ми потичат сълзи.

— Знаем, не е нужно да ми го казваш, Гого. Знаем колко много правиш за нас.

— Но после си тръгнах и вие сякаш вече няхахте толкова голяма нужда от мен, колкото си мислех. — Гласът ѝ пресеква. — Справяхте се без мен.

— Само защото ти ме научи на всичко! — викам аз.

Лицето ѝ се сгърчва.

— Съжалявам — плача аз. — Много съжалявам.

— *Имах нужда от теб*, Лара Джийн.

Тя пристъпва към мен, аз към нея и се прегръщаме, разплакани, а облекчението е неизразимо. Ние сме сестри и каквото и да кажем или



направим няма да промени това.

Татко чука на вратата.

— Момичета? Наред ли е всичко?

Споглеждаме се и казваме едновременно:

— Добре сме, татко.

Денят на Нова година е. В този ден винаги си оставаме у дома. Правим пуканки и пием газирани сайдери, а в полунощ излизаме в двора и палим бенгалски огън.

Приятелите на Марго от гимназията правят парти в хижа в планината и тя каза, че не иска да ходи, а да остане с нас, но с Кити я накарахме. Надявам се, че и Джош ще отиде, ще си поговорят и кой знае какво може да стане. Все пак е Нова година. Ноцта на новите начала.

Приготвяме татко за парти у негов колега от болницата. Кити глади любимата му риза, аз избирам вратовръзката, а после го избутваме през вратата. Мисля, че баба е права; не е хубаво да бъда сам.

— Защо си още тъжна? — пита ме Кити, когато изсипвам пуканки в купата. В кухнята сме; тя седи на столче до плота и люлее крака. Кученцето се е свило като стеножка под нея и я гледа с надежда. — С Марго се сдобрихте. За какво има да тъгуваш?

Понечвам да отрека, че съм тъжна, но само въздъхвам и казвам:

— Не знам.

Кити грабва шепа пуканки, пуска няколко на пода и Джейми ги омиа.

— Как така не знаеш?

— Защото понякога те обзема необяснима тъга.

Кити накланя глава настрани.

— ПМС?

Броя дните от последния ми цикъл.

— Не, не е ПМС. Когато едно момиче е тъжно, не е задължително да има ПМС.

— Тогава защо? — настоява тя.

— Не зная! Може би някой ми липсва.

— Питър ли ти липсва? Или Джош?

Колебая се.

— Питър. — Въпреки всичко Питър.

— Тогава му се обади.

— Не мога.

— Защо?

Не знам какво да ѝ отговоря. Всичко е толкова смущаващо, а аз искам да съм пример за нея. Но Кити чака, малкото ѝ челце е сбърчено и аз трябва да ѝ кажа истината.

— Кити, всичко беше наужким. Цялата история. Никога не сме били наистина заедно. Той никога не ме е харесвал.

— Как така е било наужким?

Въздъхвам и казвам:

— Всичко започна с онези писма. Помниш ли кутията ми за шапки, която изчезна? — Тя кимна. — Вътре пазех писма, които бях написала до момчетата, които съм обичала. Трябваше да са лични, никога не трябваше да бъдат разпращани, но после някой го направи и настана голяма бъркотия. Джош получи едно, Питър също, а аз се почувствах толкова унижена... С Питър решихме да се преструваме на двойка, за да се измъкна от ситуацията с Джош, а той да накара бившата си приятелка да ревнува, но после всичко излезе от контрол.

Кити хапе нервно устната си.

— Лара Джийн... ако ти кажа нещо, обещавах ли, че няма да се ядосаш?

— Какво? Просто ми кажи.

— Първо обещавай.

— Добре, обещавам, че няма да се ядосам. — По гръбнака ми плъзват тръпки.

Кити казва на един дъх:

— Аз изпратих писмата.

— *Какво?* — крещя аз.

— Нали обеща да не се ядосваш!

— Какво? — пищя отново, но не толкова силно. — Кити, как можа да ми го причиниш?

Тя увесва глава.

— Защото ти бях ядосана. Ти ме дразнеше, задето харесвам Джош; каза, че ще кръстя кучето си на него. Много ти бях ядосана. И когато ти си легна... се промъкнах в стаята ти и откраднах кутията за

шапки. Прочетох всички писма и после ги разпратих. Веднага съжалих, но вече беше късно.

— Откъде изобщо знаеше за тях? — викам аз.

Тя присвива очи.

— Понякога, когато не си у дома, тършувам из нещата ти.

Понечвам да ѝ се разкреця отново, но после си спомням как прочетох писмото на Джош до Марго и прехапвам език. Казвам възможно най-спокойно:

— Имаше ли представа какви проблеми ще причиниш? Как е възможно да си толкова лоша с мен?

— Съжалявам — шепне тя.

Едри сълзи се събират в ъгълчетата на очите ѝ и една се откъсва като дъждовна капка.

Иска ми се да я прегърна и да я успокоя, но още съм твърде ядосана.

— Няма нищо — казвам, но гласът ми говори обратното.

Нищо от това нямаше да се случи, ако тя не беше изпратила писмата.

Кити скача и хуква по стълбите. Решавам, че отива да плаче в стаята си. Знам, че трябва да ида след нея. Да я успокоя и да ѝ простя наистина. Сега е мой ред да бъда добрият пример. Да бъда добрата голяма сестра.

Тъкмо понечвам да се кача, когато тя тича обратно към кухнята. Носи кутията за шапки.

Когато бяхме само двете с Марго, мама купуваше от всичко по две, синьо за Марго и розово за мен. Еднакви завивки, плюшени играчки или великденски кошнички в тези цветове. Всичко трябваше да е поравно; трябваше да получаваме еднакъв брой морковени пръчици или пържени картопки, или топчета за игра, или гумички във форма на кексчета. Само че аз все губех гумичките или изяждах морковчетата твърде бързо и после молех Марго поне само за едничко. Понякога мама я караше да ми даде, но още тогава осъзнавах, че не е честно, че Марго не бива да е наказвана, задето яде закуската си бавно или си пази гумичките. След като Кити се роди, мама се опита да утроява нещата — синьо, розово и жълто, но стана много трудно да намира едно и също нещо в три различни цвята. Освен това Кити беше доста по-малка от нас и ние не искахме като нейните играчки.

Кутията за шапки е може би единственият подарък от мама, който беше само за мен. Не беше нужно да я споделям; тя беше моя и единствено моя.

Когато я отворих, очаквах да намеря вътре шапка, може би сламена шапка с широка периферия или каскетче — но тя беше празна.

— За да пазиш вътре специални неща — каза тя. — Може да събереш тук най-ценните, най-любимите и най-тайните си притежания.

— Какви например? — попитах аз.

— Каквото се събере в нея. Каквото пожелаеш да запазиш само за себе си.

Заострената брадичка на Кити трепери, когато казва:

— Наистина съжалявам, Лара Джийн.

Когато виждам треперещата брадичка, не мога да ѝ се сърдя повече. Просто не мога, дори и за секунда. Отивам при нея и я прегръщам силно.

— Няма нищо — казвам и тя се отпуска на мен с облекчение. — Можеш да задържиш кутията. Сложи вътре своите съкровища.

Тя клати глава.

— Не, тя е твоя. Не я искам. — Бута я към мен. — Сложих вътре нещо за теб.

Отварям кутията и виждам бележки. Много, много бележки. Бележките от Питър. Бележките, които изхвърлих.

— Намерих ги, когато изпразвах кошчето за боклук — казва тя и бързо добавя: — Прочетох само една-две. А после ги запазих, защото разбрах, че са много важни.

Докосвам онази, която Питър е сгънал като самолетче.

— Кити... ти нали разбираш, че с Питър няма да се съберем отново?

Тя грабва купата с пуканки и казва:

— Просто ги прочети.

После отива в дневната и включва телевизора.

Затварям кутията и я нося в стаята си. Там ги разстилам на пода около мен.

На много от тях пише само неща като: „Ще се срещнем до шкафчето ти след училище“ и „Ще ми дадеш ли записките си по химия от вчера?“. Намирам и онази с паяжината от Хелюин и се усмихвам. На друга пише: „Може ли днес да се прибереш с автобуса? Искам да изненадам Кити и да я взема от училище, за да може да се изфука с мен и с колата ми пред приятелките си“. „Благодаря, че дойде с мен на разпродажбата през уикенда. Ти направи деня забавен. Дължа ти един.“ „Не забравяй да вземеш корейско кисело мляко и за мен!“ „Ако ще правиш тъпите боровинкови сладки с бял шоколад за Джош, а не моите от плодов кейк, край.“ Сменя се с глас. А после препрочитам една отново и отново: „Днес си много хубава. Харесвам те в синьо“.

Никога не съм получавала любовно писмо. Но като чета тези бележки една след друга, имам чувството, че съм получила. Сякаш... сякаш винаги е бил само Питър. Сякаш всички други преди са били единствено подготовка за него. Мисля, че вече разбирам разликата между това, да обичаш някого от разстояние и да обичаш някого от близо. Когато го виждаш от близо, го виждаш какъвто е, но и той те вижда каквато си. Питър го прави. Вижда ме и аз виждам него.

Любовта е плашеща: тя се променя; тя може да си отиде. Това е част от риска. Не искам да се страхувам повече. Искам да съм смела като Марго. Все пак почти настъпи Нова година.

Към полунощ вземам Кити, кученцето и бенгалския огън. Обличаме дебели палта и аз я карам да си сложи шапка.

— Трябва ли да сложим шапка и на Джейми? — пита ме тя.

— Той няма нужда. Вече си има кожено палто.

Звездите осейват небето, изглеждат като далечни диаманти. Такива късметлии сме, че живеем в планината. Чувстваш се по-близо до звездите. До небето.

Паля за двете ни пръчици бенгалски огън и Кити започва да танцува из снега и да прави огнени обръчи. Опитва се да накара Джейми да скочи през тях, но той не желае. Той иска само да опикае двора. Добре, че имаме ограда, иначе щеше да опикае цялата пресечка.

В стаята на Джош свети. Виждам го на прозореца точно преди да отвори и да извика:

— Момичетата Сонг!

Кити крещи в отговор:

— Искаш ли бенгалски огън?

— Може би следващата година — отвърща той.

Поглеждам го и махам с пръскащата искри пръчица, а той се усмихва и аз усещам, че всичко между нас е наред. По един или друг начин Джош ще остане в живота ни. Сигурна съм, внезапно съм съвсем сигурна, че всичко е точно каквото трябва да бъде и не бива да се страхувам от сбогуванията, защото те не са задължително завинаги.

Когато отново съм в стаята си, вече по нощница, вадя специалната си химикалка и хубава плътна хартия и започвам да пиша. Не, не прощално писмо. А едно от добрите стари любовни писма.

*Скъпи Питър...*

## БЛАГОДАРНОСТИ

На всички мои литературни любими:

На Зарийн Джафери, най-справедливата от всички. Мисля, че с теб сме създадени една за друга.

На Джъстин Чанда, заедно го направи възможно.

На всички от „S & S“ и особено на Пол Крайтън, Лидия Фин, Суджи Ким, Криси Но, Лусил Ретино, Никол Русо, Ан Зафиан, заедно бяха моята тайфа. И здравей, здравей, Кати Хършбъргър, с теб явно сме на път да се опознаем доста добре.

На Луси Къминс, полагам цветя и шоколадови сърчица в краката ти заради красотата, която внесе в тази книга.

На Адел Грифин, Джули Фаркас и Бенет Мадисън — читатели, писатели и приятели, — за вас: сонети. Възхитена съм от таланта ви и се гордея, че съм ви приятелка.

На Сиобан Вивиан, скъпа моя, ако съществува такова нещо като литературна сродна душа, то ти си моята.

И на Емили ван Бийк, за всичко, винаги.

С цялата ми обич,

Джени



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.